

Því íslenska
Alþingi
í Háskóla
gefnu af Háskóla
1826.

819.1

Krá

K R A K U M A L

SIVE

EPICEDIUM

RAGNARIS LODBROCI

REGIS DANIAE.

THE GREAT EASTERN

KRAKAS MAAL

ELLER KVAD OM

KONG RAGNAR LODBROKS

KRIGSBEDRIFTER OG HELTEDØD

EFTER

EN GAMMEL SKINDBOG OG FLERE HIDTIL UBENYTT-
TEDE HAANDSKRIFTER MED DANSK, LATINSK OG
FRANSK OVERSÆTTELSE, FORSKJELLIGE LÆSEMAA-
DER, SAMT KRITISKE OG PHILOLOGISKE
ANMÆRKNINGER

UDGIVET

AF

C. C. RAFN, PHIL. DR.

Professor, Lærer ved Landkadet-Akademiet, Sekretær i det nor-
diske Oldskrift-Selskab; Æresmedlem af Danevennernes Selskab
ved Donau i Ulm, det kongelige preussiske Selskab for tysk Sprog
og Literatur i Königsberg og det slesiske Selskab for fædrelandsk
Kultur i Breslau; ordentligt Medlem af det skandinaviske Literatur-
Selskab, det fynske litterære Selskab i Odense, det islandske liti-
erære Selskab i Rejkevig og Kjøbenhavn, det kongelige norske Videns-
skabers Selskab i Trondhjem, det kongelige svenske Videnskabers
og talende skjønne Kunsters Selskab i Gothenborg, Selskabet for
pommersk Historie og Oldkyndighed i Stettin og det thyringsk-sachs-
iske Selskab for fædrelandsk Oldkyndighed og Oldsagers Bevaring
i Halle; corresponderende Medlem af det kongelige Selskab for Nor-
ges Vel i Christiania og det nyttige Selskab i Bergen.

Landsbogens afn

KJØBENHAVN 1826.

TRYKT HOS DIRECTEUR JENS HOSTRUP SCHULTZ,

KONGELIG OG UNIVERSITETS-BOGTRYKKER.

LONDON,

I COMMISSION HOS JOHN OG ARTHUR ARCH,

Nr. 61, CORNHILL.

Glæde kommer lig en susende Vind over Kongens
Sjæl, thi han mindes Oldtids Slag, de Dage, hvori
hans Fædre strede.

Ossian.

DE DANSKES ELSKEDE KONGE

FREDERIK DEN SJETTE

TILEGNES

MED ALLERNAADIGST TILLADELSE

DENNE UDGAVE

AF

DEN DANSKE SAGAS

ÆLDSTE FULDSTÆNDIGE MINDESKRIFT

ALLERUNDERDANIGST

AF

CARL CHRISTIAN RAFN.

F O R O R D.

RAGNAR Lodbrok var een af Danmarks navnkundigste Konger i den hedenske Old, og levede efter al Rimelighed i den sidste Halvdeel af det ottende Aarhundrede, eller maaskee noget ind i det niende. Han var først gift med Thora, en Datter af den mægtige Herrød, Jarl over Gotland, hvem han, som Sagnet fortæller, tilkæmpede sig ved at dræbe den Orm, der laa uden om hendes Borg, upaatvilelig en allegorisk Fremstilling af en Kæmpe, der bar Navnet Orm. Efter Thoras tidlige Død ægtede Ragnar Asløg, en Mø af Sigurd Fafnersbanes berømte Æt, der, paa Grund af Forfølgelser, under Navnet Kraka, opdroges i usle Omstændigheder paa Spangarejde, en Landtunge nær Lindesnæs i Norge, hvor man endnu træffer Navnene Krakebæk og Guldvig, hvilke efter Folkesagnet skulle være opkaldte efter hin Kongedatter, der i en Guldharpe var ført til dette Sted. Ved Asløg blev Ragnar Fader til de berømte Sønner Ivar Beenløs, Björn Jærnside, Hvidsærk, Røgnvald og Sigurd Orm i Öje, hvilke allerede i Paderens levende Live viste sig som tapre Helte. Ragnar gjorde sig navnkundig saavel ved Krige i Nabolandene, som ved Toge til Kysterne af Bjarmeland, de brittiske Øer og andre fjærnere Lande, men blev omsider tagen fangen af Ella, Jarl over Northumberland, der lod ham sætte i en Ormegaard, hvor han under den langsomme gyselige Dødskamp med mandig Stemme kvad om sine mærkelige Krigsbedrifter og om den Hævn, han væntede, at hans Sønner vilde tage over hans Fjende. Det er den Drapa, som han i denne kvalfulde Stilling, med den visse Død for Öjne, holdes for at have sunget, der i en ny kritisk Udgave efter hidtil ubenyttede Hjælpemidler herved træder frem for Lyset.

At Ragnar kan være bleven kastet i en Ormegaard, d. e. et med giftigt Kryb opfyldt Fængsel, er ikke utroligt, da man i Oldhistorien finder flere Exempler paa lignende utænkte gruelige Straffe, og endogsaa selve Ormegaarde nævnes i flere gamle Kvad og Beretninger, t. Ex. i Brynhilds andet Kvads 55de Strophe (i den ældre Edda) tiltaler Brynhild saaledes Gunnar:

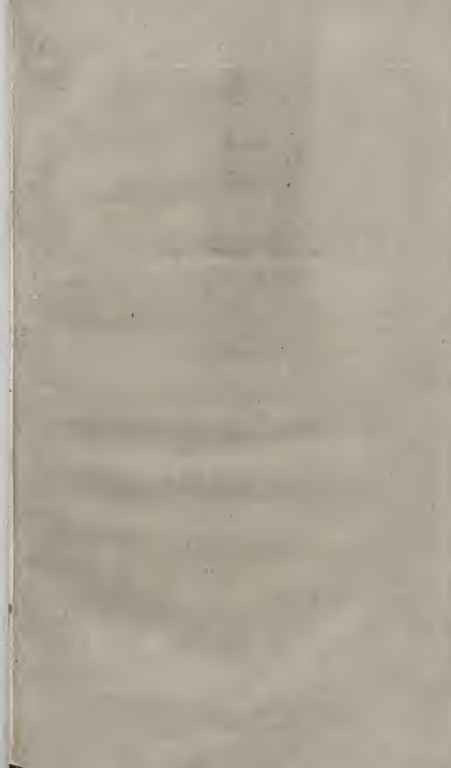
pik mun Atli	Dig vil Atle
Illu beita,	Ondt tilföje,
Mun þú i öngan	Skal da i ængen
Ormgarð lagiðr.	Ormegaard kastes.

Jfr. den 33de Strophe i Digtet Gudruns Hævn:

Lifanda gram	Folkenes Mængde
Lagði i garð þann,	Lagde Kongen
Er skriðinn var	Levende i Gaarden,
Skatna mengi	Som iuden var
Innan ornum,	Med Orme opfyldt,
En einn Gunnarr	Meu Gunnar ene
Heiptmóðr hörpu	Opbragt Harpen
Hencli kviði	Med Ankelen slog.

I denne Ormegaard, altsaa i samme kvalfulde Stilling som Ragnar, skal Gunnar ifølge Eddasangene have kvædet det nu tabte Digt Gunnars Slag.

Da Omfanget af Ragnars Kvad tillader det, lader jeg først følge den efter de kritiske Undersøgelser forbedrede Tæxt, ledsaget af en metrisk dansk Oversættelse i Grundskriftens Versemaal med Iagttagelse af Bogstavrimene og stundum af Linierimene, dog af de sidste kun, ligesom i Grundskriften, uden nogen Tvang; hvorefter følger en ordret latinsk Oversættelse, hvori jeg har beholdt Grundskriftens Metaphorer, hvis Betydning i korte Anmærkninger er angiven. For at give desto flere Adgang til dette mærkelige Digterværk, ledsages Udgaven ogsaa af en fransk Oversættelse, der er forfattet efter min ordrette danske og latinske af L. S. Borring, Cand. Theol. og Lærer ved Landkadetakademiet. Dernæst følger en kritisk Undersøgelse om Kvadets Alder og Forfatter samt Efterretning om de tidligere Udgaver og Oversættelser og om de ved denne Udgave brugte Hjælpemidler, og til Slutning gives Tæxten igjen stropheviis nøjagtig efter den til Grund lagte Oldbog med forskjellige Læsemaader af andre Haandskrifter og de tidligere Udgaver samt kritiske og philologiske Anmærkninger, hvortil jeg har Dr. G. Brynjulfson paa Island at takke for adskillige Oplysninger; over nogle faa Udtryk har ligeledes Adjunct Sv. Egilsson paa Island og til eet Udtryk Prof. Graeter i Ulm meddeelt mig deres Betænkninger, som jeg har anført paa vedkommende Steder.

KRÁKUMÁL,

ER SUMIR KALLA

LOÐBRÓKARKVIÐU.

K R Á K U M Á L .

HJUGGU vèr með hjörvi!
Hitt var ei fyrir laungu,
Er á Gautlandi gengum
At grafvitnis morði;
Þá fengu vèr Þóru,
Þaðan hétu mik fyrðar,
Þá er ek lýngál umlagða'k,
Loðbrók, at því vígi;
Stakk ek á storðar lykkju
Stáli bjartra mála.

2.

Hjuggu vèr með hjörvi!
Heldr var ek úngr, þá er skíðum,
Austr í Eyrasundi,
Undurn frekum vargi;
Ok fótgulum fugli
Fengu vèr, þar er súngu
Við háseymda hjálma
Hörð járn, mikils verðar;
Allr var ægir sollinn,
Óð rafn í valblóði.

KRAKAS MAAL.

SVUNGE vi med Sværdet!
Svandt ej mange Tider,
Siden i Gotland vi ginge
Til Grafvitners Bane;
Thora til Brud vi toge,
Tilnavn Kæmper mig gave
Lodbrok, da jeg den lede
Lyngaal gjennembored;
Stak jeg til stærken Drage
Staalets rungende Tunge.

2.

Svunge vi med Sværdet!
Svart var jeg ung, da vi skaffed,
Øster i Øresundet,
Ulven blodigt Maaltid;
Gulbenet Fugl vi gave
Goden Føde i Mængde,
Hvor mod de høje Hjælme
Haarde Sværde sjunge;
Svullen var Valens Vove,
Vadede Ravnen i Blodet.

3.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hátt bárum þá geira,
 Er tvítugir töldumst,
 Ok týr ruðum víða;
 Unnum átta jarla
 Austr fyrir Dínumynni,
 Gera fengum þá gnóga
 Gisting at því vígi;
 Sveiti féll í sollinn
 Sæ, tyndi lið æfi.

4.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Heðins kvanar varð auðit,
 Þá er vèr Helsingja heimtum
 Til heimsala Óðins;
 Lögðum upp í Ífu,
 Oddr náði þá bíta,
 Öll var unda gjálfri
 Á sú roðin heitu;
 Grenjaði brandr við brynjur,
 Benshildr klufust skildir.

5.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hygg engan þá flýði,
 Áðr enn á Heflis hestum
 Herraúðr í styr félli;

3.

Svunge vi med Sværdet!
 Svævede höjt vore Spyd, da
 Tyve Aar vi talte,
 Tumled i Strid os vide;
 Otte Jarler vi sloge
 Øster i Dynas Munding,
 Ulven fuldt af Føde
 Fik i denne Drabning;
 Sved faldt i den svulne
 Søj, og Kæmper døde.

4.

Svunge vi med Sværdet!
 Svigted ej Hedins Kone,
 Da til Herjans Haller
 Helsinger hjem vi kræved;
 Op i Ifa vi lagde,
 Odden kunde da bide,
 Rødnede Vunders varme
 Vove hele Floden;
 Tudede Branden i Brynjer,
 Brast for Øxen Skjolde.

5.

Svunge vi med Sværdet!
 Svigted da, veed jeg, ingen,
 Förend paa Heflers Heste
 Herrød faldt i Striden;

Klýfr ei Lígils öndrum
 Annarr jarl enn frægri
 Lunda völl til lægis
 Á lángskipum síðan;
 Sá bar siklíngr víða
 Snart fram í styr hjarta.

6.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Herr kastaði skjöldum,
 Þá er rægagar rendi
 Ræstr at gumna brjóstum;
 Beit í Skarpaskerjum
 Skeribildr at hjaldri;
 Roðinn var randar máni,
 Áðr Rafn konúngur felli;
 Dreif or hölda hausum
 Heitr á brynjur sveiti.

7.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hátt grenjöðu hrottar,
 Áðr enn á Ullarakri
 Eysteinn konúngur felli;
 Gengu gulli fáðir
 Grundar vals at bryndum;
 Rækindill smaug rauðar
 Rítur at hjálma móti;
 Svíra vín or sárum
 Sveif of hjarna kleifar.

Kløver ej med Egils
 Aarer berömtare Høvding
 Siden paa lange Skibe
 Søfugls Mark til Havnen;
 Haardt bar Helten vide
 Hjærtet frem i Kampen.

6.

Svunge vi med Sværdet!
 Skjoldene kasted Hæren,
 Udsendt, Aadseldyret
 Ilte mod Kæmpers Bryster;
 Bed paa Skarpaskæret
 Skærejærnet i Kampen;
 Rødnat blev Randemaanen,
 För Rafn Konning fældtes;
 Flød af Heltens Hjærner
 Hed paa Brynjer Sveden.

7.

Svunge vi med Sværdet!
 Sælsomt tudede Kaarder,
 Förend paa Ullarager
 Eysten Konning fældtes;
 Pryded med Guld de ginge
 Graadige Falk at mætte,
 Liglys risted de røde
 Rande i Hjælmemøde;
 Viin af Nakkens Vunder
 Vædede Hjærnens Kløfter.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hafa gátu þá hrafnar,
 Fyrir Einderis eyjum,
 Ærna bráð at slita;
 Fengum Fálu hestum
 Fullan verð at sinni;
 Íllt var eins at gæta
 Með uppruna sólar,
 Streingvölur sá ek stíga,
 Stakk málmr á skör hjálmi.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Háðum rendr í dreyra,
 Þá er benþvara bendum
 Fyrir Borgundarhólmi;
 Hreggský slitu hrínga,
 Hratt álmr af sèr málmi;
 Vulnir féll at vígi,
 Varat einn konúngr mciri;
 Val rak vítt of strandir,
 Vargr fagnaði tafni.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hildir var sýnt í vexti,
 Áðr Freyr konúngr félli
 Í Flæmingja veldi;

Svunge vi med Sværdet!
 Svælge kunde da Ravne,
 Ud for Ejnderis Øer
 Overflødig Føde;
 Finge Falas Heste
 Foder da i Mængde;
 Vanskeligt var det sig at
 Vogte ved Solens Opgang;
 Strengmøer saae jeg stige,
 Stødte paa Hjælmen Malmet.

Svunge vi med Sværdet!
 Skjolde med Blod vi væded,
 Vundeboret vi böjed
 Foran Borgundarholmen;
 Regnskyer slede Ringe,
 Rendte fra Almen Malmet;
 Vulner faldt paa Valen,
 Var ej en Konning større;
 Lig laa strøed ved Stranden,
 Staal gav Ulven Maaltid.

Svunge vi med Sværdet!
 Saae man ej Stridens Udfald,
 Inden Freyr Konning fældtes
 I Flæmmingers Rige;

Náði blárr at bíta
 Blóði smeltr í gyltan
 Högna kufl at hjaldri
 Harðr bengrefill forðum;
 Mær grèt morginskæru,
 Mörg þá er tafn fékst vörgum.

11.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hundroðum frá ek liggja
 Á Eynefis öndrum,
 Þar er Englanes heitir;
 Sigldu vèr til snerru
 Sex dægr, áðr lið felli;
 Áttum odda messu
 Við uppruna sólar;
 Varð fyrir vorum sverðum
 Valþjófr í styr hníga.

12.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hrundi döggr af sverðum
 Brýn í Barðafirði,
 Bleikan ná fyrir hauka;
 Um di álmr, þá er oddar
 Allhratt slitu skyrtur,
 At slíðrloga sennu
 Svelnis hamri þæfðar;
 Rendi ormr til unda,
 Eitrhvass, drifinn sveita.

Bed den blaa og haarde
 Blodige Saargravstikke
 Heftig i Høgnæs gyldne
 Harnisk i Kampen fordum;
 Mø græd for Morgenstriden,
 Mødig blev Ulven af Føde.

11.

Svunge vi med Sværdet!
 Saae jeg Utallige ligge
 Ej langt fra Englenæsset
 Paa Ejnefers Skier;
 Sejled i Dage sex til
 Slag vi, för Hæren fældtes,
 Mænd holdt Oddes Messe,
 Medens Solen oprandt;
 Maatte for vore Vaaben
 Valthjof i Striden falde.

12.

Svunge vi med Sværdet!
 Sydede Dug af Kaarder
 Bradt i Bardefjorden,
 Blege Lig fik Høge;
 Tudede Almen, da Odde
 Ilstomt bede de Skjorter,
 Som til Sværdetrætt
 Svelners Hammer virked;
 Ormen ilte til Vunder,
 Edderhvas, sprængt med Sveden.

12

13.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hældum Hlakkar tjöldum
 Hátt at Hildar leiki
 Fyrir Hèðninga vági;
 Sjá knáttu þá seggir,
 Er sundruðum skjöldu,
 At hræsílna hjaldri
 Hjálm slitnaðan gotna;
 Varat sem bjarta brúði
 Í bing hjá sèr leggja.

14.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hörð kom hrið á skjöldu,
 Nár féll niðr til jarðar
 Á Norðimbralandi;
 Varat um eina óttu
 Öldum þörf at frýja
 Hildar leik, þar er hvassir
 Hjálmstofn bitu skjómar;
 Bauðmána sá ek bresta
 Brá því fira lífi.

15.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Herþjófi varð auðit
 Í Suðreyjum sjálfum
 Sigurs á vorum mönnum;

13

13.

Svunge vi med Sværdet!
 Svævede Hlakkas Telte
 Højt i Hildes Lege
 Foran Hedningevigen;
 Kunde Kæmper, da vi
 Klövede Skjolde, mærke
 Stærkt i Aadselsilds Stöjen
 Sledne Mændenes Hjælme;
 Det var ej paa bløden Bolster
 Brud at favne hin prude.

14.

Svunge vi med Sværdet!
 Stormede Regn mod Skjolde,
 Døde til Jorden daaned
 Da i Nordhumberlandet;
 Man ej nødtes den Morgen
 Mænd til Strid at ægge,
 Der hvor skarpe Straaler
 Skare Hjælmens Flade;
 Kampmaaner saae jeg kløves,
 Kæmperne misted Livet.

15.

Svunge vi med Sværdet!
 Skjenked da Herthjof blev i
 Selve Syderøer
 Sejer over vore Kæmper;

Varð at randar regni
 Rögnvaldr fyrir hníga,
 Sá kom hæstr of hölda
 Harmr at sverða gusti;
 Hvast kastaði hristir
 Hjálms streinglöggar pálmí.

16.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hverr lá þverr of annann;
 Glaðr varð gera bróðir
 Getu við sóknar læti;
 Lèt ei örn nè ylgi
 Sá er Írlandi stýrði
 (Mót varð málms ok rítar)
 Marstann konúngr fasta;
 Varð í Veðrafirði
 Valtafn gefit hrafni.

17.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hundmarga sá ek falla
 Morginstund fyrir meiði
 Menn at odda sennu;
 Syni mínum hneit snemma
 Slíðra þorn við hjarta,
 Eigill lèt Agnar ræntan
 Óblauðan hal lífi;
 Glumdi geirr við Hamdis
 Gránserk, blíku merki.

Maatte i Randeregnen
 Røgnvald for ham falde,
 Höjest Harm kom da over
 Helte i Sværdeblæsten;
 Hvast de haarde Pæle
 Hjælmens Ryster kasted.

16.

Svunge vi med Sværdet!
 Sank Mand over anden,
 Haab ved Slagets Hysten
 Høgens Broder glæded;
 Malm og Skjolde mødtes,
 Marstan, han som styred
 Irland, lod øj Ulven,
 Ikke Örne, hungre,
 Vordt i Vedrafjord til
 Valføde Ravnens kaldet.

17.

Svunge vi med Sværdet!
 Saae jeg i Oddes Trætte
 Mangen Mand at falde
 Morgenstund for Kæmpen;
 Skedetornen tidlig
 Traf min Søn paa Hjærtet,
 Egil den uforsagte
 Agnar Livet røved;
 Kaarder paa Hamders Kjortel
 Klingrede, Banre glindsed.

18.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Haldorða sá ek brytja
 Ekki smátt fyrir úlfa
 Endils niða bröndum;
 Varat á vik á Skæði,
 Sem vín konur bæri,
 Roðinn var Ægis asni
 Ófarr í dyn geira;
 Skorin var Sköglar kápa
 At skjoldúnga hjaldri.

19.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Háðum suðr at morni
 Leik fyrir Lindiseyri
 Við lofðúnga þrenna;
 Fárr átti því fagna,
 (Fell margr í gyn úlfi,
 Haukr sleit hold með vargi)
 At hann heill þaðan kæmi;
 Íra blóð í ægi
 Ærit fell inn skæra.

20.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hárfagran sá ek hrökkva
 Meyjar dreing at morni
 Ok málvini ekkju;

18.

Svunge vi med Sværdet!
 Saac jeg for Ulve hugge
 Endils ordholdne Sønner
 Ikke smaat med Brande;
 Var det ej i Vigen ved Skæde,
 Som naar Vinen af Kvinder
 Bæres, Ægers Æsler
 Ikke faa blev rydded;
 Skaaret var Skøfguls Kappe
 I Skjoldungers Kampgny.

19.

Svunge vi med Sværdet!
 Sjunge en Morgen vi Kaarders
 Leg, ud for Lindesøre,
 Med Lofdunger trende;
 Faa kunde fryde sig over
 Frelste bort at komme,
 Aad da Ulven mange,
 Örnen sled Kjød med Høgen;
 Irsers Blod i den blanke
 Bølgeflade sig baded.

20.

Svunge vi med Sværdet!
 Saac jeg, at haarfagre Kæmpe,
 Møernes Elsker, en Morgen
 Maatte af Valen vige;

Varat, sem varmar laugar
 Vínkers njórun bæri,
 Oss í Álasundi,
 Áðr enn Örn konúgr félli;
 Varat sem únga ekkju
 Í öndvegi kyssa.

21.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Há sverð bitu skjöldu,
 Þar er gullroðinn glumdi
 Geirr við Hildar næfri;
 Sjá mun í Aungulseyju
 Ofaldr mega síðan,
 Hví vèr at lögðis leiki
 Lofðúngar framgengum;
 Roðinn var út fyrir eyri
 Ár flugdreki sára.

22.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hví sè dreingr at feigri,
 At hann í odda èli
 Öndurðr látinn verði;
 Opt sýtir sá æfi,
 Er aldreiði nístir;
 Íllt kveða argan eggja
 Örum at sverða leiki;
 Hugblauðum kemr hvergi
 Hjarta sitt at gagni.

Det var ej, som varmen Vædske
 Viinkarrets Mø os frembar,
 Inden Örn Konning faldt i
 Alasund i Kampen;
 Ej det var, som ungen Pige
 I Öndvege at kysse:

21.

Svunge vi med Sværdet!
 Svart bed Kaarder i Skjolde,
 Klang mod Hildes Klædning
 Klart de skinnende Landser;
 Det vil paa Angulsøen,
 Aldre igjennem, skues,
 Hvor vi Helte fremginge
 Heftig i Sværdelegen;
 Rødnnet var ud for Øret
 Aarle Vunders Drage.

22.

Svunge vi med Sværdet!
 Svæver for Kæmpen vel Døden
 Nærmere, om han i Oddes
 Uvejr end stilles forrest?
 Den, som aldrig ængstes,
 Ofte Liv begræder;
 Ondt er det at egge
 Usling til Hildes Lege;
 Blødhjærtede i Barmen
 Baader aldrig Modet.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hitt tel ek jafnt, at gáangi,
 At samtogi sverða,
 Sveinn í móti sveini;
 Hrökkv'at þegn fyrir þegni!
 Þat var dreings aðal leingi;
 Æ skal ástvinr meyja
 Einharðr í dyn sverða!
 Æ skal ástvinr meyja
 Einharðr í dyn sverða!!

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hitt sýnist mér raunar,
 At forlögum fylgjum,
 Fárr gengr of sköp Norna;
 Eigi hugða'k Ellu
 At aldragi mínu,
 Þá er ek blóðvali brædda,
 Ok borð á lög keyrða'k;
 Vít fengum þá vargi
 Verð í Skotlands fjörðum.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hitt hlæir mik jafnan,
 At Baldurs föður bekki
 Búna veit ek at sumlum;

Svunge vi med Sværdet!
 Slig Færd jeg kalder billig,
 At i Sværdes Samtog
 Svend gaaer imod Svenden;
 Vige ej Karl for Karlen!
 Det var Kæmpers Lov længe;
 Møernes Elsker ile
 Altid frejdig til Valen!
 Møernes Elsker ile
 Altid frejdig til Valen!!

Svunge vi med Sværdet!
 Synes det mig vises,
 At vi Ødet følge,
 Undgaaes ej Norners Love;
 Ej tiltænkte jeg Ella
 Over min Død at raade,
 Da Blodfalken jeg feded,
 Førte Køl gjennem Søen;
 Føde i Skotlands Fjorde
 Fuldelig gav vi da Ulve.

Svunge vi med Sværdet!
 Svart det mig fryder altid,
 Balders Faders Bænke
 Bredte jeg veed for Gjæster;

Drekkum bjór at bragði
 Or bjúgvíðum hausa;
 Sýtir ei dreingr við dauða
 Dýrs at Fjölnis húsum;
 Eigi kem ek með æðru
 Orð til Viðris hallar.

26.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hèr vildu nú allir
 Burir Áslaugar bröndum
 Bitrum Hildi vekja,
 Ef vandliga vissi
 Of viðfarar ossar,
 Hvi úfáir ormar
 Eitrfullir mik slita;
 Móðernis fékk ek mínum
 Mögum, svát hjörtu duga.

27.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Harðla líðr at arfi,
 Grimt stendr grand af naðri,
 Góin byggir sal hjarta;
 Væntum hins at Viðris
 Vöndr í Ellu standi,
 Sonum mínum man svella
 Sinn föður ráðinn verða,
 Ei munu snarpir sveinar
 Sitt kyrt vera láta.

Ud af Hoveders Krumtræ'r
 Øl vi snart skal drikke;
 Klager ej Kæmpe ved Død i
 Kostelige Fjölners Bolig;
 Ikke jeg kommer med Angstens
 Ord til Vidrers Borde.

26.

Svunge vi med Sværdet!
 Snart nu Asløgs Sønner
 Vilde med skarpe Vaaben
 Vække Hildes Lege,
 Hvis kun nu de vidste
 Vore store Kvaler,
 At en Flok af Orme,
 Edderfulde, mig slide;
 Moder gav jeg mine Börn, som
 Modige Helte fødte.

27.

Svunge vi med Sværdet!
 Svart mod min Død det lider,
 Ængster mig voldsomt Ormen,
 Øglen mit Hjærte bebygger;
 Vænter jeg, at Vidrers
 Vaand flux Ella træffer,
 Svulne vil mine Sønner
 Svart ved Faderens Bane;
 Ej ville kjække Kæmper
 Kaare roligt Sæde.

Hjuggu vèr með hjörvi!
 Hefi'k fimtigum sinna
 Fólkorrostur framdar,
 Fleinþíngs boði, ok eina;
 Minst hugði ek manna,
 At mèr vera skyldi
 (Úngr nam'k odd at rjóða)
 Annarr konúngr fremri;
 Oss munu Æsir bjóða,
 Erat sýtandi dauði.

Fýsumst hins at hætta!
 Heim bjóða mèr Disir,
 Sem frá Herjans höllu
 Hefir Óðin mèr sendar;
 Glaðr skal ek öl með Ásum
 Í öndvegi drekka;
 Lífs eru liðnar stundir,
 Læjandi skal ek deyja!
 Lífs eru liðnar stundir,
 Læjandi skal ek deyja!!!

Svunge vi med Sværdet!
 Samlet til een og femti
 Hovedkampe har jeg
 Hære paa Pilens Budskab;
 Jeg blandt Mænd ej meente
 Meer end mig fortrinlig
 (Ung jeg Odden rødned)
 Anden Konning fandtes;
 Os monne Aser byde,
 Ej skal jeg Døden begræde.

Önske vi nu at ende!
 Indbyde hjem mig Diser,
 Som fra Herjans Haller
 Har mig Odin tilsendt;
 Glad skal jeg Øl med Aser
 I Öndvege drikke;
 Ledne er Livets Timer,
 Leende gaaer jeg i Døden!
 Ledne er Livets Timer,
 Leende gaaer jeg i Døden!!!

MELOS CRACÆ

SIVE

EPICEDIUM LODBROCI.

MELOS CRACÆ.

PERCUSSIMUS gladio! Haud longo abhinc tempore in Gothlandia ad necem serpentis accessimus. Tunc Thoram obtinuimus; hinc nominare me viri Lodbrocum ¹⁾, quum ericeti angvilam ²⁾ transfoderem illo certamine. Terræ fibulam ³⁾ chalybe nitida inscriptione [ornato] transfixi.

II.

Percussimus gladio! Admodum juvenis eram, quum ad orientem in freto Helsingorano ⁴⁾ voraci lupo cibum dissecuimus, flavisque pedibus volucris ⁵⁾, ubi altis galearum compagibus dura ferra obsonuere, multam escam comparavimus. Totum erat mare tumidum ⁶⁾; corvus in cæso- rum sanguine vadabat.

III.

Percussimus gladio! Alte gestavimus tunc lanceas, lateque gladium rubefecimus, quum bis

¹⁾ i. e. braccis hirsutis indutum.

²⁾ colubrum.

³⁾ angvem.

⁴⁾ s. Oeresundo.

⁵⁾ aqvilæ.

⁶⁾ sc. cruore.

denos annos numerabamus. In oriente ad ostium Dunæ octo comites superavimus; lupo sufficiens epulum eo proelio præbuimus. Sudor¹⁾ in tumidum mare delabebatur, perdebat vitam exercitus.

IV.

Percussimus gladio! Tum Hedini sponsa²⁾ [nobis] contigit, qvum ad Odini ædes³⁾ Helsingos citabamus. In Ivam appulimus, tunc mucro mordebat; totus hic annis calido vulnerum susurro rubefactus erat. Loricis ensis obganniebat; vulneris Bellonâ⁴⁾ clypei diffindebantur.

V.

Percussimus gladio! Neminem tum fugisse arbitror, anteqvam in eqvis Hefleris⁵⁾ in proelio Herraudus caderet. Neqve postea alius etiam celebrior comes calopodiis Egilli⁶⁾ campum alcarum sulcabit⁷⁾ ad portum longis navibus. Acre in proelium cor iste princeps passim agitabat.

VI.

Percussimus gladio! Abjecere milites scuta, qvum ensis in herorum pectora, [arcu] emissus, ruebat. In proelio ad Scarpasceros gæsum mor-

¹⁾ Sangvis.

²⁾ Hilda, Bellona veterum Scandinavorum, per metonymiam: pugna.

³⁾ Val-

hallam, bello cæsorum domicilium.

⁴⁾ securi.

⁵⁾ navibus.

⁶⁾ caruis.

⁷⁾ Hæc tota

phrasis notat: velificabitur.

debat. Rubida erat clypei luna, anteqvam Raf-
nus Rex occumberet. Fluxit ex virorum capi-
tibus calidus in loricas sudor ¹⁾).

VII.

Percussimus gladio! Alte rugiere lanceæ,
anteqvam in Ullaragro ²⁾ Eisteinus Rex occum-
beret. Auro splendentes ad æstuantes campe-
stris accipitris epulas ³⁾ gradiebantur. Rubra
scuta in galearum consursu cadaveris candela ⁴⁾
penetravit. Ex saucia cervice in cerebri cli-
vos ⁵⁾ vinum destillavit.

VIII.

Percussimus gladio! Ante insulas Einderis
corvi superfluum escam dilaniandam obtinere.
Falæ eqvis ⁶⁾ ea vice plenum prandium compa-
ravimus. Difficile erat singula attendere oriente
sole. Sagas nervi ⁷⁾ ascendere videbam; cassidis
umbellam metallum percussit.

IX.

Percussimus gladio! Sangvine clypeos ma-
defecimus, qvum ante Borgundiæ insulam spa-
tham vulneris ⁸⁾ vibravimus. Pluviosa nubes
annulos ⁹⁾ discerpsit; ulmus ¹⁰⁾ metallum ¹¹⁾ con-
torsit. Vulner in proelio cecidit; non erat illo

¹⁾ sanguis. ²⁾ in Campo laneo *apud Saxonem.*

⁸⁾ proelium. ⁴⁾ ensis. ⁵⁾ humeros.

⁶⁾ Furiz eqvis i. e. lupis. ⁷⁾ tela nervo evo-

lantia. ⁸⁾ gladium. ⁹⁾ sc. thoracis.

¹⁰⁾ arcus. ¹¹⁾ jaculum.

Rex præstantior. Cadavera cæsorum in littora late ejiciebantur; prædâ lupus gaudebat.

X.

Percussimus gladio! Anceps erat pugna, anteqvam Freyus Rex in Flæmingorum regno occumberet. Cælum vulneris ¹⁾ cæruleum, sanguine infectum, durum, inauratam Hœgnii chlamydem ²⁾ in prælio olim corrosit. Virgo matutinam pugnam deploravit; multa enim esca lupis dabatur.

XI.

Percussimus gladio! Centuriatim ad Englanesum [bellatores] in xylosoleis Einefris ³⁾ prostratos jacere narro. In pugnam sex dies navigavimus, anteqvam milites caderent. Sole oriente mucronum missam ⁴⁾ peregimus. Nostris gladiis in pugna occumbere Valthiofo destinatum est.

XII.

Percussimus gladio! In Bardorum sinu ex ensibus præceps ros ⁵⁾ destillavit; pallidum cadaver accipitribus [offerebamus]. Murmurabat ulmus ⁶⁾, quando mucrones in rixa flammæ vaginæ ⁷⁾ indusia Svelneris malleo fabricata ⁸⁾ fe-

¹⁾ ensis.

²⁾ thoracem.

³⁾ navibus.

⁴⁾ prælium.

⁵⁾ sanguis.

⁶⁾ arcus.

⁷⁾ rixa ensis i. e. pugna.

⁸⁾ loricas.

stinanter discerpserunt. Veneno acutus, sudore conspersus, ad vulnera vermibus¹⁾ proruebat.

XIII.

Percussimus gladio! Ad Hedningorum sinum Hlachæ tentoria²⁾ in Hildæ ludo³⁾ alte tenuimus. Diruptam bellatorum galeam, quum in cadavera-facientium hælécum⁴⁾ fremitu clypeos dissecabamus, viris tunc videre contigit. Non idem erat ac splendidam sponsam in toro juxta se collocare.

XIV.

Percussimus gladio! Dura in scuta venit procella⁵⁾; in Nordumbria cadaver humi procumbebat. Tempore matutino non opus erat, viros in Hildæ ludum, ubi galearum fulcrum fulgentes gladii mordebant, ciere. Bellicas lunas⁶⁾ dissilire et homines animam efflare vidi.

XV.

Percussimus gladio! Herthjofo in Hebridibus ipsis a nostratibus victoriam reportare contigit. In clypei pluvia⁷⁾ occumbere Rœgnvaldo destinatum est. Hic maximus luctus in gladiorum turbine⁸⁾ militibus accidit. Amentationis palum⁹⁾ concussor galeæ acriter jactavit.

¹⁾ hasta.

²⁾ scuta.

³⁾ proelio.

⁴⁾ lancearum.

⁵⁾ sc. belli.

⁶⁾ scuta.

⁷⁾ pugna s. multitudine sagittarum.

⁸⁾ certamine.

⁹⁾ telum.

XVI.

Percussimus gladio! Alius super alium acervatim jacuit; lætus fiebat captura in fremitu pugnae lupi frater. Nec aquilam nec alces Marstanus Rex, qui Irlandiam gubernavit, esurire sivit; occursus fiebat metalli ¹⁾ et clypei. In Vedrae sinu esca funebris corvo dabatur.

XVII.

Percussimus gladio! Permultos vidi secanti ²⁾ occumbere viros matutino tempore in mucronum rixa ³⁾. Meo filio vaginarum spina ⁴⁾ praemature cor perfricuit; Egillus Agnarem, impavidum virum, vita privavit. In griseo Hamderis indusio ⁵⁾ resonabat lancea; vexilla micabant.

XVIII.

Percussimus gladio! Promissorum tenaces vidi Endilli filios ⁶⁾ lupis ⁷⁾ [escam] non minutim gladiis dissecare. Non erat in sinu Scædæ ac si vinum [nobis] virgines propinarent. Evacuabantur haud pauci Ægeris asini ⁸⁾ in lancearum fragore ⁹⁾. Dissecabatur in Scœldungorum ¹⁰⁾ certamine Scœgulæ chlamys ¹¹⁾.

¹⁾ telli.

²⁾ viro aut gladio.

³⁾ pugna.

⁴⁾ ensis.

⁵⁾ lorica.

⁶⁾ bellatores maritimos.

⁷⁾ piscibus rapacibus.

⁸⁾ naves.

⁹⁾ proelio.

¹⁰⁾ regum.

¹¹⁾ thorax.

XIX.

Percussimus gladio! Matutina hora ad austrum Lindisocæ [gladii] ludum cum tribus regibus pereginus. Paucis contigit gaudere (multi in rictum lupi ceciderunt; carnem accipiter cum fera discerpsit), quod inde salvi evasisent. Hibernorum sanguis in mare limpidum copiose defluebat.

XX.

Percussimus gladio! Pulchricomum puellæ amatorem et confabulatores virginis mane cedere vidi. Non erat in Alæ freto, antequam Oernus Rex caderet, ac si calida lavacra schyphi nympa nobis gestaret. Non erat ac si juvenem virginem in primaria sede oscularer.

XXI.

Percussimus gladio! Sublime vibrati enses scuta mordebant, ubi obaurata lancea cortici Hildæ¹⁾ obsonuit. In Anglorum insula²⁾ per futura secula videre licebit, quomodo ad ensis ludum³⁾ nos principes processimus. Rubefactus erat mane ante lingulam volans vulnere draco⁴⁾.

XXII.

Percussimus gladio! Quis sit heros mortem propior, si in cuspidum procella⁵⁾ inter prima-

¹⁾ lorice.
culum.

²⁾ Mons.
⁵⁾ pugna.

³⁾ prælium.

⁴⁾ ja-

rios collocatus sit. Qvi nunquam conflictatur, vitam sæpe luget. Difficile esse, ferunt, ad alacrem gladiatorum ludum ¹⁾ ignavum excitare. Timido nusquam cor suum usui est.

XXIII.

Percussimus gladio! Illam æquam pugnam dico, ubi in ensium contactu ²⁾ vir viro occurrit; nec cedat militi miles! ea erat diu fortis viri indoles. In gladiatorum fremitu ²⁾ semper se fortem [præstare] debet virginum amator!

XXIV.

Percussimus gladio! Cæterum compertum hoc mihi videtur, quod fata sequimur; pauci decreta Parcarum evadunt. Non credideram, Ellam meæ vitæ finem impositurum, cum sanguinolentis falconibus cibum præbui, ac trabes in mare detrusi. Tunc late in Scotiæ sinibus lupo escam dabamus.

XXV.

Percussimus gladio! Hoc mihi perpetuo arridet, quod sedilia patris Balderis ³⁾ symposio parata scio. Brevi cerevisiam ex curvis arboribus craniorum ⁴⁾ bibemus. Heros mortem non moeret in palatio magnifici Fjœlneris ⁵⁾.

¹⁾ prælium.

⁴⁾ cornibus.

²⁾ pugna.

⁵⁾ Odini.

³⁾ Odini.

Ædes Vidreris¹⁾ non meticolosis verbis ingrediar.

XXVI.

Percussimus gladio! Hic vellent nunc omnes filii Aslaugæ acutis gladiis pugnam excitare, si nostra commercia accurate scirent, quomodo non pauci serpentes venenosi me vellissent. Maternum genus tale meis filiis dedi, ut cordibus valeant.

XXVII.

Percussimus gladio! Res ad hæreditatem²⁾ valde properat. Crudelis mihi est a serpente noxa. Penetralia cordis vipera inhabitat. Speremus, Vidreris virgam³⁾ Ellæ cito fore infamam. Ira intumbent filii mei ob cædem patris, nec acres juvenes, quod in illis est, quiete fruuntur.

XXVIII.

Percussimus gladio! Semel et quinquagies magna proelia, hastæ fecialis nuntio indicta commisi. Nequaquam putaram, ullum regem (teneris enim ab annis mucronem rubefacere didici) me celebriorem fore. Nos Asi invitabunt; non est mors lugenda.

¹⁾ Odini.

²⁾ mortem.

³⁾ hastam.

Cupimus nunc cessare! Domum invitant me Disæ, quas ab aula Herjani ¹⁾ mihi Odinus misit. Cerevisiam cum Asis lætus in sede principali bibam. Elapsæ sunt vitæ horæ; ridens ego moriar!!!

¹⁾ Odini.

ODE DE KRAKA

ou

CHANT DU CYGNE DE LODBROK.

ARGUMENT.

Vers la fin du huitième siècle de l'Ère Chrétienne, Ragnar Lodbrok, roi de Danemarck, fut fait prisonnier par son ennemi Ella, roi d'une partie d'Angleterre. Le vainqueur se vengea sur le captif d'une manière à faire frémir. Il le fit jeter dans une prison qu'il avait fait remplir de reptiles venimeux. On a dit que Ragnar composa dans cette horrible prison cette ode, dans laquelle il chante ses exploits et exhorte ses fils à venger sa mort, mais, à s'en rapporter au commentaire ci-après, il paraît évident que les vingt-trois premières strophes ont servi de chanson guerrière à Ragnar et à ses guerriers, et que les dernières strophes y ont été ajoutées, après la mort du roi, peut-être même par sa reine Kraka. On retrouve dans cette ode les mêmes expressions que lui attribue l'ancienne histoire; il n'y a que le style qui en soit plus poétique.

— Quant à la version de ce poème, les métaphores du texte ne sont pas traduites littéralement, toutes les fois qu'elles ont paru en empêcher l'intelligence, mais, en de tels cas, les expressions originales se trouvent traduites à la lettre au bas du texte.

ODE DE KRAKA.

Nous avons frappé du glaive! Il n'y a pas long-temps que nous exterminâmes le reptile ¹ en Gothland; alors Thora nous fut livrée. Dans ce combat je transperçai d'un coup d'épée l'anguille de la bruyère. On m'en donna le nom de Lodbrok. ² J'enfonçai le fer flamboyant dans le corps du serpent qui, tortillé en forme d'anneau, se reposait sur la terre.

II.

Nous avons frappé du glaive! j'étais encore bien jeune, lorsque j'allai avec mes guerriers vers l'orient du Sund, où nous épaisâmes la faim des animaux voraces. ³ Quand l'acier de l'épée fit gémir la haute crête du morion,

¹ On conjecture qu'il pense à un guerrier nommé *Ormr*, nom qui désigne la dénomination danoise d'un reptile.

² Lodbrok signifie des culottes velues. On le nomma ainsi à cause de l'espèce de chausses qu'il portait au combat.

³ "Au loup affamé." Le nom du loup s'emploie dans le poème pour indiquer toute sorte de bêtes caruassières; mais comme il est question ici d'un combat naval, j'ai préféré le nom général à celui de l'original.

nous offrîmes une nourriture abondante aux oiseaux de proie.¹ La mer s'était enflée. Le corbeau marcha dans le sang des tués.

III.

Nous avons frappé du glaive! J'avais vu s'écouler vingt hivers, quand nous couchâmes les lances, et baignâmes de tous côtés l'épée dans le sang. Vers l'orient à l'embouchure du fleuve de Duna, nous emportâmes la victoire sur huit comtes ennemis. Dans ce combat nous régâlâmes les animaux de proie² d'un bon repas. Le sang décollait dans la mer bruyante; bien des hommes y perdirent la vie.

IV.

Nous avons frappé du glaive! La femme de Hédin³ était de notre partie, quand nous envoyâmes les peuples d'Helsingie dans les salons d'Odin. Nous montâmes le fleuve d'Iva, et tandis que les flèches perçaient les armures, les flots furent rouges dans les torrents de sang qui jaillissaient des blessures.⁴ Le fer étincelant frappa à grand bruit les cot-

¹ "Aux oiseaux aux jambes jaunes."

² "Le loup."

³ Hilde, femme de Hédin, était la Bellone des anciens peuples du Nord.

⁴ "Dans la source bouillante des blessures."

tes de mailles, et la hallebarde fendit les boucliers.

V.

Nous avons frappé du glaive! Je sais que personne ne s'en alla avant que Herroed eût succombé sur le bord de son vaisseau.¹ Jamais comte plus vaillant n'ira avec de longs vaisseaux sillonner la plaine liquide.² Partout dans la guerre ce roi faisait voir un courage intrépide.

VI.

Nous avons frappé du glaive! Les soldats jetèrent les boucliers, quand les flèches partant de nos arcs vinrent assaillir la poitrine des héros. Dans le combat sur les brisants de Skarfé, les lances percèrent les boucliers ronds,³ qui devaient rougir avant que le roi Rafn tombât. Le sang qui décollait des fronts des guerriers, venait comme une sueur rouge arroser les cottes de mailles.

VII.

Nous avons frappé du glaive! Dans la mêlée à Ullarager les coups d'épées retentissaient dans le lointain, avant que le roi Eisten

¹ "Sur les chevaux de Hefler." Hefler était un roi maritime.

² "Les plaines des oiseaux aquatiques."

³ "La lune des boucliers."

succombât. Replendissants d'or les ennemis se rendirent au repas fumant des vautours. La flamme de l'épée¹ exterminante se fit jour au travers des boucliers rougis dans la rencontre des casques. Le sang² ruissela des plaies de la nuque, et inonda les épaules.

VIII.

Nous avons frappé du glaive! Devant les îles d'Eindéris, les corbeaux eurent à déchirer une riche proie. Nous donnâmes cette fois un bon repas aux chevaux de Fala.³ Il était difficile d'avoir l'oeil à tout. Au lever du soleil j'entendis les flèches⁴ siffler dans les airs. Le fer volant perça le bord du morion.

IX.

Nous avons frappé du glaive! Les boucliers furent teints de sang, quand, devant l'île de Bornholm, nous agitâmes l'aiguillon de la blessure. Les nuages de la grêle meurtrière déchirèrent les annelets des armures. L'arc⁵ lança le fer. Voulner périt dans le combat; jamais roi ne fut plus vaillant. Au haut et

¹ "La lueur mortelle."

² "Le vin."

³ Fala était une des sorcières qui, selon la tradition, voyageaient à travers l'air montées sur des loups.

⁴ "Les vierges eucharistes de la corde."

⁵ "L'orme."

au loin les corps morts furent jetés sur le rivage. Le loup se régala de la proie.

X.

Nous avons frappé du glaive! Dans le pays des Flamands le combat était douteux, jusqu'à ce que le roi Frey fût tué. Infecté de sang, l'aiguillon bleu de la blessure perça la cotte d'armes dorée.¹ La vierge pleura le combat de la matinée. On rassasia la faim dévorante du loup.

XI.

Nous avons frappé du glaive! Devant Englanèse les guerriers étaient tombés par centaines sur le bord des vaisseaux. Nous luttâmes pendant six jours avant que l'armée ennemie fût vaincue. Au lever du soleil nous livrâmes le dernier combat.² Le sort voulut que Valthiof tombât sous les coups de nos armes.

XII.

Nous avons frappé du glaive! Un torrent³ de sang tombait à grands flots de nos épées dans le golfe de Barda. Nous offrîmes aux vautours⁴ les pâles victimes de la mort. La cor-

¹ "La cotte d'armes dorée de Hœgne." Hœgne était un ancien guerrier célèbre.

² "Nous célébrâmes la messe des flèches."

³ "une rosée."

⁴ "Aux éperviers." Les éperviers ne se nourrissent pas de cadavres.

de de l'arc¹ retentit, quand le fer tranchant perça dans la mêlée² les cottes de mailles, forgées par le marteau de Svelner.³ La flèche,⁴ arrosée de sang et infectée de venin, volait à travers l'air, portant les blessures sur ses ailes.

XIII.

Nous avons frappé du glaive! Nous levâmes bien haut les boucliers⁵ dans le jeu de Hilde, que nous jouâmes à la baie de Hedning. On y voyait se fendre les casques des guerriers, quand, au milieu du fracas des épées,⁶ nous rompîmes en mille pièces les boucliers. C'était autre chose que de coucher au lit nuptial avec une tendre épouse d'une beauté éblouissante.

XIV.

Nous avons frappé du glaive! En Northumberland la grêle meurtrière perça les boucliers, et la terre fut jonchée de morts. Le matin de cette journée on n'eut pas besoin d'ex-

¹ "L'orme."

² "Dans la mêlée de la flamme du fourreau."

³ On croit que Svelner était un des noms d'Odin, ou peut-être un de ces magiciens que forgeaient et enchantaient les armes.

⁴ "Le reptile."

⁵ "Les tentes de Hlaka." Hlaka était une des déesses nommées Valkuries, lesquelles Odin envoyait dans les combats pour dispenser la victoire, ou pour choisir ceux qui devaient être tués pour venir chez lui.

⁶ "Des harengs de la mort."

horter les hommes au jeu de Hilde. Les lances étincelantes¹ fracassèrent les têtes. Je vis dans ce combat les boucliers se rompre, et les hommes mordre la poussière.

XV.

Nous avons frappé du glaive! Dans les îles des Hébrides le destin donna à Herthiof de remporter la victoire sur nos hommes. Une grêle de traits abattit Rœgnvald; cela mit le comble à la douleur qui atteignit les combattants au milieu du fracas des épées. Le guerrier² lança avec force son javelot.

XVI.

Nous avons frappé du glaive! Les morts faisaient un énorme monceau. Le vautour³ se réjouissait dans l'espérance que fit naître le bruit du combat. Le roi Marstan, qui régnait sur l'île d'Irland, rassassia de carnage les aigles et les loups, pendant que les flèches mordaient sur les boucliers. Le golfe de Vedra engraisa les corbeaux par de bons repas.

XVII.

Nous avons frappé du glaive! Un matin je vis tomber une foule d'hommes sous les coups d'épée du guerrier dans la mêlée des flê-

¹ "Les rayons tranchants."

² "Celui qui ébranle les casques."

³ "Le frère du loup."

ches. L'épine du fourreau pénétra trop tôt jusqu'au cœur de mon fils. Égil fit mordre la poussière à Agnar, ce héros intrépide. La lance perça à grand bruit la chemise de mailles grise.¹ Les enseignes resplendirent au soleil.

XVIII.

Nous avons frappé du glaive! Je vis les braves mariniers aguerris² éventrer la proie, avec les épées resplendissantes, pour en régaler les animaux carnassiers. Ce n'était pas dans le golfe de Skède comme quand les vierges nous présentent le nectar. Bien des vaisseaux³ furent vides de guerriers au fracas des lances. Les chemises de mailles⁴ furent mises en pièces dans la mêlée des rois.

XIX.

Nous avons frappé du glaive! Au sud de Lindesocre nous jouâmes un matin le jeu de Hilde avec trois rois. Peu de personnes échappèrent au carnage; la plupart des ennemis furent sacrifiés aux bêtes féroces.⁵ Les vau-

¹ "La chemise de mailles grise de Hamder." Hamder était un ancien fameux guerrier.

² "Les fils loyaux d'Endil." Endil était un ancien roi maritime.

³ "Des ânes d'Égir." Égir était le dieu de la mer.

⁴ "Le manteau de Skægul." Skægul était une des Valkuries. Voyez pag. 46.

⁵ "Tombèrent dans la gueule des bêtes féroces."

tours ¹ et les loups s'arrachaient la proie. Le sang d'Hiberniens coulaient à grands flots dans la mer agitée.

XX.

Nous avons frappé du glaive! Je vis s'enfuir un matin les favoris des femmes et l'aimant de la vierge, lui qui était fier de sa belle chevelure. Avant la chute du roi Oern, ce n'était pas dans le détroit d'Ala, comme quand la fille ² vient nous présenter des bains chauds. Ce n'était pas comme quand assis aux premières places nous embrassons d'aimables vierges.

XXI.

Nous avons frappé du glaive! Nous agitatâmes avec force les épées qui allaient trancher les boucliers, quand la lance dorée fit fléchir les cuirasses ³. L'île d'Angul montrera encore pendant des siècles comment nous rois nous nous sommes comportés dans le jeu des épées. Devant la langue de terre le dragon qui apporte les blessures sur ses ailes fut de grand matin rougi de sang.

XXII.

Nous avons frappé du glaive ⁴! Pourquoi la mort frappera-t-elle le héros, au choc des

¹ "Les éperviers." Voyez pag. 45.

² "La vierge du pressoir."

³ "L'écorce de Hilde."

⁴ Au lieu des premières lignes de cette strophe, on

flèches, parce qu'il s'avance au premier rang. Il arrive souvent que la mort surprend plus tôt celui qui ne fait jamais face à l'ennemi. Il est bien difficile d'emmener un poltron dans le jeu divertissant des épées. Le lâche ne tire jamais avantage de son cœur.

XXIII.

Nous avons frappé du glaive! Il est de la justice du combat que dans la rencontre des armes un homme en attaque un autre, et que le guerrier ne fuit jamais devant son ennemi; telle était, depuis long-temps, la loi du vrai guerrier. Celui qui aspire à l'amour de sa maîtresse, doit toujours se montrer intrépide au bruit des armes.

XXIV.

Nous avons frappé du glaive! Il me semble que j'éprouve que nous sommes entraînés par le destin. Jamais personne n'échappa aux décrets des Nornes¹. Quand je mis les vaisseaux à la mer pour aller rassasier les corbeaux affamés², je ne croyais point qu'Elle me fit toucher à la fin de la vie. Dans les gol-

pourrait lire selon une variante: "Quel sort plus heureux peut attendre le héros que d'être placé au premier rang dans l'orage des flèches. Celui qui ne fait jamais face à l'ennemi doit mener une triste vie."

¹ Les Nornes étaient les Parques du Nord.

² "Les faucons sanguinaires."

fes d'Écosse nous avons abondamment régaté les animaux de carnage ¹.

XXV.

Nous avons frappé du glaive! Je me réjouis toujours en pensant qu'un festin se prépare pour les héros sur les bancs du salon du père de Balder ². Bientôt nous boirons de la bière dans des cornes de bêtes ³. Un homme brave qui arrive dans le palais magnifique de Fiölner ⁴, ne regrette point d'avoir perdu la vie. On ne m'entendra pas prononcer des paroles d'effroi en entrant dans la salle de Vidrer ⁵.

XXVI.

Nous avons frappé du glaive! Si les fils d'Asloeg ⁶ connaissaient bien mes tourments, et qu'ils sussent comment nombre de serpents venimeux me déchirent, ils saisiraient leurs armes et voleraient au combat. La mère que j'ai donnée à mes fils leur a donné en héritage un coeur vaillant.

¹ "Le loup."

² Balder était le second fils d'Odin.

³ "Dans des branches recourbées de crânes."

⁴⁻⁵ Fiöelner et Vidrer étaient des noms d'Odin.

⁶ Asloeg était la femme de Ragnar; son premier nom était Kraka.

XXVII.

Nous avons frappé du glaive! La mort approche à grands pas; le serpent m'a fait une blessure profonde; la vipère habite déjà les recoins du coeur. J'espère que la lance¹ pénétrera bientôt jusqu'au coeur d'Elia. Mes fils seront enflammés de colère à la nouvelle de l'assassinat de leur père; la bouillante jeunesse ne leur laissera point de repos.

XXVIII.

Nous avons frappé du glaive! Cinquante et une fois j'ai livré des batailles sanglantes². Je n'aurai jamais cru rencontrer un roi plus vaillant que moi. Dès ma jeunesse j'appris à rougir le fer tranchant. Les Ases³ viennent m'inviter; il ne faut pas se plaindre de la mort.

XXIX.

Il me tarde à présent de finir. Les déesses⁴ que m'a envoyées Odin m'invitent à entrer dans son salon. Plein de joie je vais boire de la bière, assis avec les Ases aux premières places. Les heures de la vie touchent à leur fin; je meurs avec joie.

¹ "La hart d'Odin."

² "Des batailles proclamées par la flèche-messagère (Budstikken)."

³ Les Ases étaient des héros qui accompagnaient Odin.

⁴ "Les Dises." Ces déesses étaient les messagères d'Odin.

UNDERSØGELSE
OM
KRÁKUMÁLS
ALDER OG FORFATTER

SAMT
EFTERRETNING

OM
DE TIDLIGERE UDGAVER OG OVERSÆTTELSER AF
KVADET OG DE VED DENNE UDGAVE BRUGTE
HJÆLPEMIDLER

HVOREFTER FØLGER
K V A D E T

i
GRUNDSKRIFT EFTER SKINDBOGEN MED
FORSKJELLIGE LÆSEMAADER

SAMT
KRITISKE OG PHILOGISKE ANMÆRKNINGER.

De ældre Fortolkere have ikke taget i Betænkning at ansee *Ragnar* for Forfatter af Kvadet om hans Bedrifter og Død, sandsynligen ledede mest ved det, at han indføres selv deri talende. *Worm* giver Kvadet Overskrift: *Bjarkamål er orti Ragnar Loðbrók*, og at *Sandvig* var af samme Mening, ytrer han ved disse Ord: „Jeg har saa nøje som mueligt fulgt hver Linie, ja endog oversat hver Translation, i hvor uforstaaelig den end maatte falde, for at give en nogenledes Idee om denne store Skjalds Smag i Digtekunsten, thi at den virkelig er forfattet af den Helt, hvis Navn den fører, troer jeg vist og fast;“ ja saa fast er han endog i denne Mening, at han antager, at den sidste Strophen Mangel paa 2 Verslinier er forarsaget „ved Dødens Nærmelse til den sygende Helt.“ Dog! hvo der er Forfatter, er et Spørgsmaal, hvis Besvarelse kræver forudskikket Undersøgelse om Kvadets Alder. I dens Angivelse ere Meningerne ulige, og adskillige grundige, dybsindige og i den oldnordiske Sprogkyndighed meget bevandrede Lærde have hensat Kvadets Forfattelse til en langt sildigere Old. Her møder man Navnene *Gram*, *Arne Magnusen*, *Erichsen*, *Nyerup*, *P. E. Müller*. Deres Meninger vil jeg fremsætte og siden overveje i Forbindelse med min Undersøgelse. I en Recension over *Mallets Monumens de la Mythologie et de la Poésie des Celtes*, der findes indrykket i *Efterretninger om nye Bøger og lærde Sager i Danmark og Norge* for 1756 S. 332, udtrykker den lærde *Erichsen* sig saaledes: „Kong Ragnar Lodbroks Svanesang, *Bjarkamål* kaldet, hvori han holdes for at have, kort før sin Død i Englaud, indbefattet alle sine Bedrifter; — Hr. *Mallet* mener, at allene nogle af de første Strophen af det Vers, vi nu have, ere Kong Ragnars eget Arbejde, men de øvrige tilsatte af den Poët, som, efter de Tiders Maade, har været sat til at gjøre, ved hans Begravelse, en Sang over hans Heltebedrifter; men vi tvivle om begge Dele; vi kan vel med Saxo og Ragnars Saga

troe, at Kongen har gjort saadant et Vers, uden tillige at troe med Worm, Björner og andre, at dette, som vi nu have, er det rette. Salig Etatsraad Gram har anseet det for en sindrig Islænders Arbejde 2 til 300 Aar efter Kong Ragnars Død, og *Otto Sperling* har gjort sig megen Umage for at bevise, at det ikke er fra Kong Ragnars Tid; dog er ikke det Ord *Northymbraland*, som han deraf anfører, noget Bevis paa, at det er yngre, thi *Beda*, som døde 735 nævner (*Hist. eccl., Lib. II. c. 9*) *Northan-Humbros*; Sproget og Stilen derudi seer altfor ung ud, og svarer ikke til andre Vers, som endnu haves af den Alder, og Poësieu er temmelig fuseragtig og krybende, saa at dets Forfatter synes ikke at have ret forstaaet den Kunst, at narre Folk; det kan da ikke være blevet gjort tildeels af Kongen selv, tildeels af een af hans Hofpoëter. I det Navn *Ægis asne* o: Soens (skal være Sjøens) Asen, istedenfor et Skib (jfr. mine Bemærkninger til Str. 18) ligger altfor nedrig og boudeagtig en Talemaade, baade for denne formeente Hofpoët og Kong Ragnar selv, der uden Modsigelse var een af de Tidens store Skjaldrer; om man videre ved *Hárfagra n meyjardreng* (Str. 19) skal forstaae Kong Harald Haarfaenger efter Worms Mening, hvilket vi dog ikke troe, da det strider imod Tidsregningen, saa følger deraf, at dette Vers ikke er bleven gjort förend efter eller i hans Tid. Det Ord *odda messa* o: Spidsernes Messe (Str. 11), istedenfor et Feldtslag, viser, at Forfatteren har været en Kristen, og undskyldes forgjæves af Worm, med at Kongen derved har villet spøge med den kristelige Religion, hvilken han hadede, thi det smager ret af det nye islandske Versmageri, hvis Esprit i øvrigt overalt er kjendelig i denne forfalskede Heltesang." Efterat have anført denne Bedømmelse og billigen dadlet Erichsens haarde Dom om Sangens æsthetiske Værd, yttre *Nyerup* (i *Bildur Danskur*, S. 497-99, 505) sig saalunde om den: „Resultatet vilde blive et Spillerum for Kritiken af ikke mindre end 4 a 5 Aarhundreder, da man enten med Gram, Suhm og Thorlacius kan sætte den oppe i det 10de eller med Erichsen dybt ned i det 14de Aarhundrede. Der møde Omstændigheder, som bestyrke den Erichsenske Hypothes. Først og fremmest, at han har Medhold af *Arnas Magnæus*, et Navn, som ved

deslige Undersøgelser er af allerstørste Vægt. Af ham har jeg følgende Anmærkning for mig, skreven med hans egen Haand (den fandtes paa en løs Seddel, der laa i Nr. 764 i 4 af hans Haandskriftsamling): „I Ragnars Loðbróks drápu, (Hjuggum vér með hjavrví) er allr hinn sami genius, sem i Örvarodds drápu, og þess Slags *effictis carminibus. Illa omnia longe recentiora sunt temporibus Erii et Haqvini, fratrum, Norvegiæ regum;*” Sangens Forfattelses Tid hensættes altsaa efter hans Paastand til henimod Slutningen af det 14de Aarhundrede. Den anden Omstændighed, der kan paaberaabes som et Argument for Sangens unge Alder, er, at Ragnars Saga, hvortil den hører, eller hvori man forefinder den indlemmet, ikke haves i nogen gammel Codex. Man har den vel i ikke faa Afskrifter, men de ere alle paa Papir og saa nye, at man vel næppe kan regne dem for højere end fra Begyndelsen af det 17de Aarhundrede. Det kunde derfor vel være, at Hr. Prof. Müller, naar han i Sagabibliotheket antager, at Ragnars Saga er forfattet i det 13de Aarhundrede, har gjort den et Sekulum ældre, end den virkelig er. Min Mening bliver det: at naar man istedenfor med Gram at erklære det for et Produkt af en snild islandsk Skjald fra det 10de eller 11de Aarhundrede, nøjes med at lade det være forfærdiget af en vittig Islænder i det 13de eller 14de, saa skjønner jeg ikke rettere, end at dets Værd, dets Interesse, dets Hæderlighed paa det fuldkomneste er hævdet.” Saavidt Nyerup om denne Sag. *P. E. Müllers Mening* findes i hans berømte Sagabibliothek, 2 B. S. 479-480: „Flere Lærde have meent, at Ragnar Lodbrok selv havde forfattet denne Sang i Ormetaarnet, uden at tage Hensyn til, at det dog var langt rimeligere, at en Skjald i dette, som i saa mange lignende Tilfælde, havde digtet en Sang i Heltens Navn, end at den døende Konge havde haft Lyst til at improvisere mellem Slaughterne og de tilstedeværende Fjender Evne og Villie til at forstaae og mindes hans Kvad. Desuden er Sangens Ælde heel uvis. Vel kunde det tale for samme, at *Saxo* har kjendt en saadau Sang (9 B. S. 176), og at dens Indhold er saa afvigende baade fra *Sagaens* og *Saxos* Beretninger, at den ej kan være digtet efter disse.” Nu anføres *Erichsens* Paastand samt Udtrykkene hárfagrau meyjardreng og odda messa: „Ifølge dette kunde vel Sau-

gen henføres til det 11te eller 12te Aarhundrede, til hvilken Tid Digteren kunde have benyttet flere nu forsvundne Sagu." Jfr. Dansk Literatur-Tidende for 1824 S. 342.

Af de ældste Kvad, mod hvis Ægthed som olddanske og i Daumark forfattede ingen gyldig Indvending har været anført, vil jeg her nævne til Sammenligning: Brudstykkerne af *Bjarkamål hit forna* i *Heimskringla* II. S. 347 og i *Skálda* (*Rasks Udgave af Snorra Edda* S. 154-5); Brudstykkerne af *Brage hin Gamles Æredigt til Thor* i *Skálda*, S. 98, 101, 102, 145, samt et Brudstykke i *Yngliugasaga*, *Hk.* I. S. 9; Brudstykker af samme Forfatters *Ragnars drápa Loðbrókar*, *Sk.* S. 145, 165, 340; et andet Brudstykke af samme Forfatter i *Sk.* S. 175; et Brudstykke af selve Ragnar Lodbrok i *Bragarhættir* i *Sk.* S. 252. Fra de efterfølgende Tider frembyde *Snorres Noregs Konunga Sögur* og disses Fortsættelser, saavel som de historiske Sagaer, løse Viser og hele Kvad i tilstrækkelig Mængde til Sammenligning.

For nu at bestemme Kvadets Alder, vil jeg først betragte og overveje de indvortes Kriterier, der kunne tale for eller imod dets Ægthed, og kommer saaledes først til Formen, og vil der særskilt omtale: *Versbygningen*, hvorunder indbefattes den ved Stavelsemaalet bestemte Verseart, Alliterationen og Assouancen; *Skjaldesproget*, hvorunder hører enkelte karakteriserende Ord, Omskrivninger og omvendte Talebrug (*Tropi*); og endelig *det poetiske Foredrag*.

Krákumál er forfattet i den Verseart, som kaldes Dróttkvæði, hvis Vers bestaae af 3 Trochæer eller Spondæer, af hvilke de to første kunne afvexle med Daktyler. Dog er *Krákumál* ingenlunde regelmæssigt Dróttkvæði, thi ikke sjælden træffer man et Vers Fornyrðalag med Øgeord; der ere saa Stropher, hvor saadant Vers ikke findes, i adskillige findes endogsaa flere, saaledes ere der 3 i den 13de, 24de og vel ogsaa i den 26de Strophe, om man ikke vil bogstavriime hv i Vers 7 med Vokalerne; i det Hele er den 7de Deel af Versene Fornyrðalag med Øgeord; jeg vil til Prøve uedtegne enkelte Exempler: Str. I. v. 4: at grafvitnis morði; Str. II. v. 5: ok fótgunnum fugli; v. 7: við háseynda hjálma; Str. XXIV. v. 3: at forlögum fylgjum. v. 6: at aldragi minu; v. 8: ok borð á lög keyrðak;

Str. XXV. v. 5: or bjúgvíðum hausa. Alliterationen forbyder her at skandere anderledes end o|-v•|-v. Foruden denne mærkværdige Uregelmæssighed finder man ogsaa, som vel fortjener at bemærkes, skjönt det ikke er noget, hvorved Krákumál saa mærkeligen adskiller sig fra andre Kvad, mange Vers, som mangle en Stavelse i første Fod eller Takt, eller hvor Forfatteren, om man hellere vil forklare det saa, hvilket jeg dog ikke antager, har hjulpet sig med en Diastole; t. Ex. I. 5: þá fengu vör þóru; III. 10: Sæ, tynði lið æfi; XXIX. 2: Heim bjóða mér disir, hvor der efter min Mening bør skanderes -|-v•|-v•. Ligeledes finder man ogsaa enkelte Gange en Stavelses Mangel i anden Fod, som man dog ogsaa kan forklare ved at antage en anvendt Systole; t. Ex. XV. 2: Herþjófi varð anðit; XXI. 8: lofð-úngar framgengn; her var der vel mere Grund til at skandere -|-v•|-v•. Men hvad der er mærkeligere end denne Stavelsemangel er Brugen af et Øgeord i et Vers, som er fuldstændigt Dróttkvæði, nemlig XXV. 3: at Baldurs feður bekkir.

Hvad dernæst angaaer Alliterationen, da finder man Rimbogstaverne heelt igjennem anvendte efter den i Dróttkvæði almindelige Brug, undtagen i Str. IV. v. 5 og 6, hvor de ganske fattes, saafremt man følger den til Grund lagte Oldbogs Læsemaade, og 2det Vers i den 7, 8, 13, 16 og 20de Strophe, hvor der findes et Rimbogstav for mange. I Henseende til Rimbogstavernes Plads har jeg intet særegt bemærket, undtagen at Hovedstaven stundum falder paa anden-Fod; t. Ex.

XI, 3: á Eynefis öndrum, XVI, 5: Lét ei örn né ylgi
4: þar er Englanes heitir. 6: sá er Irlandi styrði.
Dog maa man her hellere ogsaa antage de paagjældende Vers 4 og 6 for Fornyrðalag med tostavelset Øgeord.

I Assonancens Brug har Kvadet langt større Uregelmæssighed, saa at det hører til det Slags Dróttmælt, der af de Gamle kaldtes Háttleysa; det har i nogle af de første Stropher Halvassonance i næst sidste og Heelassonance i sidste Vers; dog iagttages ikke engang dette heelt igjennem; men af de 29de Stropher findes det kun anvendt i 10, nemlig i den 1, 2, 3, 4, 7, 11, 12, 15, 16, 17de Strophe; dog findes, uden at den sædvanlige Orden iagttages, snart Heel-

assonance, snart Halvassonance enten i eet eller i begge de tvende sidste Vers i den 5, 6, 8, 10, 19, 21, 23, 24, 26, 27, 29de Strophe, hvoraf sees, at Assonancerne falde mest, dog uregelmæssig, i det sidste Distichon. Desuden findes ganske enkelte, snart Heelassonancer, snart Halvassonancer, ogsaa i de øvrige Vers, og Omkvædet Vers 1: Hjuggu vér með hjörví! maa ogsaa regnes for en Halvassonance, eftersom *v*, som tiltaget ved Flexionsendelsen, ikke kan gjøre Hinder.

Af disse Betragtninger skjønnes, at Poësie, thi derved mener Erichsen upaatvivlelig nærmest Versbygningen, er heel uregelmæssig, eller hvad han kalder „temmelig fuseragtig.“ Og om man nu sammenligner Kvædet med islandske Digte af det 11te og 12te Aarhundrede, som med hvilket som helst Offer have heelt igjennem vedligeholdt Assonancens Tvang, saa at man nu maa glæde sig ved, med spændt Opmærksomhed, af og til, i afbrudte Lyd at kunne opfange, som Digteren synger:

af Guderues Sprog det Echo, Barbarers

klingende Bjælde med klirrende Rim fra Dalene bortjog; hvor aldeles forskjellig finder man da ikke her hele Versbygningen; jeg vil opstille eet Exempel af mauge, og dertil tage følgende Vise af Ottar Svarte, *Hk. I, S. 160*:

Gegn ero þér at þegnum	Eingi varð á jörðu
þjóðskjöldunga góðra	ógnbráðr áðr þér náðum
haldit hæft á veldi	austr sí er Eyom vestan
Hjaltlendingar kendir;	ýnglingr und sik þryngvi-

Dog er det især den hyppige Afvexling med Fornyrðalag, samt Uregelmæssigheden i Alliterationens og Assonancens Brug, hvorved Krákumál adskiller sig fra det 10de, 11te og 12te Aarhundredes Digtninger; thi paa de øvrige Afvigelser fra den almindelige Brug vil man ogsaa kunne finde ikke faa Exempler i disse.

Fremstiller man dernæst de os levnedes Brudstykker af *Brage hin Gamles* poëtiske Værker, saa finder man, at ogsaa i dem Dróttkvæði hyppig afvexles af Fornyrðalag med Øgeord, t. Ex. af Brudstykkerne af Ragnar Lodbroks Drapa Versene, *Sk. S. 145*: með dreyrfár dróttir; ok bláserkjan birkis; *S. 165*: til fár huga færi; sem orosta létta; með algifris lifru; er þrym regin þremja. I Assonancen finder

aan i denne Digtets Værker næsten samme Mangel og Uregelmæssighed som i *Krákumál*, t. Ex. Sk. S. 102:

Hamri fórsk i hægri eygir Avflng-barða
hönd þá er allra landa endi skeiðs of-kendl.

Den i Sk. S. 252 opbevarede Strophe af selve *Ragnar Lodbrok* er mere regelmæssig, da hvert andet Vers er Dróttkvæði uden Assonance, og hvert andet heellinierimet Fornyrðalag med Øgeord.

I *Ragnars Saga Loðbrókar* findes 41 Viser, som jeg har udgivet i Grundsproget med Varianter og kritiske Anmærkninger bag ved min Fordanskning af denne Saga (Nordiske Kæmpe-Historier 1 B. 3 H. S. 177-251). Ogsaa disses Versbygning ligner ved ovenmældte Afvigelser *Krákumál* og Brages Kvad; til Exempel vil jeg nedsætte det første Distichon af den 27de Strophe S. 223, Ragnars Ord i Ormegaarden, om hvis Ægthed der saa meget mindre kan være Tvivl, da de ogsaa opbevares os af Saxo:

Gniðja mundu grísir,
ef galtar hag vissi,

hvilke Ord nu ere blevne til et almindeligt Ordsprog paa Island. Her er første Vers Dróttkvæði, sidste derimod Fornyrðalag med Øgeord. Det vilde røbe en altfor overdreven Ængstelighed i kritisk Tidsbestemmelse, at antage den ganske mærkelige Lighed i Versbygning af disse paa saa helt forskellige Veje, ved *Krákumál*, *Skálda* og *Ragnars Saga*, til os forplantede Skjaldekvad for aldeles tilfældig.

Fornyrðalag er som bekjendt Nordens ældste Digteart; af den dannedes henimod Harald Haarfagers Tid, ved at forlænge Verset, Dróttkvæði, der upaatvivlelig i Begyndelsen, ligesom hin første Digteart, har været uden Linierim, der siden efterhaanden mere og mere fuldstændig ere tilkomne. Upaatvivlelig paa Grund af de samme Uregelmæssigheder i Brages Kvad, som jeg ovenfor har antydnet, mener ogsaa John Olafsen (Nordens gamle Digtekunst, S. 15) at denne Skjald har taget Deel i Opfindelsen af den senere Verseart. Men Versbygningen i *Krákumál* sees af de anførte Betragtninger at indeholde ligesaa mange, ja endog flere Mærker, end hine Kvad, paa at høre til denne Overgangsperiode, da Fornyrðalag udvidede sig til Dróttkvæði, og efterhaanden mere og mere fuldstændig uddannedes med halve og hele Linierim.

Der næst maa jeg betragte selve Sproget, og vil begynde min derpaa grundede Undersøgelse med at overveje enkelte mærkelige Ord, Kvadet frembyder.

I 11te Strophe forekommer Ordet *messa*, i Omskrivningen *odda messa*, Oddenes eller Spidsernes Messe, paa Grund af hvilket Udtryk Erichsen antager, at en Kristen er Forfatter til Kvadet, og reent ud erklærer, at det forgjæves undskyldes af Worin med, at Morgenkampen er bleven saaledes benævnet med et foragteligt Sideblik paa de Kristnes Fromesse. Jeg kan ikke være enig i denne Mening, i det jeg formener, at snarere dette Ord maatte vidne om, at en Odinianer er Forfatter, eftersom denne Omskrivning af Kampen synes at bære altfor meget Præg af Ringeagt mod hin de Kristnes hellige Ritus, til at en Kristen kunde have tilladt sig den. Kristendommen var, som bekjendt, alt i det 8de Aarhundrede udbredt i England og flere af de Lande, paa hvilke Ragnar nafladelig fejdede, og han kan altsaa paa ingen Maade antages at have været ubekjendt med de Kristnes hellige Skikke og deres Benævnelser. Hensyn dertil synes mig maa give ovennævnte Forklaring fuldkommen Gylighed; og om man ikke vilde antage det, kan dog et enkelt nyt Ord ikke bevise et Kvads senere Forfattelse; da man har saamange Exempler paa, at en Afskriver har sat et nyt Ord for et gammelt, kunde her jo paa samme Maade være sat *odda messa* for *odda senna* eller hvilken som helst anden her passende Benævnelse paa Kampen. Har Kvadet, som har al Rimelighed for sig, været bragt som Krigssang for Ragnars Sønner og deres Krigere, som ogsaa fejdede idelig paa kristne Folkefærd, kunde Ordet i alt Fald ligesaa godt være tilsat i deres Tid, og man behøver ikke engang at antage det for senere indkommet. Men at Ordet *messa* er jævntidigt med selve Kvadet, vinder end videre Bestyrkelse af, at dette Ord, i Omskrivningen *vápna messa*, Vaabnernes Messe, ligeledes en Benævnelse paa Kampen, ogsaa forekommer i *Thord Hredes Saga* (Björn Markussons Saga-Samling i 4, S. 70), i det Kvad, hvormed Thord opflammer sig til Kamp mod Indrid og hans 5 Ledsagere. Kvadet skal siden anføres. Sagaens Begivenheder henføres til Sintningen af det 10de Aarhundrede, en Tid, da Kristendommen vel var bekjendt, men ikke almindelig udbredt her i Norden. Verse-

arten i dette Kvad er forskjellig fra den Verseart, hvori Sagens øvrige Viser ere forfattede, hvilken Forskjellighed er et Tegn paa, at de ikke bør tilskrives Sagaskriveren, og adskillige i det forekommende Archaismer, saasom *faldin*, og *gegn* i den Betydning, det der maa tages, bestyrke Antagelsen af dets Ægthed.

I Str. 14 findes Ordet *ötta*, som jeg var tilbøjelig til at antage for tilsat af en Afskriver, hellere end det forrige, da saadant her kunde have været skeet for at fuldständiggjøre Alliterationen. *Stephan Björnsen* (i *Corollaria*, bag ved Rymbegla S. 61) holder det dog for meget rimeligt, at dette Ord kan have været kjendt og brugt her i Norden i Slutningen af det 8de Aarhundrede.

Flere Ord, der røbe Knudskab til Kristendommen, finder jeg ikke i Kvadet; thi at *fasta* (Str. 16) ikke hører derhen, viser Tilværelsen af Ordets Grundlyde i den slavoniske Sprogklasse, t. Ex. Russisk *post*, Pølsk ligeledes *post*, Fasten.

Erichsen antager, besynderlig nok, Udtrykket *hárfagr-an meyjardreng* (Str. 20) som et Bevis for, at Kvadet er yngre end Harald Haarfager. Haarfager er ikke saa besynderligt et Øgenavn, at jo mange kunne have baaret det for hin Norges første Enehersker. P. E. Müller anfører i sin Undersøgelse om Snorres Kilder S. 197, at et Haandskrift kalder Halfdan Svartes anden Kone Helga hin Haarfagre.

Efter saaledes at have, som jeg haaber, tydeliggjort Urigtigheden af, paa Grund af ovenmeldte enkelte Ord at tvivle om Krakunnals Ægthed, vil jeg anføre nogle af de mærkeligste af de mange forældede, tildels nu ganske dunkle og næsten uforklarlige Ord, der findes i dette Kvad; t. Ex. *mál* (Str. 1); *undurn* (Str. 2); *tyr* (Str. 3); *Streinglavgar* (Str. 15) o. fl. Dog flest findes saadanne Ord i *Om-skrivninger* og omvendte Talebrug, hvoriblandt jeg vil nævne: *grafvitnir*, *lyngál* og *storðar lykkja* (Str. 1); *bens hildr* (Str. 4); *Heflis hestum*; *Eigils öndrum*; *lunda völl* (Str. 5); *rægagar*, *skeribildr* (Str. 6); *streingvölur* (Str. 8); *benþvara* eller *beinstara* (Str. 9); *Eynefis öndrum* (Str. 11), som ogsaa forekommer i et Kvad af Brage (Sk. S. 101); *skyrtur Svælnis hamri þæfðar* (Str. 12); *vinkers njórun* (Str. 20); *Hild-*

er næfri (Str. 21), o. fl. Jeg nævner blot disse Ord og Omskrivninger her, og henviser Granskeren til mine Undersøgelser desangaaende paa vedkommende Steder, og han vil give min Mening Medhold, at saadan en Mængde af saadanne Archaismer, hvoraf faa træffes i islandske Digte fra en sildigere Tid, fuldkommen bestyrker Kvadets høje Alder.

Hvad ellers Omskrivningerne og de omvendte Talebrug angaaer, da finder man dem langt fra ikke i Kráknúál af den udsvævende Vidtløftighed, eller saa vidt søgte, som de, der saameget bidrage til at gjøre de sildigere Tiders Digtninger, hvori de findes opdyngede paa hinanden, højst vanskelige at forstaae, og, formedelst den deraf fulgte Mangel paa Tanker, trættende at læse; men de idelige Afvexlinger af let fattelige og smagfulde Omskrivninger, give Beskrivelserne Liv og Ynde.

Ved at betragte det poëtiske Foredrag møder os først Omkvædet: *Hjuggu vér með hjörvi*. Denne Anaphor staaer kun i svag Forbindelse med Strophernes Indhold, især fra den 22de til den 29de, hvor Indholdet gaaer over fra at være beskrivende til at blive belærende. Dog er den heel overenstemmende med Kvadets Indhold, og bestyrker især den Mening, at det har været brugt som Krigssang. Dette Omkvæde kan ikke være et Bevis mod Sangens Ægthed, da der af lignende Omkvæde netop i de allerældste Digte findes mange, f. Ex. i *Havamál*, *Vasprúðnismál* og flere Digte i den ældre Edda. Naar Johnstone antager dette Omkvæde for et Chor, og selve Sangen for en Tvesang, saa kan jeg ikke give hans Mening Medhold.

Vi komme nu til Ordstillingen, som til at bestemme et Kvads Alder er af megen Vigtighed. Naar enkelte Ord, ved Kvadets Forplantelse fra Mund til Mund eller gjennem flere Afskriveres Penne, mueligen kunne være ombyttede med andre, saa bestaaer Ordstillingen uforandret i den saa bestemte Verseart; og det er især ved denne, at den odinske Olds Digtninger saa mærkeligen adskille sig fra de sildigere Tiders poëtiske Frembringelser. Efterat de nordiske Skjalde foruden Bogstavrimene endun paalagde sig Assonancens Tvang, og denne blev en nødvendig Fordring til et Kvads Skjønhed, søgte de at gjøre sig fyldestgjorte for dette poëtiske Trældoms Aag ved en højst vilkaarlig Frihed

med Synchysis, saa at de ofte omkastede Ordene i Flæng hvor de bedst kunde passe, indenfor det Meningen udgjørende Halvvers's Enemærker; herved blev Meningen i disse Kvad højst indviklet og vanskelig at udfinde. Til Exempel, vil jeg anføre det første Hemistichium af en Vise af Guttorin Sindre, som opbevares i Hakon Adelsteensfostres Saga (Hkr. I. 146):

Álmdrógar varð ægis barma öld fyrir baldri
opt sinn þess ek minnumst, þen-siks vita ríkis.

Constr. Álmdrógar ægis barma öld varð optsinn ríkis fyrir þensiks vita baldri; þess minnumst ek.

I Krákumál forholder det sig derimod i denne Henseende heel anderledes; her følge Ordene ganske jævnt med Tanken; hvor højliggen adskiller sig ikke f. Ex. nedenstaaende Hemistichium fra det ovenanførte:

Fysumst hins at hættu, sem frá Herjans höllu
heim bjóða mér Disir, hefir Óðin mér sendar.

Disse frie og flydende Vers staae i en mærkelig Modsætning til hine kunstlede og tvungne. Vel træffer man i Krákumál, dog ganske enkelte, Mellemsætninger og indskudte Sætninger, saasom i den 1, 12, 13, 16, 19de Strophe; men de have ikke foranlediget nogen voldsom Omsætning af Ordene. Det eneste Sted i hele Kvadet, hvor nogen mærkelig Omsætning findes, er i Str. 10:

Náði blárr at bita Högna knúf at hjaldri
blöði smeltr i gyltan harðr bengrefill forðum;

og hvor let falder dog ikke her Constructionen, da Epitheterne til Hovedordet bengrefill, hvilke udgjøre de omsatte Ord, ere udmærkede baade ved Bogstavrim og ved at have faaet Plads foran i Versene.

Ligesaa kraftfuldt et Bevis for Krákumáls Ælde og Ægt-hed, som det Formen afgiver, frembyder ogsaa selve Indholdet. Navngivelsen af de forskjellige Kampladse og Beskrivelsen af de der holdte Træfninger vidne tilfulde om, at Forfatteren har haft fuldstændig Underretning om Begivenhederne; og at han har været samtidig med disse, ja selv deltaget i de mærkelige Bedrífers Udførelse synes hans Anelse om Følgerne af Kampen paa Angulsø (Strophe 21):

Sjá mun i Anngulseyju hví vér at lögðis leiki
of aldr mega síðan Lofðungar framgengu,

ganske tydelig at stille os for Öjue. Og nu Aanden, som sig selv ganske lig, trænger igjennem det hele Kvad; hvor aldeles oldtidsagtigt og mythisk er her ikke alt: vore odinske Forfædres Lyst til Kamp aabenbarer sig tydelig i de skjønne og afvejlende Kampbeskrivelser; deres Manddom og Kamppeadel i de kraftfulde, saa ganske med Fortidens Begreber stemmende Vers i den 23de Strophe:

Hitt tel ek jafnt, at gångi sveinn ímóti sveini o, s. v.
at samtogi sverða

jfr. Str. 22 o. fl. St.; deres Fortrøstning til deres Tapperhed i de skjønne Linier i den 22de Strophe:

Hvi sé dreingr at feigri, opt sytir sá æfi,
at hann í odda éli er aldreigi nistir;
öndurör látinn verði,

deres Tro paa en uundgaaelig Skjæbne i følgende Linier i den 24de Strophe:

Hitt synist mér rannar, fárr gengr of sköp Norna;
at forlögum fylgjum,

deres krigerske Haardhed i Sæder saavel i den hele Beskrivelse af Kampen som af dens Følge, de mangfoldige Omskrivninger paa den blodige Val; og deres Ringagt for Døden i de Trøstens Ord, hvormed Ragnar i de sidste Stropher forblider sine voldsomme Smertes, og de Beundring vækkende dejlige Linier, hvormed han ifølge Kvadet ender sin be driftfulde Løbebane:

Lifs eru liðnar stundir, Læjandi skal ek deyja.

Hvad der i den 1ste Strophe besynges om Ormen, Ragnar dræbte, før han fik Thora, der maa forklares allegorisk, kan, som aldeles passende med Tidens Smag og Tankemaade, naturligviis ikke tale mod Kvadets Ægthed. Det Mythiske viser sig især i den Maade, hvorpaa Kvadet nævner Odin med forskjellige Navne og Omskrivninger, og hvorpaa det beskriver Nydelsen af Valhals Glæder:

Fysumst hins at hætta! hefir Óðin mér sendar,
heim bjóða mér Disir, glaðr skal ek öl með Ásum
sem frá Herjans höllu í öndvegi drekka,

synger Helten i den sidste Strophe, og i de øvrige (see især den 10, 24, 25, 28de) træffer man ikke faa lignende mythiske Hentydninger.

Saa mange Træk i Hensyn til Form og Materie, der ere fremmede for de sildigere Tidens Digtmaade og Sæder, maae vel ansees for tilstrækkelige, ikke blot til at godtgjøre Kvadets Ægthed som forfattet, medens Odindommen endnu herskede her i Norden, men ogsaa, formedelst dets paafaldende Lighed i alle Henseender saavel, som vi have seet i Versbygning, som i Sprog, Foredrag og Indhold, med Brudstykkerne af Brage hin Gamles Værker, til at henføre det til selve Begivenhedernes Old.

Jeg gaar dernæst over til at betragte de udvortes Kriterier, og møder der først Nyerups Indvending, „at Ragnars Saga, hvortil Kvadet hører eller hvori det findes indlemmet, ikke haves i nogen gammel Codex.” Herved maa jeg først bemærke, at det ved at sammenligne Sagaens og Kvadets Fortællinger bliver ÷jensynligt, at Forfatteren til hin ikke har kjendt dette. Adskillige Afskrifter af Sagaen (de magnæanske Nr. 5, 8, 281, 282), have ogsaa aldeles ikke Kvadet, og i de øvrige staaer det bagved Sagaen, og dets Indlemmelse i denne, saaledes som i Björners Udgave, er næppe ældre end Begyndelsen af det 18de Aarhundrede. Fra Sagaens Forfattelse kan altsaa aldeles intet slutes til Kvadets Forfattelse. Og den Indvending, at Kvadet ikke findes i nogen Oldbog, kan ikke længer gjælde, efterat denne, som er lagt til Grund for nærværende Udgave, lykkeligviis er funden. Da denne Oldbog, som efter al Rimelighed er fra Begyndelsen af det 15de Aarhundrede, er Afskrift af en ældre, hvorpaa den har tydelige Mærker, t. Ex. Ordet hamri (Str. 12), der tydeligen sees at være eftermalet efter en ældre Oldbogs næselige hamri, saa føres Kvadets Opskrivning i Pennen med temmelig Sikkerhed op i det 13de Aarhundrede, til hvilken Tid ikknn nogle faa af de ældste Haandskrifter, Tiden har levnet os, kunne henføres. Desuden er Worms Afskrift, som siden skal omtales, tagen af en anden nu tabt Oldbog, der formedelst Pergamentets Sorthed og Skriftens Ælde i Begyndelsen af det 17de Aarhundrede, da Afskriften toges, næsten var ulæselig. Fra Haandskrifternes Beskaffenhed kan altsaa ingen Indvending hentes.

Da Forfatterne af Ragnars Saga og Skálda, som efter P. E. Müllers Mening (Sagabibl. 2 B. S. 482 og Skand. Lit. Selsk. Skr. for 1812, S. 57) ere skrevne i Begyndelsen af

det 13de Aarhundrede, aldeles ikke have kjendt til *Krákumál*, kan deraf rimeligen sluttes, at dette Kvad ikke har været bekjendt paa Island til den Tid, hvoraf vel igjen maa følge, at det heller ikke kan have været forfattet paa denne Ø. At det ikke gaaer an at antage det forfattet paa Island efter denne Tid, og saaledes henføre det til en Old, da den islandske Digtekunst, i det mindste forsaavidt Krigsbedrifter vare dens Gjenstand, var aldeles forfalden, og til hvilken den saa heel forskjellige Kæmpevisesmag med Rimur var begyndt at træde isteden for den ældre Poësi, vænter jeg, at de forudskikkede Betragtninger fritage mig fra at føre Bevis for. Til Danmark henføres saaledes Kvadets Forfattelse.

Det er af Kampbeskrivelserne hos Saxo öjensynligt, hvad P. E. Müller i sin Undersøgelse om Saxos Kilder S. 160 ogsaa bestemt antager, at denne Forfatter, som skrev i det 12de Aarhundrede, har benyttet det. Der er intet utroligt i, at et Kvad, der besang een af Oldtidens mest navnkundige Kongers daadfulde Løbebane og mærkværdige Død, kan gjennem flere Aarhundreder være forplantet fra Mund til Mund, og saameget mindre, da det upaatvivlelig har været brugt som Krigssang for denne Konges berømte Ætlinge, men henimod Saxos Tid maa det rimeligen allerede have været gaaet af Brug som Krigssang. Til hans Tid har det upaatvivlelig allerede længe været opskrevet, sandsynlig i Begyndelsen med Runer paa en Tavle, ligesom Egil Skallagrímssöns Sörgedigt over hans Søn (jfr. Magnuseus Fordansking af Edda I, Fortalen S. XXV. Efterat det, ligesom ikke för, saa rimeligen heller ikke sildigere end i det 13de Aarhundrede var bragt til Island, har en Afskriver af Ragnars Saga, da dette Kvad tjente til at oplyse dens Begivenheder, troet det passende at sætte det bag ved denne, og saaledes reddet for Efterverdenen denne kostelige Skat.

Forinden jeg gaaer over til Undersøgelsen om Kvadets Forfatter vil jeg nøjere omtale dets forskjellige Titler.

Hos den ældste Udgiver Worm benævnes Kvadet *Bjarkamál*, i den her til Grund lagte Oldbog fører det allene Titel af *Krákumál*; i de øvrige Haandskrifter betitles det *Krákumál*, er snarere kalla *Loðbrókararkviðu*, hvilken sidste Titel Johnstones Udgave har beholdt. Hvad nu angaaer Benævnelsen *Bjarkamál* : Bjarkes Kvad eller Sang, thi *mál*

bemærker ikke blot Tale, Sprog, men ogsaa Sang (jfr. det græske *μῆλος*), da mener Worm, og efter ham Per Syv, at Kvadet er saa kaldet „efter Paafinderen (*qvi hoc genus carminis excogitavit*), eller at det er gjort efter den Maade som Bjarkemaal.” Men det forekommer besynderligt at benævne et Kvad med et andets Navn blot formedelst Lighed i Formen, og desuden findes denne Lighed netop ikke her, da Bjarkemaal hit forna er digtet i Fornyrðalag, nærværende Kvad derimod er Dróttkvæði.

Vil man antage, at Navnet Bjarkamál har i ældre Tider været brugt om Ragnars Kvad, og om Tilværelsen af et yngre Bjarkemaal synes Tillægsordet til det ældre *hit forna* at vidne, da er det min Formening, at saadan Opnævnelse maa hidrøre fra Digtets Anvendelse. Hint gamle Bjarkemaal, der begynder med de dejlige Linier:

Dagr er uppkominu,	o: Dagen er oprunden,
dynja hana fjaðrar,	ryste Hanens Fjedre,
mál er vilmögum	Tid er for Kæmper
at vinna erfiði,	til Daad at gange,

har upaatvivlelig ligesom dets Forfættelse været almindelig brugt som Morgensang i Kampen, ligesom Thormod i sildigere Tider kvad det Morgenen før Slaget ved Stiklestad, og hertil var det fortrinlig skikket, saavel formedelst denne Begyndelse, som ved flere af dets Udtryk, især disse i anden Strophe:

Vekkat ek yðr at víni	o: Vækker jeg eder ej til Viin,
nè at vífs rúnum,	ej til Kvinders Tale,
heldr vek ek yðr athörðum	men jeg eder til Hildes
Hildar leiki;	haarde Leg nu vækker.

Ragnars Kvad kan, som en passende Krigssang, have for Ragnars Sønner og deres Krigere afløst hin ældre, og kan saaledes, som brugt i samme Anledning, have beholdt den ældre Krigssangs Navn.

Benævnelsen *Loðbrókarkviða* kan være meget passende, da Kvadet i første Strophe nævner Anledningen til Ragnars Tilnavn *Loðbrók* og siden heelt igjennem omhandler hans Bedrifter og Heltedød, men findes blot i Papir-Haandskrifterne, og forskriver sig saaledes fra en sildigere Tid. Men vi holde os til det Navn, Kvadet fører i vor Oldbog, hvor der staaer tydelig med rød Farve *Krákumál*

(jfr. *Bartholin Ant. Dan.* S. 424). I at forklare dette Navn kan jeg ikke være af Skule Thorlacius's Mening, naar han i sine *Ant. boreal. Spec.* II, S. XVI, ved at fortolke Rafusmål antager, at ogsaa vort Krákumål skal, fordi Forfædrene tillagde disse Fugle Spaadomsevne, have faaet Navn af Fuglen Krage. *Krákumål* er upaatvivlelig saa kaldet af *Kraka*, det Navn Ragnars Dronning Asløg bar, medens hun levede paa Spangarejde (jfr. *Ragnars Saga Loðbrókar*; min Oversættelse i Nordiske Kæmpe-Hist. 1 B. 3 H. S. 10). Her i Danmark kalder man endnu et Slags Dølgesprog med Navnet *Kragemaal*, og det er, formedelst de mange i Ragnars Kvad indeholdte vanskelige og forældede Udtryk, ikke aldeles usandsynligt, hvad Brynjulf Svendsen i sine *Observationes tumultuarie ad Danicam literaturam Olai Wormii (Wormii Epist.* S. 1061) antager, at dette Kragemaal ikke har faaet Navn af Kragens Skrig men af Ragnars Kvad.

Nu staaer tilbage at efterforske, hvem der rimeligen er Forfatter. Skule Thorlacius (*Antiqv. boreal. Sp.* VII p. 70-71) ytrer sig herom bestemt saaledes: „*Verum non ipse (Ragnarar) sed Bragius Boddii filius verus est carminis autor, quavis illud a Ragnari uxore Kraka nomen subinde sortiatur vulgo Krákumál, Graculæ melos dictum, eo quod in ejus jam viduæ, gratiam a Brago fuerit compositum.*” Finn Magnusen er af samme Mening; hans Ord ere disse (Forklaring af nogle Steder af Ossian, Skand. Lit. Selsk. Skr. for 1813 S. 324): „Den var efter Suhms Beretning, der vistnok har den største Sandsynlighed for sig, skjönt jeg ikke kjender dens Kilde, forfattet af Brage den Gamle efter Begjering af Ragnars Enke Asløg eller Kraka, for at ophidse hans Sønner til at hævne hans grusomme Mord.” Skule Thorlacius bygger sikkert ogsaa sin bestemte Paastand allene paa denne Suhms Beretning, der findes i hans *Hist. af Danmark* I, 574; men at Suhm her har fremsat, som en hjemlet historisk Beretning, hvad der ikke er mere end hans egen Formodning, skjønnes af følgende Sted i hans kritiske *Historie* III, S. 654. „Dette Vers af Brage (det, som anføres i Skálda under Navn af Ragnar Lodbroks Drapa) kan briuge En paa de Tanker, at han og har gjort Krákumål, Ragnar til Ære, efter Asløgs Befaling.”

Graeter mener, at *Asløg* selv er Forfatterinde, da hun „efter forskjellige Vidnesbyrd af troværdige Skribenter selv var en stor Digterinde.“ Foruden de *Kvad*, der tillægges hende i *Ragnars Saga*, siger ogsaa det i den arnamagnæanske Haandskriftsamling Nr. 761 i 4. opbevarede Skaldetal ndtrykkelig: „*Ragnar Lodbrok og Asløg og deres Sønner vare Skjalde*,“ hvorefter det nævner „*Brage den Gamle, Boddes Søn*.“

Kvadets eneste Titel i den gamle Codex: *Krákumál* o: *Krakas Sang*, hvilken det nægtelig har faaet af det Navn *Kraka*, som *Dronning Asløg* bar, før hun blev *Ragnars Dronning*, anseer jeg for et aldeles sikkert Bevis, som i Forbindelse med den fornsdikkede Undersøgelse maa berettigede til at henføre *Kvadets* Forfættelse til hendes Tidsalder; thi hvorledes vilde man ellers forklare denne Titel? Men at slutte deraf til, at hun selv er Forfatterinde, er altfor dristigt; thi det er ikke altid, saaledes som ved Titlen *Bjarkamál*, Tilfældet, at det med Ordet *mál* sammensatte Egennavn bemærker *Kvadets* Forfatter, t. Ex. *Hákonarmál* og fl. Det kunde ogsaa være, at det har faaet *Dronningens* Navn, enten, som hine *Lærde* ville, fordi det var digtet paa hendes Befaling, eller fordi hun fortrinlig yndede og maa skee ofte selv sang det, eller lod det synges for sig.

De ældre Fortolkere meente, som ovenfor anførtes, at *Ragnar* selv har forfattet denne *Sang* i *Ormegaarden*. *Saxo* beretter (ed. *Stephan*. S. 173), at *Ragnar*, da *Bjarmernes* Konge var dræbt og *Finnernes* dreven paa Flugt, lod, til et evigt Mindesmærke om sin Sejer, sine Bedrifter udhugge i *Steenstøtter*; hvilken Indskrift sandsynlig efter de *Gamles* Maade har været i *Vers*. Hvor rimeligt er det ikke, at den Konge, som saaledes viste sin Lyst til at vedligeholde Mindet om sine Bedrifter, ogsaa kan have, længe før sin Død opbevaret dem i et *Kvad*. I Beretningen om *Ragnars Død* nævner *Saxo* heller slet intet om, at *Ragnar* i *Ormegaarden* har forfattet *Elsterretningen* om sine Bedrifter. Det hedder nemlig hos ham saaledes (a. St. S. 176): „*Comprehensus enim atque in carcerem conjectus noxios artus colubris consumendos advertit, atque ex viscerum suorum fibris triste viperis alimonium præbuit. Cujus adeso jecinore, cum cor ipsum funesti carnificis loco coluber obsideret omnem ope-*

rum suorum cursum animosa voce recensuit, superiori rerum contextui hanc adjiciens clausulam: Si suorum veris supplicium scirent, haud dubio, irruptis haris, afflictum absolvere properarent." Saxo siger her med Flid *recensuit*, og tilkjendegiver netop ved dette Ords Valg, at det var et alt tilværende Kvad (thi i banden *Stiil* maa man antage, at det har været), som Ragnar der med mandig Stemme reciterede for at styrke sit Mod til at udholde de udtænkte gruelige Pinsler, under hvilke hans Fjende vilde lade ham ende Livet. Paa saadan Uforsagthed, under de voldsomste Smærter, hvorved vore Forfædre væntede at vinde et berømmeligt Eftermæle, fremstiller den nordiske Oldhistorie for mange Exempler, til at vi behøve at tvivle om Sandfærdigheden af denne Saxos Beretning; og da nu Tiden har levnet os et Kvad, for hvis Ægthed saa mange Beviser tale, hvorfor da antage, at det har været et andet og ikke dette, hvortil Saxo sigter. Dog her er kun Talen om de 21 første Stropher, som jeg er tilbøjelig til at antage for Ragnars eget Arbejde, ligesom ogsaa de tvende næstfølgende dejlige Stropher den 22de og 23de, der passende ende Krigssangen, saaledes som jeg antager den at have været brugt i selve Ragnars Tid. Det, at netop den 23de Strophe er 2 Vers kortere end de øvrige, synes at tale stærkt for denne min Formodning, og vil jeg ikke skrive denne Mangel paa en Afskrivers Regning, men antager, at det sidste saa skjønne *Distichon*.

Æ skal ástvinr meýja Einharðr í dyn sverða!

har i Sangen været gjentaget, hvorved altsaa Strophen fik sin behørlige Længde (liguende Gjentagelser omtaler Jon Olafsen i Nordens gamle Digtekunst S. 147); hvilket jeg ogsaa troer har været Tilfældet med det sidste mærkværdige *Distichon* i den 29de Strophe, hvormed Sangen efter sit nuværende Omfang slutter.

Med de 6 sidste Stropher bør sammenholdes de øvrige Beretninger om Ragnars sidste Ord, som man har tilbage, nemlig Saxos, som jeg desaaarsag ovenfor påførte fuldstændig og Ragnars Sagas. I Pergaments-Oldbogen af denne Saga berettes, at, da Ormene hæftede ved ham paa alle Sider, sagde han: *Gniðja mundu nú grísir, ef þeir vissu, hvað hinn gamli þýldi* (al. *liði*), og kvad siden:

Orrustur hefi'k áttar,	eigi hugða'k orma
þær er ágætar þóttu,	at aldralagi mínu,
(gerða'k mörgum mönnum	þat verður mjök mörgu sinni
mein) flintigi ok eina;	er minnst varir sjálfan.

d. e. Jeg har holdt 51 Slag, som tyktes berønmelige (jeg gjorde mange Mænd Meen); ej jeg troede, at Orme skulde vorde min Bane; det hændes meget mange Gange, hvad man selv mindst venter.

Ok enn kvað hann:

Gniðja mundn grísir	ok harðliga hrína,
ef galtar hag vissi,	hafa mik sogit ormar,
mér er gnat at [grauði]	nú mun ek nárr at bragði
grafa inn rönnum sínum,	ok nærr dyrum deyja.

d. e. Grynte vilde Grisene, om de vidste Galtens (Ornens) Tilstand; mig er (Ormenes) Biden til Død; de grave ind med deres Brodde, hvisle haardelig, og have mig snget, nu er jeg snart et Lig, og dør den herlige Død. (jfr. mine Nordiske Kæmpe-Historier I. γ. S. 58-59, 163-164 og S. 222-225, paa hvilket sidste Sted disse tvende Viser med Varianter og kritiske Anmærkninger ere aftrykte).

I det første Distichou af den anden Strophe, som i *Annalerne* Nr. 417 i 4. af den arnamagnæanske Samling, udtrykkes lidet anderledes: grína mundi grísir, ef galta böl vissn, opdager man Kilden til de Ord, *si sucta verris supplicium scirent* o. s. v., som Saxo beretter, at Ragnar har føjet til, efter at han havde opregnet sine Bedrífsters Række. I den forudgaaende Beretning om Ormenes Sliden synes Saxo derimod at have taget mest Hensyn til det 2det Distichou i den 27de Strophe af Krákumál. Sammenholder man dernæst de tvende ovenførte Viser med Krákumáls Slutning, saa finder man den første Vises første Hemistichium med liden Forandring i Krákumáls 28de Strophe V. 2-4; og V. 5 og 6 af samme Vise findes i Krákumáls 24de Strophe V. 5-6, blot med Varianteñ, Ellu istedenfor orma.

Begyndelsen af den anden Vise:

Gniðja mundu grísir	ef galtar hag vissu o. s. v.
er udført i et højere Skjaldesprog i Krákumáls 26de Strophe:	
Hér vildu nu allir	ef vandliga vissi
bnrir Áslaugar bröndum	of viðfarar ossar o. s. v.
bitrum Hildi vekja,	

Beretningerne om Ormenes Sliden i samme Viser V. 3-4 og i den 27de Strophes V. 3-4 staae omtrent i samme Forhold til hinanden. Det samme er muelig ogsaa Tilfældet med det sidste temmelig nfortolkelige Distichon af den anden Vise sammenholdt med det sidste Distichon af Krákumáls 29de Strophe.

Da nu de tvende mærkelige ndtryksfulde Vers:

Grynte vilde Grisene, om Galtens Kaar de vidste,
ved at de gjentages baade i *Saxos Krönnike*, i alle Afskrifterne af *Ragnars Saga*, det af Thorkelin udgivne historiske Brudstykke *Nordymra*, S. 8, og de ovenanførte Annaler, fortjene Troværdighed som ægte, saa synes samme at burde tillægges ogsaa de øvrige Vers saavel i denne som i den foregaaende Vise, saa at Ragnar antages under sine Pinsler at have brugt de i disse tvende Viser forekommende Udtryk, der ogsaa ligne meget efter at være improviserte.

Disse Viser kunne da antages at have tjent som Grundlag for selve Dronning *Asløg* eller *Brage hin Gamle* eller hvilkensomhelst anden ypperlig Digter, der har forøget Krigsaangen om Ragnars Bedrifter med de skjønne Stropher om hans Heltedød, for som eet sammenhængende Drapa at sjunges i Dronningens Hal og i Fremtids Kamp.

Da saaledes denne Undersøgelse har ledet til at erkjende Krákumáls Ægthed og endogsaa afgivet Sandsynlighed for, at selve Kong Ragnar tildeels kan have været Forfatter, saa synes dette Kvad, som eet af de *allermærkeligste* Mindesmærker, der ere levnede os fra den hedenske Oldtid, og som det ældste os opbevarede fuldstændige historiske Kildeskrift i det danske Tungemaal, vel at knude fortjene en *omhyggelig* kritisk Udgave, og for at give denne her fremtrædende, saavidt det stod til mig, den størst muelige Fuldstændighed og Nøjagtighed, har jeg omhyggeligen benyttet alle de Hjælpemidler, jeg til dette Værks Oplysning i de herværende offentlige og private Bibliotheker og Haandskriftsamlinger havde Lejlighed til at overkomme. Men før jeg gaaer over til at omhandle disse, vil jeg forudskikke en Optegnelse efter Tidsfølgen og Underretning om de tidligere Udgaver og Oversættelser af Kvadet, saavidt jeg er kommen til Kundskab om dem.

Udgaver og Oversættelser.

- 1) Allerførst blev Lodbrokskvadet udgivet af den lærde *Ole Worm* i hans **RNNR** *Seu Danica literatura antiquissima, vulgo Gothica dicta, cui accessit de prisca Danorum Poësi dissertatio. Hafniæ 1636 i 4.* Her findes Originalen trykt med Runer og ledsaget med ordret latinsk Oversættelse samt Anmærkninger tilføjede. Saavel af Udgaven, som af sin Oversættelse har *Worm*, der maatte bryde Isen til dette vanskelige Digts Fortolkning, megen Fortjeneste, og man maa snarere beundre, at han med de Hjælpemidler, som da vare for Haanden, har bragt det saavidt, end opholde sig over, at Udlægningen paa flere Steder er forfejlet.
- 2) Af dette *Ole Worms* Værk udkom 1651 en ny Udgave i Folio, hvor Kvadet findes ligesom i den forrige. Antallet af Trykfejl, som findes i den, forsøges her med adskillige især ved Forvexling af Runerne Maör og Ýr Y. A. Anmærkningerne ere paa enkelte Steder forøgede.
- 3) Aaret derpaa har man allerede en særskilt nydansk Oversættelse uuder Titel: *Bildur Danskur: Det er den Danske Bilde eller Kaarde, præsenterende en gamle Kjempe-Vise om danske Mands Tapperhed oc mandelige Gjerninger, dietet af Regner Lodbrog, en Enevolds-Konge udi Danmark; paa det danske Sprog, som nu brugelig er, af den gamle usædvanlige danske udsæt, med smaa Forklaringer udi Brederne hvor behov gjøres af Christen Berntszön Wiborg: (o: Viborgenseren).*

Med Motto:

Hør danske Mand! gak ej forbi,
 Et Öje kast kun først heri!
 Om du har Lyst til Pris og Dyd,
 Læs mig, det skal Dig ej fortryd'.

Prentet Aar 1652.

Trykkestedet er ikke angivet. Skriftet bestaaer af 6 Blade i 4. Af dette Skrift gives der, saavidt bekjendt, nu kun

eet Exemplar, der opbevares paa det store Kongelige Bibliothek, „og hvis Blade ere saa mølædte, unugne, skjøre og forraadnede, at Tidens Tand meget snart vil kunne faae Bugt med dem.” Paa Titelbladets omvendte Side læses blandt andet følgende: „Thi saadan Lystighed (Viser til tapre Mænds Pris) er ligesom Vækkeren udi et Sejerværk, der lader Ungdommen ikke sove hen udi Vanartigheds og Fulheds slemme lastelige og forgiftige Sövn. Iblaudt andre saadanne vore gamle Digte og Viser er denne efterfølgende en meget besynderlig, hvilken en af vore gamle hedenske Konger ved Navn Regner Lodbrog, i sit Fængsel, kort før sin Død haver lagt om sin og sine danske Mænds Manddom og Krigsbedrifter. Der findes udi hende mange vigtige og synderlige Stykker, som ere ligesom Stærkodders gloende Mjlkul for den liebhavende og cavallerske Ungdom. Og efterdi den gamle Danske, som tilforn var brugelig her i Danmark, er nu her ubrugelig, kan ikke lettelig forstaaes, samt og eftersom der findes udi dette Rige mange ærlige Knaber, som har stor Lyst til saadan Videnskab, da haver jeg mig foretaget, den paa saadan Danske, som nu i Brug hos os er, at oversætte, og dog efter hæderlig og højlerde Mand D. Oluf Worms Raad lempet mig ogsaa nogenledes efter den gamle Stil, det meste mueligt var.” Dette lille Skrift har haft den betydelige Lykke at blive afhandlet i en egen Forelæsning af vor berømte Literatör Prof. R. Nyerup, hvilken under Titel: „*Bildur Danskur, en Bogruin eller Regner Lodbrogs Dødsang*,” findes i Maanedsskriftet Dansk Minerva for 1819 S. 481-524. Hans Yttring om Skriftet lyder saaledes: (S. 490-491) „Uagtet man maa tilstaae, at Christen Berntszöns Arbejde for os nu har fñje Værd, forholdt det sig, da det først kom frem, ganske anderledes. Man betænke, at danske Læsere derved deelagtiggjortes i Nydelsen af et Digtværk, hvis poetiske Værd det ene Folkeslag efter det andet, Evropa rundt, har erkjendt ved at indlemme samme hver i sit Lands Literatur.”

- 4) Denne Christen Berntszöns Oversættelse blev med nogle Forbedringer indrykket i *Peter Syvs* Udgave af *Kæmpeviserne* 1695. „Dog er Oversættelsen endnu her saa

fri, at ikke blot den poëtiske Kraft, men endog Originalens Mening er gaaet ganske tabt."

- 5) I Aaret 1723 udgav den hollandske Sproggransker *Lambert ten Kate* sin *Anleiding tot de Kennisse van het verhevene Deel der Nederduitsche Sprake*, Amsterdam. st. 4. I dette sit beröimte Værk (Erste Deel S. 79-108) optog Forfatteren den Wormiske Text og latinske Oversættelse, og vedföjede desuden en ordret hollandsk Oversættelse og en Deel Anmærkninger (jfr. S. 51-52.) Titelen lyder her: *Oud-Noords Gedigt van Regner Lodbrog*. „Men da han ikke gjorde sin Oversættelse for at vise Sangens poëtiske Kraft, men for at anstille en Sprogsammenligning mellem det Nordiske og Hollandske, saa havde Kritiken og Smagens Historie kun vundet lidet derved."
- 6) 1737 udgav *Erik Julius Björner* sine *Nordiska Kämpa-Dater, i en Sagaflock samlade om forna Kongar och Hjältar*, Stockholm. Fol. Her findes Sagan af Raguari Lodbrok og sonum hans, hvori (S. 43-51) Lodbrokskvadets Original med svensk og latinsk Oversættelse.
- 7) 1756 udkom: *Monumens de la Mythologie et de la Poësie des Celtes et particulièrement des anciens Scandinaves; pour servir de Supplement et de Preuves à l'Introduction à l'histoire de Dannemarc, par Mallet; Copenhague*, in 4. Blandt de her værende Skjaldekvad har Lodbrokskvadet den første Plads; dog findes her ikke nogen fuldstændig Oversættelse, men et, dog med Smag gjort, Udvalg af de skjønneste Tanker. De 22 første Stropher ere sammensmeltede i 4, og det Hele udgjör her ikkun 10. En kort Indledning er forudskikket S. 150-151; dernæst følger selve *Ode du Roi Regner Lodbrog*, S. 152-154.
- 8) *Five Pieces of runic poetry, translated from the islandic language*, London 1763, 8. Her findes en aandrig, men fri, engelsk Oversættelse, betitlet: *The Dying Ode of Regner Lodbrog* S. 27-42, efter en forudgaaende kort Indledning S. 23-26. Bag i S. 88-92 er Originalen aftrykt efter Ole Worms *Literatura Runic*, Hafnia 1636. Forfatteren til dette Værk er den beröimte irlandske Biskop *Thomas Percy* (jfr. Nyerups *Bildur Danskur*, S. 501-504).
- 9) *Τυρταίου τα σωζόμενα, Τυρταί quæ supersunt omnia, collegit, commentario illustravit, edidit C. A. Klotzius. Alten-*

burgi 1767. I den bag i tilføjede Afhandling *De carminibus bellicis quorundam populorum* har den lærde Udgiver til Sammenligning med Tyrtæus's Krigssange ogsaa S. 211-221 indført Lodbroksskvadet i Bjørners latinske Oversættelse med tilføjede Anmærkninger tildeels efter Worm, og enkelte Parallelster af Mallets franske Oversættelse.

- 10) *Northern Antiquities: or, a description of the Manners, Customs, Religion and Laws of the ancient Danes, and other Northern Nations; including those of our own Saxon Ancestors. With a translation of the Edda, or System of Runic Mythology, and other Pieces from the Ancient Islandic Tongue. Translated from Mons. Mallets Introduction à l'Histoire de Dannemarc. With Additional Notes by the English Translator. Volume II. London 1770.* Her findes S. 228-233: *Extracts from the ode of King Regner Lodbrog*, og S. 234-236 *Remarks on the preceding Ode*. Forfatteren er den foran omtalte irlandske Biskop Thomas Percy.
- 11) *Die Isländische Edda. Das ist: Die geheime Gottes-Lehre der ältesten Hyperboræer, im Jahr 1070 bis 1075 aus alten runischen Schriften mit lateinischen Buchstaben zuerst edirt von Sämund Proden; hiernächst im Jahr 1664 von dem Königl. Dänischen Rath Resen in die Dänische und Lateinische Sprache übersetzt besorget, und nun in die Hochteutsche Sprache, mit einem Versuch zur rechten Erklärung übersetzt und edirt von Jacob Schimmelmann, Stettin 1777. 4.* Her findes S. 72-81: *Ode des Königs, Regnar Lodbrugs, so im Gefängnis zu London an den Stichen der Schlangen Anno 817 gestorben ist*. Forfatteren siger vel S. 69, at han vil give en tro Oversættelse af dette Digt, men man finder dog, hvilket han ogsaa selv bemærker S. 76, ikke uden en tydsk Oversættelse af Mallets Udtog; hvorhos dog bag ved ere føjede nogle flere Uddrag af Worms Oversættelse. Saavel hin Oversættelse som disse Uddrag ere forfattede uden tilstrækkelig Indsigt og Flid.
- 12) *Danske Sange af det ældste Tidsrum, indeholdende blandt andet nogle Danske og Norrske Kongers Bedrifter. Af det gamle Sprog oversatte [af Sandvig]. Kjøbenhavn 1779. 8.*

Heri findes S. 37-51 *Bjarkemaal, sjunget af Regner Lothbrog*. Om denne med saa megen Flid udarbejdede Oversættelse vil jeg lade Forfatteren selv tale: „Jeg har saa nøje som mueligt,” siger han, „fulgt hver Linie, ja endog oversat hver Translation, i hvor uforstaaelig den end maatte falde, for at give en nogenledes Idee om deene store Skallds Smag i Digtekunsten.”

- 13) *Essai sur la musique ancienne et moderne. Tome second, à Paris 1780. Chapitre IX* indeholder *Chansons du Danemark, de la Norvege et de l'Islande*. Iblant disse findes: *Chansons anciennes Scandinaves, comme on les chante encore en Islande*, som begynde S. 402 med Noder til Lodbroks-Kvadets 25de Strophe, efter den Melodi, som den lærde Islænder *John Olafson* tonede for Concertmester Hartmann og Conferentsraad Jacobi (jfr. Nyerups Udsigt over Nordens Poësi og dens Literatur S. 43). Af den 25de og 29de Strophe findes en tro fransk Oversættelse, som upaatvivlelig ogsaa skyldes samme Lærde. Hele Mallets Oversættelse er desuden aftrykt S. 412-414. Disse i dette Værk opbevarede Noder lader jeg her følge udførte til Sang, som skyldes Hr. Licut. *Keypers* Beredvilighed.
- 14) *The death song of Ragnar Lodbrock, by Hugh Downman 1781, i 4*. Denne Udgave har jeg ikke kunnet træffe paa.
- 15) *Lodbrokar-Quida; or the deathsong af Lodbroc; now first correctly printed from various manuscripts, with a free English translation. To which are added, the various readings; a literal Latin version; an Islando-Latino glossary; and explanatory notes. By James Johnstone. Printed [Kjøbenhavn hos Aug. Fred. Stein] 1782. 111 Sider i 8*. Forfatteren var Præst hos den engelske Minister i Kjøbenhavn. Til dette sit Arbejde havde han, som han selv siger, megen Hjælp af en lærd Islænder, som han dog ikke nævner, men som man veed, var nuværende Etatsraad *Thorkelin*. Den latinske Oversættelse er tro og aandrig, den engelske er med Behold af Originalens Aand lidt mere fri. Glossariet er nøjagtigt, og gjenneingaaer hele Sangen Ord for Ord. Det Hele er et Arbejde, hvorved Kvadets Fortolkning har vundet uendelig meget.

- 16) *Nordische Blumen von Friedrich David Graeter*. Leipzig 1789. 8. Spidsen i dette skjønne Værk optager: *Regner Lodbroks Todesgesang, aus dem Original übersetzt*, S. 4-22, ledsaget med Anmærkninger S. 22-40.
- 17) *Neue Schriften von Karl Viktor Bonstetten, zweiter Theil*, Kopenhagen 1800. Det tredie Stykke i denne Samling udgjør: *Einleitung zu Ragnar Lodbroks Saga* S. 165-200, hvorefter i det fjerde Stykke selve denne Sagas Fortydskning følger under Titel: *Saga von Ragnar Lodbrock und seinen Söhnen* S. 204-306. Sagaen er oversat efter Björnens svenske og latinske Oversættelse, dog tildeels efter Originalen, med en indfødt Islænders Hjælp. Den prosaiske Oversættelse af Lodbrokskvadet, som her ved en Skrivefejl har faaet den urigtige Overskrift *Bjarmala* for Bjarkemaal, staaer S. 267-280, ledsaget med enkelte korte Anmærkninger. Forfatteren har benyttet Etatsraad Thorkelins Raad. Oversættelsen er meget aandrig, men, skjönt i Prosa, aldeles fri og unøjagtig.
- 18) *Lodbrokar-Qvida, carmen gothicum, famam Regis Ragnar Lodbrochi celebrans [Disputationes sex editæ Præsidente Nic. Henr. Sjöborg]*, Lundæ, 1802. 77 Sider i 4. Efter en kort Indledning følger Kvadet i Grundsproget med hosføjjet, paa flere Steder forbedret, latinsk Oversættelse og Glossarium, hvilket for største Deel følger Johnstones.
- 19) *Miscellaneous Poetry by the hon. W. Herbert, Vol. II*, London 1806, ogsaa med Titel: *Select Icelandic poetry, translated from the originals with notes*. I anden Deel heraf, S. 34-49, findes *the dying song of Regner Lodbrock* i en aandrig engelsk metrisk Oversættelse af denne vort gamle Bogvæsens Beundrer og heldige Dyrker, af hvis i vort Modersmaal forfattede Tilegnelseskvad til *K. Anker*, jeg her tillader mig at nedskrive følgende dejlige Limier:

Forlader mig, o Muser, om jeg her
 Opvække tør den danske Lires Sang
 Først i et fremmed Land! Vel kjender jeg
 Min Svaghed til at synge Danmarks Roes
 I Danmarks skjønne Sprog!

Mig er det nok,
 At jeg fra Island og fra Norges Kyst
 Kan friske Krandsæ bringe til min Ven.

- 20) *Saggio storico su gli Scaldi o antichi poeti scandinavi di Jacopo Gråberg di Hemså. Pisa 1811. 8.* I dette Skrift, som er tilegnet Dronning Carolina Napoleone af begge Sicilierne, findes en italiensk Oversættelse af Lodbrokskvadet S. 65-68, dog ikke efter Originalen, men efter Mallets franske. Ogsaa enkelte Anmærkninger ere tilføjede, deels under Oversættelsen, deels bag i S. 208-210. Forfatteren, der ved flere aandrige Skrifter har gjort Sydboerne nærmere bekendte med Nordens Oldskrifter, er nu kgl. svensk Consul i Tripolis.
- 21) *Nordische Blumen von Friedrich David Graeter. Zweite Ausgabe 1812.* Her findes den af Nordens gamle Bogvæsen saa uendelig meget fortjente Forfatters Oversættelse af Lodbrokskvadet noget forbedret og ledsaget af indledende og kritiske Anmærkninger S. 9-82, et kosteligt Arbejde, der er forfattet med ligesaa dyb Sprog- og Sagkundskab, som sand nordisk Skjaldeaand. Hvad der her især ogsaa maa glæde enhver det gamle Nordens Ven, er, at der bebudes en *ny Udgave af Kvadet for Tydskland* efter Johnstones Mønster, med kritisk Indledning, forbedret islandsk Text og en rythmisk Oversættelse ved Siden, samt fortløbende historiske, kritiske og philologiske Anmærkninger, og et fuldstændigt islandsk-tydsk Glossarium. De bag Fortydsknungen tilføjede *Kritische Zusätze* vise fuldelig, hvor særdeles meget der ved selve Udgaven vil være vundet til Kvadets Oplysning; og det vil glæde mig saare meget, om min nærværende Udgave af Kvadet vil fremskynde hint Værks Udgivelse, for at ogsaa den tydske Læseverden kan lettes Adgangen til at skatte dette kostelige Mindeskrift.
- 22) *Altnordische Sagen und Lieder, welche zum Fabelkreis des Heldenbuchs und der Nibelungen gehören, Herausgegeben durch Friedrich Heinrich von der Hagen. Breslau 1814-1815.* I Zweite Sammlung findes Bjørners Text af Ragnar Lodbroks Saga aftrykt og i samme Lodbrokskvadet S. 161-171 med tilføjede Varianter efter Worms og Johnstones Udgaver.
- 23) *Iceland or the Journal of a Residence in that Island during the years 1814 and 1815 by Ebenezer Henderson. Edinb. 1818.* I 2det Bind findes baade Grundskriften

og engelsk Oversættelse af Lodbrokskvadet, begge tagne af Johnstones Udgave.

- 24) Bildur Danskur, en Bogruin eller Regner Lodbrogs Dødssang. (En Forelæsning af R. Nyerup), indrykket i Dansk Minerva, Junii 1819. Til Slutning lader vor fortjente Literator her følge: Skyggerids eller Paraphrase af Regner Lodbrogs Bjarkemaal, forfattet fra Tid til anden af Christen Berntzön, Peder Syv, og Rasmus Nyerup. S. 511-524. Om dette sit Arbejde ytrer han sig: „Jeg vil være saare glad, hvis mit Flikkeri fik af Kunstdommere det Skudsmaal, at saa meget som Syvs Udgave overgaaer Viborgs, saa meget er Nyerups bedre end Syvs.“ Jeg haaber, at enhver Kunstdommer vil erkjende, at Sangen i denne Form har ved den sidste Omarbejdelse vundet betydelig mere end ved den første, baade i Henseende til digterisk Værd og til Overensstemmelse med Originalen. Dog, da Forfatteren har, for at gjøre Sangen cantabel efter den gamle Tone til Syvs Fordansking, fulgt dennes Verseart, er det naturligtviis en fri Oversættelse, man her har for sig.

- 25) I mine *Nordiske Kæmpe-Historier* 1 B. 3 H. Kbhvn. 1819, S. 82-96, bag ved Ragnar Lodbroks Saga, har jeg udgivet en dansk Oversættelse af *Krákunál*, som her er indført med adskillige Forbedringer.

- 26) Hertil kommer, at *Bartholin* i sit berømte Værk *Antiquitates danicæ* anfører mange Steder af Kvadet. At han har fulgt et eget Manuscript antyder han S. 425. Ligeledes anfører *Stephanus* i sine *Notæ in Saxonem et Par Stropher*, jfr. *Olai Wormii et ad eum doct. vir. epist. Hfn.* 1751, S. 157, 158, 160, 163.

Af Kvadets 8 sidste Stropher findes en tydsk metrisk Oversættelse i *Ossians und Sineds Lieder, Dritter Band, Wien 1784*, i den der forudskikkede *Hugo Blairs Kritische Abhandlung über die Gedichte Ossians*, p. XII-XV. Denne Oversættelse er tagen af *Neue Bibliothek der schönen Wissenschaften und der freien Künste, Lpz.* 1765. Vol. II. S. 250. Den er forfattet efter den latinske Oversættelse af en Unævnt.

En ny engelsk Udgave af Ragnar Lodbroks Saga, og altsaa formodentlig tillige af Sangen, omtaler *F. H*

v. d. Hagen i Fortalen til *Altnordische Sagen und Lieder*, *Zweite Samml.*, S. XXVI, men en saadan har jeg ikke kunnet komme paa Spor efter.

Ved denne nærværende Udgave af Grundskriften ere følgende Hjelpe- midler afbenyttede:

- 1) **EN Pergaments-Codex af Ragnars Saga Loðbrókar** i Haandskriftsamlingen paa det store kongelige Bibliothek, efter al Rimelighed ikke yngre end Begyndelsen af det 15de Aarhundrede. Denne Oldbog, som i nærværende Udgave benævnes med Bogstavet M, blev i Aaret 1821 funden i en Krog paa Kunstkammeret. Et nøjagtigt kobberstykke *Facsimile* af en heel Side i den lader jeg følge. Det indeholder foroven Slutningen af Ragnar Lodbroks Saga og dernæst Begyndelsen af Krákumál. Af det paa dens sidste Side staaende Bø-mærke L L 3: *Lupus loricatus* eller *Brynjúlf* og Aarstallet 1641 seer man, at det er den samme Codex, som Biskop *Brynjulf Svendsson* nedsendte til Kong Frederik den Tredie, men som allerede kort Tid efter Nedsendelsen kom bort, saa at Kongen nogle Gange forgjæves lod den eftersøge, om hvilket *Torfæus (Torfwana p. 51-52)* giver denne Underretning: „*Nullum autem membraneum exemplar, quantum scio, historiarum Ragnaris superest. Bis de illo omni seculo gloriosiss. memoria Regem Dominum meum clementiss. Fridericum tertium juvenis interpellare non erubesceram, eo confidentius, quod Thorarinus Eiricius, qui Halfdani Nigri vitam scriptis promulgavit, mihi confirmasset, se ab episcopo Scalhol-tensi insigni viro, Mag. Brynjolfo Svenonio transmissum ei tradidisse, quod deinde ipse Rex aliquoties requirere dignatus non invenit.*” Kvadet spører her allene den Titel: *Krákumál*, skreven med rød Farve, hvilket end mere bestyrker Identiteten af nærværende Codex og den, *Brynjulf Svendsson* ejede, eftersom han i et Brev til

Olaus Worm, dat. Skalholt den 28de Juli 1651 (*O. Wormii et ad eum doctorum virorum epistolæ T. II, S. 1057, jfr. 1061*) siger om Lodbrokskvadet: „*Et poemâ in membranaceo codice meo titulum hunc [Krákumál] rubrica scriptum præfert*”: Kvadet indtager Codexens to sidste Blade, dog saaledes, at Sagaens Slutning optager de tre øverste Linier paa det første af disse Blades forreste Side. Krákumál findes ikke her fuldstændigt; først fattes den 16de Strophe, dernæst rækker Codexen ikkun til den 22de Strophes 5te Vers, saa at det sidste Ord, den har, er „*sytir.*” Det sidste Blad med Resten er desværre borte, men er dog allerede gaaet tabt, før Biskop Brynjulf Svendsson fik Codexen til Eje, thi det ovenansførte Bomærke og Aarstal staae nederst paa den sidste af de tilværende Sider. Codexen er, saavidt den rækker, lagt til Grund for den herefter følgende Udgave, saaledes at endog dens Orthographi med stræng Nøjagtighed er fulgt. Ved at forfatte den Afskrift, hvorefter Trykningen er skeet, har jeg stræbt at bruge al den Forsigtighed, som Arbejdets Værd fortjente, og hvortil dets Interesse opmuntrede mig, og siden har jeg, for at vedligeholde og forøge tro Nøjagtighed, flere Gange sammenholdt min Afskrift og ligeledes hvert Correcturark med Membranens Grundtext. Hvor eet eller flere Bogstaver eller Ord ere ulæselige, har jeg angivet det ved Punkter. Dette er især Tilfældet ved Membranens sidste Side, som paa enkelte Steder er udslidt af noget Træbindet sammenholdende Seglgarn, der indvendig danner trende Forhøjninger. Hvor derimod et Ords Læsning er uvis, har jeg tilføjet det i Anmærkningerne.

Afskrifter, hvor Kvadet fremdeles findes i Forbindelse med Ragnar Lodbroks Saga:

- 2) Et Papirs-Haandskrift Nr. 6 i Folio af den Arnarnæanske Haandskriftsamling, skreven af Præsten *Jon Erlendsson* i Villingaholt med latinske Bogstaver. Kvadet findes bag ved den her indeholdte Ragnar Lodbroks Saga under Titel: *Kraku mál, er sumer kalla Loðbrók-arqvidu.* Efter dette Haandskrift er den Deel af Kvadet, som fattes i Membranen, nemlig den 16de Strophe og fra Ordet „*sa*” i den 22de Strophes 5te Vers til En-

den, tagen, hvilket alt er indsluttet i Parenthestegn. Haandskriftet har Varianter tilføjede i Randen med Afskriverens Haand for det meste efter Worms Udgave.

Den øvrige Deel af Kvadet i denne Afskrift er, ligesom de følgende Afskrifter, der alle ere paa Papir, og Udgaverne afbenyttede til de under hver Strophe staaende Varianter. Ved at anføre disse har jeg ikke taget Hensyn til den Forskjellighed, som blot vedkommer Orthographien, undtagen hvor den er meest mærkelig eller særegen. At jeg heri, saavel som i ogsaa at anføre Varianter, der endog ved første Öjekast af den Kyndige sees at være aldeles meningsløse, har været mere vidtløftig end det ved et Værk af større Omfang var muligt eller ønskeligt, er skeet for desto tydeligere at fremstille de forskjellige Udgavers og Afskrifers Beskaffenhed og Værd. Hvor der findes Varianter tilføjede i Randen paa Afskrifterne, tilkjendegives det ved et til Afskriftens Mærke föjet *m.*

- 3) Afskriften Nr. 7 i Folio af den Arnamagnæanske Samling, med Asgejr Joussons Haand. Med samme Titel, som i forrige Afskrift, staaer Kvadet her som Sagaens 62de Kapitel.
- 4) Nr. 1006 i Folio af den ældre kongelige Haandskriftsamling [R], hvor Ragnar Lodbroks Saga staaer forrest i den der værende Sagasamling.
- 5) Nr. 2 i Folio af den Arnamagnæanske Samling.
- 6) Nr. 3 i Folio af samme Samling, der er en temmelig ny Afskrift, og hvori findes adskillige Rettelser med Arne Magnusens Haand tildeels efter Worms Udgave.
- 7) En Afskrift i 4., hvilken Etatsraad B. Thorlacius af sin Samling godhedsfuld havde udlaaet mig [Th.] I denne staaer Kvadet, ligesom i Bjørners Udgave, inde i selve Sagaen, isteden for at det i alle de foregaaende staaer, som en særskilt, af Sagaen uafhængig, Behandling af Ragnars Levnet, bag ved Sagaen. Foran Kvadet i denne Afskrift staae de tvende Viser, som vel ikke findes i Bjørners Udgave, men som ellers i alle de øvrige Haandskrifter af Sagaen, saavel i de, der have Krákumál bag ved, som i de, der aldeles ikke have dette Kvad, findes ved Fortællingen om Ragnars Død. Kvadet fører her

Overskrift: *Bjarka-Mál*, og har følgende Indledning, svarende til Stedet: I þessum ormagarði orte Ragnar Kóngur Bjarkamál, er sumer kalla Krákumál eðr Loðbrókarqviðu, sem so hljópar. Efter Kvadets Slutning staaer:

W. Th. J. s.

Ragnar Rander slegnar, Elle Englands stiller
 Riste i Jele mistnr, Olle dauda ó-hollum,
 Hrotta hörðum beitte Kvala i kvöldum schóla
 hlaut ból linna sjóle, qvad mál Bjarka gladur;
 oc voru nú menn tilsetter at rista þetta kvæde efter hönum á ferstrend kjeffe, oc nú lætur hann lif sitt oc er færður í brott þadan;

d. e. Ragnar ristede de slagne Skjolde i det taagede Krigsuevr, Kongen hug med det haarde Sværd, [og] erhvervede sig Ormens Leje [o: Guldet]; Elle, Englands Konning, forvoldte ham den umilde Død; i Kvalers kvalte [kvælende] Skole kvad han glad Bjarkes Maal.

Og bleve nu Mænd satte til at riste dette Kvad efter ham paa en firkantet Kævle, og nu lader han sit Liv, og blev ført bort derfra.

Læser man i V. 4. *ból*, hvilket dog Heelassonancen forbyder, da blev det at oversætte: erholdt Kval af Ormene.

Denne Afskrift følger en meget søgt og archaiserende Orthographi. Den har Versene opstillede linieviis ligesom alle de øvrige Papirafskrifter, men meget fejlfuldt, da Afskriveren ikke tilstrækkelig har kjendt den islandske Metrik.

Hertil kommer:

- 8) Udgaven i *Björners Nordiska Kämpa-Dater* [B]. Kvadet staaer her iude i Sagaen ved Fortællingen om Ragnars Død med følgende Indledning og Titel: I þessum ormagarði orte Ragnar Loðbrók Bjarkamál, þaug er hér eptir fylgja. Orthographien er archaiserende og slet. Af at flere af Trykfejlene i Worms sidste Udgave ogsaa findes her ligesom i den foran nævnte Afskrift Th., sees det, at disse have fulgt denne Udgave.

Afskrifter og Udgaver, hvor Kvadet ikke findes i Forbindelse med Ragnar Lodbroks Saga:

- 9) Nr. 276 i 4. af den kongelige Haandskriftsamling [K], som er en Afskrift af et Exemplar med Assessor Arne Mag-

nusens Haand, som fandtes i hans Samling i Nr. 761 i 4.

- 10) Nr. 738 i 4 af den Arnamagnæanske Samling, som indeholder Edda eður Samtok fornara æfintyra og Dæmesagua; hvori og findes en Deel af Lodbrokskvadet, nemlig fra Begyndelsen indtil Strophe 17, Vers 5 [U]. I samtlige disse Afskrifter, hvor Titelen ikke er anført, er den den samme, som i Nr. 6 i Folio.
- 11) Kvadets Udgave i Worms *Danica literatura antiquissima Hafniæ* 1636 [W]. Da man maa antage, at Worms Text er tagen af en umiddelbar Afskrift af en Pergamentscodex, som nu er tabt, saa har denne Udgave for os meget Værd, og maa især komme i fortrinlig Betragtning i de Stropher, som fattes i vor Membran. At der ligger en nu tabt Membran til Grund for den, kan sluttes af et Brev fra Magnus Olafsen til Ol. Worm (*Ol. Wormii et ad eum doctorum virorum epistolæ* S. 363) dateret *Laufasii in Islandia* den 28 Aug. 1632, hvori det hedder: „*Verum hisce diebus fortuito ad manus erat libellus, qui ad calcem habebat Ragnari Lodbrok, prisici Danorum regis fatalem Cantilenam, sed ob nigrorem membrance et vetustissimam scriptionem lectu difficillimam. Eam demum laboriose erutam, hoc, quo vides, modo explieui — Danica interpretatio, ut facile cernitur, mihi vix favet. Declarationem ergo hujus cantilenæ poterit aliquis Islandus, Hafniæ agens, qui linguam bene norit danicam, facere &c.*“; jfr. Ol. Worms Svar paa dette Brev, a. St. S. 364. Om dette Exemplar af Ragnars Lodbroks Saga giver Magnus Olafsen ogsaa Underretning i sin *Enodatio Cantilenarum quarundam*, som opbevares i Haandskrift i den Arnamagnæanske Samling Nr. 762 i 4. Efter at have anført den 1, 3, 4 og 5te Vise af Ragnars Saga (see Nord. Kæmpe-Hist. I. γ. S. 251) siger han: „*Plures hujusmodi Rhythmi exstant in historia Ragnari — sed exemplar, quod nactus sum, ob vetustatem et maculas legi nullo modo poterit. Pauca hæc cum R. epicedio ægre tandem erui.*“ Hin tabte Membran, hvori, her er Talen, har altsaa indeholdt Ragnars Saga og bag ved den Ragnars Kvad.

- 12) Et Brudstykke , nemlig den 29de Strophe , i en Papir-afskrift i 4. Nr. 616 i den Kallske Haandskriftsamling paa det store Kongelige Bibliothek [Kl.]. Denne Strophe findes i den der værende Ragnar Lodbroks Saga ved Fortællingen om Ragnars Død.

Johnstones Udgaves Varianter ere ogsaa anførte paa enkelte Steder , hvor de ere forskjellige fra de andres , men de kunne da næppe anses for andet , en Udgiverens egne Gisninger.

Et Par Afvigelser i Strophernes Orden i disse forskjellige Haandskrifter og Udgaver maa bemærkes , nemlig ; Strophe 7 og 8 følge i B, Th, W og Strophe 19 og 20, i 6, 7, R, 2, 3, K, U, B, Th, W i omvendt Orden af den de have i M. I Anledning af , at den 16de Strophe fattes i M. , bemærkes det , at Oldbogens 3die Side slutter med Strophe 15 og den 4de begynder med Strophe 17, saa det er sandsynligt , at denne Mangel blot hidrører fra Afskriverens Forglemmelse.

KRAKV MAL

EFTER

SKINDBOGEN MED FORSKJELLIGE LÆSEMAADER
OG ANMÆRKNINGER.

I.

Hiuggu¹⁾ uer med hiorfe.²⁾
hitt var ei³⁾ fyrer laungv.⁴⁾
er æ gautlande gengv.⁵⁾
at grauitnif⁶⁾ morde.
þa⁷⁾ fengv ver þoru.
þadan hetu⁸⁾ mik fyrdar.⁹⁾
þa¹⁰⁾ er ek¹¹⁾ lungolum¹²⁾ lagdag.
lodbork¹³⁾ at þui vig.¹⁴⁾
flakk ek¹⁵⁾ a ffordar lykkin.¹⁶⁾
fiali biartra¹⁷⁾ mala.

1) Hiuggum, 6, 2, 5, U, W. 2) hiörvi, 6 og fl. 3) æi, 5m, Th, W. 4) longu, Th, W. 5) geingum; 6 og fl. 6) grafvitnis, 6, 7, R, B, K; grafvitnis, 2, Th, W; gráfossnis, U. 7) þar, U. 8) heitu, Th, W. 9) firdar, 2 B, W; firar, K. 10) fattes i 6, 7, 2, 5, B, K, U, W. 11) fattes i 6, 7, 2, 5, B, K, W. 12) eller lingolum, M; lyngaal um, 6, 7, R, 2; lingal um, 5, J; lingaulum, Th, B, W. 13) Lodbrök, 6 og de øvrige. 14) vige, de øvr. 15) fattes i R. 16) likin, Th; licke, Km. 17) biarta, U.

Vers 1. *Hjuggu* bör foretrækkes *hjuggum*, da det er en almindelig vedtagen Regel, at bortkaste Endekonsonanten af Personernes Fleertal, naar Pronomet kommer umiddelbar efter. *Hjörfi* eller *hjörvi*, *Dat. sing.* af *hjör*, et Sværd; svensk *hör*, angelsaxisk *heor*, mæssogothisk *hairus*, græsk *ἄορ*, jfr. Gloss. Eddæ P. I.

V. 4. For at tydeliggjøre Grunden til mit Valg blandt de forskjellige Læsemaader i dette Vers, vil jeg fremsætte Betragtning af hver enkelt for sig: *Gravitnis*, M, *Genit.* af *Gravitnur*. *Grá-* kommer af *grárr*, graa. At *vitnir* er en poetisk Benævnelse paa en Ulv, lærer Skálda (Snorra-Edda ásamt Skáldu utgefin af Rask) S. 178, jfr. 222. Deraf Ud-

trykket i Njáls Saga (latine reddita) S. 72 (jfr. Glossar. S. 824) at *rjóða vitnis varrar* (*varir*), at rødne Ulvens Læber, en Omskrivning paa at stride. Ligeledes bruges *vitnir* flere Steder i Sæmunds Edda (Grimnismál XXIII 6, jfr. XXI. 2; Vafþrúðnismál LIII. 6) til at betegne Fenrisulven; *Grávitnir* bliver altsaa Graaulven. Men det var en Orm eller Slange, der ifølge Sagnet laa om Thoras Sal, og dette Dyr synes ikke passende at kunne tillægges Benævnelsen Graaulv. Torde man udlægge *vitnir* ved Slange (jfr. Prof. Magnsens Den ældre Edda I. S. 179 Anm. 81), saa fik man en Benævnelse Graaslangen, der, skjönt den ikke var saa passende som *Grábakr*, Graaryg (i Grimnismál XXXIV 7, jfr. Snorra Edda S. 20, 180) dog lod sig høre, men en saadan Bemærkelse af *vitnir* er aldeles usikker. — *Gráfoffnis*, Genit. af *Gráfoffnir*, hvilket Ords Brug om en Orm eller Slange paa to forskjellige Maader kan forklares. Euten maa man, naar man med *Ú's* Afskriver accentuerer *a*, tænke Ordets Sammensætning *Grá-foffnir*, eller man kan, naar man lader *a* være uaccentueret, tænke Ordet sammensat *graf-offnir*. *Fofnir* eller *Fáfair* forestilles i en Orms Skikkelse, og bruges i Skjaldesproget om enhver Orm, hvorfor det ogsaa findes blandt Ormaheiti i Sk. S. 180. Blandt disse findes ogsaa *Ofnir*. *Grafoffnir* kan altsaa udlægges Graormen eller Gravormen. — *Grafvitins*, bør anses for en Skrivefejl eller Trykfejl for *Grafvitnis*. — *Grafvitnis* Genit. af *Grafvitnir*. Graulven synes ikke at være en passende Benævnelse paa en Orm; men det har megen Grund for sig, at forklare *vitnir* (af *at vita* eller af *vit*) viis, kyndig, snild, hvilken Bemærkelse af Ordet mueligen ved en Metonymi, da Ulven tillægges Snildhed, kan have ledet til ogsaa at bruge det om dette Dyr. Hvad enten man nu uddleder *Graf-* af *at grafa* eller af *gröf*, faaer man en passende Slangebenævnelse den Gravekyudige (Johnstones *vafrifossor*) eller den Gravkyndige. *Grafvitnir* findes og blandt Ormaheiti i Sk. S. 180, og som en mythologisk Ormebenævnelse i Grimnismál XXXIV, hvor de under Asken Ygdrasil liggende Orme *Goñ* og *Moñ* siges at være Grafvitners Sønner. Denne Ormens Benævnelse er endog saa almindelig, at den er brugt til Guldets poetiske Omskrivning. Saaledes i et i Sk. S. 150 opbevaret Kvad af Einar Skúlason, hvor Guldet kaldes *Grafvitnis beð*, Grafvitners Leje eller Sæng. Det hedder der:

Frá ek at Fróþa meyjjar (lætr stillir gríð gulli)
fullgóltga móla (Grafvitnis beð (slitna).

d. e. Siger jeg, at Frodes Møer med megen Allarm malede Grafvitners Sæng (d. e. Guldet, hvorover Ormen rugede). Ej skaaede Kongen Guld. Ligeledes kaldes Guldet i Bjarkemaal hint Gamle *dún Grafvitnis* = Grafvitners Duv. Da saaledes baade *Grafvitnir* lader sig godt forklare om en Orm, og Ordet i denne Bemærkelse tillige er hjemlet ved en hyppig Brug, saa tager jeg ikke i Betænkning at forkaste de øvrige Læsemaader, endogsaa Membranens, der sandsynlig er fremkommen, ved at Afskriveren har forglemt *f*.

V. 6. *Fyrðar* oc *fírar* oc *verar heita landvarnarmenn* hedder det i Sk. S. 195, men skjönt disse Ord egentlig betyde Landvarnsmænd, *militēs præsidiarii*, findes de dog ofte af Skjaldene brugte om Mænd i Almindelighed, og med dem fortjene at jævnføres det latinske *vir, viri* og maaskee det danske *Fyr*.

V. 7. Worm forklarer sin Læsemaade *lingaulum* som en Benævnelse paa Ormen af *aulum, lente incedens*, som den der kryber langsomt gjennem Lyngtet; et saadant Ord *aulum* kjender jeg ikke, men Læsemaaden tjener til at vise, at der i M kunde læses *lúngölum*, som kan være *Dativ. plur.* af *lúngalr*, hvilket Ord jeg dog ej veed at forklare. Der staaer da tilbage at adskille Ordet, og lade *um* høre til *lagða* 't. *Lúngol* kunde forklares som *lúng-ál*, den krybende Aal, om Slangen, men langt hellere gaaer jeg dog endnu et Skridt videre, og vælger den anden Læsemaade *lyng-ál*, da Lyngaal er eu meget passende Omskrivning paa en Orm, tagen af dens Opholdsted i Lyngtet, og man just finder lignende Ormebenævnelser, saasom *lyngfiskr* i Edda II. S. 306, jfr. Völsunga Saga, 41 Cap.

V. 8. *Loðbörk* er en *Metathesis* eller rettere Skrivefejl for *Loðbrök*, hvilket Navn Ragnar ifølge Sagnet skal have faaet af de lodne Buxer, han i denne Kamp betjente sig af for at modstaae Ormens Gift. *víg* maa naturligvis suppleres til *vigi*.

V. 9. *storðar lykkju; lykkja* o: *fibula*, Løkke, Hægte. Efter Worms Mening *angvis, quod tortuose per terram serpat*. ten Kate oversætter *Kronkelworm*, Johnstone *annulus terræ*, Graeter *Erdschlinge* eller *Erdenwurm*. Man kunde tænke sig Benævnelsen Jordløkke af Slangens kredsformige Leje paa Jorden, men sindrigt forklarer Bonstetten den ved *Erdumgürter, Jordomringer*, som et Navn paa Midgardormen og dernæst paa en Orm i Almindelighed.

V. 10. *stáli*, *Dativ*; man underforstaa *með! stáli* er en Metonymi for *spjóti. stáli bjartra mála*. Af dette Udtryk møder man formedelst Uvisheden af Betydningen af *mála* saare forskjellige Fortolkninger. Worm kalder det: *ferro lucidorum stipendiorum, quia stipendium, quod ferrum meret, lucido auro vel argento solvitur*; og efter ham Biörnner: *Stål, som klaran lön gifver*. Bonstetten udtrykker det, dog vel uden at tage Ordene saa nøje: *Der Stahl strahlt noch unsterblichen Ruhm!* Graeter, følgende Johnstones Glossarium, der udlægger *mál* ved Metal, Guld, oversætter: *„Mit dem Stahl, der glänzte von Gold.“* For at bringe noget Lys i dette Mörke, er det nødvendigt at sammenstille Udtryk af andre Skrifter, i hvilke det samme dunkle Ord forekommer. Saadanne ere: *Málaspjót* i Gisle Surzsons Saga, Cap. VI, hvor det hedder: *þeir rista þar upp úr jörðu jarðarmen, svo at báðir endar voru fastir i jörðu, ok settu þar undir málaspjót, þat er máðr mátti taka hendi sinni til geirnagla*, o: De opskare af Jorden Grönsvær saaledes, at begge Ender vare faste paa Jorden, og satte derunder et *Málaspjót*, hvis Bladnagler man kunde

berøre med sin Haand; hvilket nogle nærmere forklare: hvis Blad var af en Alens Længde eller af et Menneskes i Vejret rakt Arms Længde, hvoraf Laugmand Paul Vidalin har villet slutte, at Benævnelsen *mál* hidrører fra et vist Maal paa Spydbladet, og kunde dernæst ved en Metonymi være brugt om selve Bladet. Dog denne Gissning synes ikke at være heldig. — *Mál* i eller á *spjóti*. Det hedder i Viga Glums Sagas 8 Cap. S. 46: „*En er Þorsteinn sá gerðar hans, er hann hafði, bæði feld ok spjót, þá fann hann blóð i máluunum, ok spyrr, ef hann hefði höggvit með því fyrir skómmu*” o: Men da Thorstejn saae hans Rustning, baade Peltsen og Spydets, da mærkede han, at der var Blod i *máluunum*, og spurgde, om han nylig havde hugget med det. Om dette Sted afgiver Laugmand Magnús Olafson (Olavins) i et Brev til Udgiveren af Viga Glums Saga, G. Petersen (see denne Sagas Index, S. 211) følgende Erklæring: „*mál i spjóti*” holder jeg for intet andet end nogle Bogstaver eller Runer, med hvilke Spydene vare mærkede som Knivblade eller Kaardeklinger; thi ligesom Bladet eller Klingen paa Spydets ofte var indlagt med Guld, som Kaardeklinger hos os, saaledes have og nogle, men ej alle Spyd været prydede med nogen særdeles Inscription, hvoraf jeg troer, at *málaspjót* har faaet Navn. Denne Mening har jeg først truffet paa i et Brev fra Sal. Arne Magnúsen til Thormod Torfesen (Torfæus) om det anførte Sted af Viga Glums Saga, hvilken Mening tykkes mig langt rimeligere end Laugmand Paul Vidalins, naar han siger, at *málaspjót* har sit Navn af et vist Alental eller Længde.” Denne Fortolkning af dette Sted antager dog Udgiveren ikke, men holder for, at *mál*, pl. der bemærker et tveegget Spydets tvende Egge; og dersom ikke *mál* i *málaspjót* er det samme som *ffjör* i *ffjörvaspjót*, troer han dog, at der kun er liden Forskjel derimellem, og at de begge sandsynlig have bestaaet af Staal eller det reneste Jærn, og været af en meget skarp Klang baade formedelst Materien og den Tyndhed, hvortil det var strakt. Dette sidste anmærker han, da han har hen- tydet til, at *mál* i de tvende Sæmsetsninger i Eddaerne, som siden skulle nævnes, kunde betyde Klang.

Málajárn. I Hervarar Saga hedder det om Svafurlami, da han red vild i en Skov, og ved Solens Nedgang fik Øje paa en stor Steen, ved hvilken der stode to Dverge; *hann vígði þá utan steins með málajárni; hann brá sverði yfir þá* o: han forhexede dem med *Málajárni* saaledes, at de ikke kunde komme ind i Stenen. Han svang Sværdet over dem. I Fortællingen om Orm Storolfson (see Appendix til den islandske Udgave af Olaf Tryggvasons Saga S. 16) siges der, at Orm lagde *málajárn* i Indgangen til Bruses Hule: „*hann gekk þá inn í hellin ok lagði málajárn i dyrnar*”; sandsynlig for at disse ikke skulde tillukkes. Her oversæt- ter en ikke navngiven Forfatter til et paa islandsk skrevet physisk-theologisk Brndstykke om Tiingenes Grundstoffe og Tilblivelse ligesom Stephcn Björnson i sin Oversættelse af det anførte Sted af Hervarar Saga *mál* ved Staal, *chalybs*.

Málfán, Accns. sing. af *málfáinn*, bruges i Skirnir Föör XXIII. 2 og XXV. 2, som et Epitheton til et Sværd. Det hedder der:

Sér þú þenna mæki, mæri!
mjófan, málfán,

som Gudmund Magnusen oversætter:

Vides hanc machæram, virgo!
tenuem (ferro) politam:

vel *acutam, clarisonam;*

og Finn Magnusen:

Seer du denne Klinge, Mø!
Spids, skinnende blank.

Gunnar Paulsen forklarer *mál-fáinn* ved *málm-fáinn*, og anfører til Bestyrkelse af denne Mening Ordene *mállindi*, *málbelti*, *málfriðr*, i hvilke trende Ord Gudmund Magnusen derimod antager, at *mál* bemærker det samme som det danske *Malle*, franske *maille*, engelske *mail*, *fibula*, Og saa John Olafsen er af den Mening, at *mál* er beslægtet med disse Ord, see Viga Glums Sagas Index, hvis Forfatter og anstiller en Sammenligning af disse Ord med det latinbarbariske *maculæ*, *macla*, plur., Brynjeringe eller Led i en Lænke, men er tvivlraadig om, til hvad Nytte og paa hvilket Sted saadanne Ringe eller Maller kunde have været aubragte paa et Spyd. Prof. Magnusens Mening om Ordet *málfáinn* sees bestemtere af Glossariet til den maguæanske Udgave af Edda P. II, hvor *málfáinn* 3: *málfáginn* udledes af *mál*, *sermo* og *fága*, *polire*, *ornare*, og forklares ligesom af Magnus Olafson ved: prydet med Paaskrift. Nær derved er Björn Haldorsons Udlægning i hans Lexicon af *mála-spjót* ved et Spyd med udpnklet, drevet Arbejde og af *mállindi* ved et ndgraveret Sølvbelte.

Blandt Sverðaheiti i Skálda S. 214 findes Ordet *mál-vitnir*, hvilket Ord vel den af en Unævnt i Viga Glums Sagas Index anførte Fortolkning gjælder, naar han mener, at *mál* bemærker et Fæste, uden dog at anføre nogen anden Grund derfor, end at Skedens Maal eller Ende er ved Fæstet.

Af disse forskjellige Fortolkninger af Ordet *mál* mener jeg, at de øvrige uden videre Undersøgelse maa falde for een af disse tre: Johnstones og Graeters ved Guld, G. Petersens ved Staalægge, eller Magnus Olafsons og Finn Magnusens ved Paaskrift.

Til at *mál* maatte bemærke Metal eller Guld kan man paa flere Veje ledes. Man kan saaledes jævnsføre Ordet med det angelsaxiske *mæl*, det kymriske *mael*, *malen*, Metal, det kymriske *mal*, Mynt, det persiske og arabiske مال Rigdom. Men man kunde ogsaa tænke sig denne Bemærkelse af Ordet fremkommen ved dets tidligere Brug metaphorisk i Omskrivning. I Sk. S. 134 angives Omskrivningen af Guld ved *orð eða rödd jötna*, Jætters Ord eller Stemme, og til Bestyrkelse anføres et Kvad af Brage. Grunden til denne Benævnelse var Fortællingen om, at Jætterne Thjasse, Ide og Gang skiftede det efter deres Fader Ölvald

arvede Guld ved hver at tage ligemange Mundfulde. Paa det samme Sted af Bragarætur, hvor denne Fortælling er opbevaret (Snorra Edda S. 83) tilføjes, at Guldet deraf er kaldet *mál eða tal þessa jötna*, hvilken Omskrivning ogsaa er anvendt i det gamle Bjarkemaal (see Bartholins Antiquitates S. 181), hvor det hedder *Iðja glismálum* o: med Ides favre (eller maaskee glimrende) Ord. At et Ord, som oprindeligen er brugt i Omskrivning til at betegne een eller anden Gjenstand, ogsaa siden bruges om samme Gjenstand, uden at det til Omskrivningen hørende Bestemmelsesord tilføjes, er ikke uden Exempel, (saaledes *haddr* for *haddr Sifjar*, jfr. Nordiske Kæmpe-Historier I. 7; S. 231), og at saadan Frihed netop i det paagældende Sted af nærværende Strophe var brugt, kunde med megen Rimelighed forklares af den ved Assonancen *stáli-mála* Forfatteren paalagte Tvang. Denne Ordets Fortolkning lod sig ogsaa passende anvende ved nogle af de ovennævnte Udtryk, men ved andre derimod, især ved *málvitnir*, vilde den vist næppe være anvendelig.

I hvor sindrig den anden Udlægning af *mál* ved Staal-egge end er, og hvor passende den end kan anvendes ved nogle af de nævnte Udtryk, *málaspjót*, *mál á spjóti*, *mála-járn*, saa viser dog selve Udtrykket *Stáli bjastra mála* Urigtigheden deraf; thi om end *stáli* er en Metonymi for *spjóti*, saa tænkes der dog ved Ordets Brng paa Materien, og hvor upassende var det ikke at sige: Staal med blanke Staalægge. Ogsaa *málvitnir* lader sig ikke vel herved forklare. — Der staaer altsaa tilbage den tredie Udlægning af *mál* ved en Inscription, hvilken jeg vil udvide til en magisk Inscription med Runer eller andre Tegn. At *málajárn* har været brugt i magisk Hensigt er klart af de ovenanførte Steder af Hervarar Saga og Orm Storolfssons Saga, hvor det anvendes til at dæmpe Dvergenes og Jotunens Bruses Trolddom. At *málaspjót* i Gisle Surzsons Saga bruges ved højtideligen efter oldnordisk Skik at indgaae Fostbrødreleg, synes ogsaa at lede til, at *mál* maa have haft noget Magisk ved sig. Denne Bemærkelse lader sig ogsaa heel vel anvende ved alle de øvrige Udtryk: *mál i spjóti*, *málfáinn*, *málbelti*, *málfriðr*; og Sværdbenævnelsen *málvitnir* kan ogsaa meget passende forklares: den ved Paaskrift snilde eller overnaturlige Kræfter besiddende. At Ordet *málrúnar* i Edda (Brynhildar Qviða I. 12. og Guðrúnar Qviða I. 22) har noget med vort *mál* at gjøre, tør jeg ikke antage; men da det er bekjendt, at magisk Egenskab forbandtes med Vaaben og andre Redskaber, især ved at man indgravede Runer eller andre Tegn paa dem (jfr. Brynjulfsens *Periculum Runologicum* §. 49), og da *mál*, Tale, Ord, ogsaa maa kunne bemærke de Skriftegn, hvormed man fremstiller Ordene synlige for Øjet, saa er det højest rimeligt, at *mál* maa forklares ved en Paaskrift af eet eller flere magiske Ord. Saadan Paaskrift kan mueligen have været udfyldt med Guld (jfr. i Forbigaaende det Franske *émail*); saaledes hedder det i Didrik af Berns Saga om Hejmer Studassons

Sværd Nagelring, at dets *gullmál* luede favert (see Nord. Kæmpe-Hist. 2 B. S. 609); men er vel snarere allene tydeliggjort ved Polering (jfr. det ovenanførte eddiske Ord *málfáinn*); og til mere tør jeg heller ikke slutte i det paa-gjældende Sted, hvorfor jeg oversætter *Stáli bjarttra mála* ved *Chalybe nitida inscriptione [ornato]*, hvilken Udlægning vinder end mere Bestyrkelse ved at see hen til, at Ragnar og med god Grund maa helst have valgt et Spyd, der besad magiske Kræfter, til Kamp mod et ikke saa ganske ligefrem naturligt Væsen.

II.

Hjuggu vér med hiorfe.
 helldr var ek vngr þa¹⁾ er skifdvm.²⁾
 aufr i³⁾ eyra⁴⁾ fynde.
 vndvrn⁵⁾ frekum vargi.
 ok foth gvlum fvgle.
 fengv ver þar⁶⁾ er⁷⁾ fvgv.
 vid hafeymda hialma.
 haurd iarn mikilf verdar.
 allr var æger sollinn.⁸⁾
 od rann⁹⁾ i valblodi.

1) *Fattes* i *Th, B, K, W*. 2) *fengum*, *Sm, B, J; Th, W; skyffidum, U*. 3) *á, 6, 7, 5, U*. 4) *Eyrar, Th, B, K, U, W, J*. 5) *undarn, B, K; undarm, Sm, Th, W; undorn, J*. 6) *ep, j*. 7) *þær, U*. 8) *sollium, W*. 9) *der læses tydelig ran, med en Punkt over n, hvilken plejer at fordre Fordobling, M; rafn, 6, 7, R, 2, 5, Th, B, K, W, J; hafn, U; hrafn, J*.

V. 2. *feingum* o: vi skaffede; *skifdum* af *at skifa*, flække, hugge, vi huggede.

V. 4. *Undurn*. Bartholin, som anfører denne Strophe i sine *Antiquitates* S. 428, oversætter *undarn* ved *cadavera*. Af samme Mening, finder jeg, at Arne Magnusen er, naar han paa en løs Seddel, som fandtes ved hans Afskrift i hans Samling Nr. 761 i 4., udlægger *undarn* ved *cadaver, quasi sub aquila*, hvilken Fortolkning ikke synes heldig. Vorn udleder sin Læsemaade *undarm*, af *und*, Saar, og *ar*, plur. af *á*, en *Aa*, hvortil *m* skal være føjet *ob euphoniám* efter de Gamles Brug, og han oversætter det *vulnerum amnes*. Efter ham giver Sandvig det ved Saarstrøm, ten Kate ved *Wondenvloed*, og Bonstetten ved *die blutströmende Wunde*. Dog en saadan Velklangs-Regel iagttoges aldrig af de Gamle. Johnstone antager *undorn* for Acc. plur. af *und*,

Saar, og oversætter *truncata membra*; men denne Accusativform er urigtig. Graeter hentyder til, at *orn* knude være sammentrasket af *órunn*, Navnet paa en Flod i Edda, og da blev det ogsaa *vulnerum amnes*; men da han ikke vover at gjøre Valg mellem de tidligere Fortolkninger, troer han at gjøre Digteren mindst Uret ved at oversætte *undorn* ved blodigt Bytte.

Ordet *undorn* forekommer to Steder i den ældre Edda; i *Völuspá*, Strophe 6 hedder det:

Morgin settu	d. e. Morgen de bestemte
ok miðjan dag,	og Middag,
aptu ok undorn,	Aften og Undorn,
árum at telja.	for Aar at beregne.

Her synes Morgen og Aften, Middag og *Undorn* at svare mod hinauden, hvilket bevæger Gndmnd Magúsen (Edda, P. I. S. 225, Not. 75) til at antage, at *undorn* (udledt af *und*, under og *at árna*, at gaae) bemærker noget bestemt Tidsrum, maaske det, i hvilket Solen er nuder Horizonten eller snarere Midnat. I Glossariet S. 701 derimod udleder han *undörn* af *und*, under og *örn*, Forretninger, og holder for, at det bemærker Tiden strax før Dag. Det Udtryk, som hans Fortolkning gjælder, findes i Hrafná Galdr Óðins, 20de Strophe: *Undorn ofram*, om hvis Udlægning Fortolkerne have været meget enige. Gunnar Paulsen læser snart *undr*, snart *undörn*, hvilket han antager at være sammentrasket af *undrin*, *undorin*, *undurin*, *prodigia*, og paa et andet Sted troer han *undörn* sammensat af *und*, ved en Apocope for *undr* og *örn*, den demonstrative Partikel *pau arna*; men han har vistnok i begge Udlægninger forfejlet Meningen. Finn Magnúsen forklarer det: *fram yfir undorn*, og oversætter: til Spisetidens Ende.

I flere beslægtede Sprog træffer man med liden Forskjellighed det samme Ord: det angelsaxiske *undern*, udlægges i Lyes og Mannings Lexicon ved Jødernes tredie Time, som er vor niende, Klokker 9 om Formiddagen. Det nordsogothiske *undaurni* udlægges Reinwald i Glossariet til Ulphilas Gothische Bibelübersetzung, heransgegeben von Zahn, 2 Th. S. 161, ved Mellemmads-Tid, *tempus refectionis*, der var forskjellig efter de forskjellige Folks Sæder. Det er i St. Lucæ Evangelium, 14 Cap. 12 V. (1 Th. S. 163) at dette Ord forekommer, hvor det hedder: *Quap upþan jah þamma haitandin sik, þan vaurkjais undaurnimat* (ἀφ' ὧν) *aipþau nahtamat* (δ' ἑπ' ὧν), o: Men han sagde og til den, som ham havde budet: naar du gjør Middags eller Aftens Maaltid. Ordet er endnu tilbage i Almuesproget paa flere Steder her i Norden. Hos Jæmterne bemærker *undan* efter Ihre det samme som vort Davre (*jentaculum*); Smaalændernes *under* o: Middagsmaaltid (*merenda*); Vermelændernes *sofwa unda* o: sove Middagssøvn; Ditmarskernes *unner-meel holen* o: at udhvile sig fra Arbejdet ved Klokker tre; Juliacensernes *onder* og *ongher*, o: Middag; *onderen* og *ongheren*, o: at spise til Middag; Nord-Frisernes *undren* bemærker Middagsmaaltid ligesom *medundren*, Frokost, som

spistes Klokken 10; efter [Hans Jessens] Neue Curiositäten-Sammlung, Flensburg 1780, uddraget af *Iter Risummorense*, see Nyeste Skilderie af Kbhavn, 1823, S. 1592-93. Jydernes *undarn* eller *ynden*, ligesom Fynboernes *üne* eller *ünde* betyder, som Arne Magnusen paa den ovennævnte Sedel meget rigtig anmærker, ikke Spisetiden, men selve Middagsmaden. Pastor Lyngbye nævner i Tillæget af jyske Ord til hans Udgave af Færøiske Qvæder dette Ord *Ynnen*, *Unnen* eller *Øjen*, men hans Udledning af det fra det isl. *nón* kan jeg ikke bifalde. I Øvre-Tellemarken i Norge hedder det *und-aalen*; jfr. Rasks Oplysninger til nogle slesvigske Landskabsord, i Tidsskrift for nord. Oldk. 2 B. S. 64.

Da dette Ord saaledes næsten blot bruges om en vis Spisetid eller et vist Maaltid, saa kunde man maaskee med Ihre jævnføre det med det græske *ἀνδραειον*, Navnet paa Lacedæmonernes og Kretensernes offentlige Maaltid. Af de Gamles forskjellige Brug i Henseende til Spisetid og Tidens Inddeling lader sig den Forvirring let forklare, at Ordet bruges om forskjellige Tider paa Dagen. Ved at betragte denne Brug af Ordet bliver det rimeligt, at det oprindeligen har bemærket en vis Tid paa Døgnet, især en vis Spisetid, og dernæst Maaltidet og da ogsaa selve Maden og Drikken; og ligesom *undarn* i et i Skalda S. 182 opbevaret Kvad af Ottar Ejuarson maa bemærke Drik eller Blod, naar det hedder:

Örn drekkr undarn,	d. e. Öرنen drikker Blod,
ylgr færð at hræm sylg,	Elgen svælger Aadsler,
opt rýðr úlfr kept,	ofte rødner Ulven Kjæften,
ari getr verð þar.	Öرنen erholder Føde der,

saaledes mener jeg, at *undarn* i nærværende Strophe maa udlægges ved Mad eller Føde.

frekum vargi er Dativ sing. og ej plur., som Johnstone og Sjøborg ville.

V. 5. *fótgulum fugli*, den gulbenede Fugl o: Öرنen.

V. 7. *við háseynda hjálma*, mod höjsömmede eller höjkantede Hjælme. Graeter oversætter *An hochverbränte Helme*, og Sjøborg *prominentes galeæ compages*, Hjælmens fremstaaende Sammenfaldinger.

V. 9. *ægir*, Havets Gud, er her en Metonymi for Havet selv.

sollium hos Worm er en Trykfejl.

V. 10. *ran*. Antog man den Punkt, der i Membranen staaer over *n* for en Skrivefejl, saa læstes her *ran*; men man kunde ogsaa tænke sig, at der i den ældre Codex, hvorefter *M* er afskrevet, har staaet *rafn*, og at *f* har været saa utydeligt, at Afskriveren har taget det for *n*. Det synes ikke nogen passende Idee, om det end er en Søjtræfning her beskrives, at fremstille Havets Gudinde *Rán* som vadede i de Slagnes Blod; men paa nærværende Sted var det end mere upassende, da hendes Mand *Ægers* Navn i det forrige Vers brugtes for Havet. Jeg tager derfor ikke i Betænkning at foretrække Læsemaaden *rafn*. U's Læsemaa-

de *hafn* maa naturligviis betragtes som en Uagtsomheds-
Fejl *hafn* for *hrasn*.

III.

Hiuggu ver med hiorfe.
hatt barum þa geira.
er tuitugir taldumzt.¹⁾
ok tir²⁾ rudum³⁾ vida.
vnum⁴⁾ atta⁵⁾ jarla.
aufr fyrer⁶⁾ dino⁷⁾ minni.⁸⁾
gera fengum⁹⁾ þa gnoga.
gifting at þui vigi.
sveiti¹⁰⁾ fell i follinn.¹¹⁾
sæ¹²⁾ tyndi lid æfi.

1) taldunzt, 6 og flere; taldunz, J. 2) tyr, 7, 3, Th, B, K, W, J; tizr, z. 3) endumm, U. 4) vnum, B. 5) alla, U. 6) i, 6, 7, 2, J. 7) þinu, B; dynu, U. 8) mynni, 3, B, J. 9) feigum, W i første Udgave; men i sidste er det rettet til feingum. 10) sveit, B. 11) follium, Th, W; follum, B. 12) læf, U.

V. 4. *týr ruðum*. Worm oversætter: *celebrem laudem comparavimus*. *týr* kan vel bemærke et berømmeligt Rygte, men Worms Forklaring af *ek ryð* „*proprie naven exonerare, quasi diceret laude se exonerasse eos, quos debellaverat*,” kan ingen billige. *Ek ryð* af *at ryða* bemærker vel at rydde, men *ek ryð af at ryða* eller *ryða* bemærker at farve med Blod; og skjönt jeg ikke finder *týr* blandt de 166 Benævnelser paa Sværdet, der opregnes i Skálda S. 214-215, saa holder jeg det dog udenfor al Tvivl, at den nordiske Krigsgud Tyr her har maattet laane sit Navn til det Vaaben, der fortrinligen afgjør Kampen, og jeg vil til denne Menings Fremme med Graeter jævnføre Angantýrs af Hervarar Saga bekjendte Sværd *Týrsfing* og Ulf Uggasons Sværd *Manna-Týr*, Menneske-Tyr. Accusativet *týr* for *týr* kan forklæres som en gammel Form af Nominativet *týrrendum* af *at enda*, *finire*, giver ingen Mening; det maatte da være ved en Aphaeresis, hvortil dog her ingen Grund var, for *hendum* (af *hönd*, en Haand) vi førte.

V. 6. *fyrir Dinu mynni*. Følgende Worms *ante Dimini portum* kalder ten Kate det *voor Dimmer-haven*, og Schimmelmann griber Lejligheden til at omhandle den ved Peene beliggende Stad Demminns Vigtighed i ældre Tider med megen Udførlighed, fordi, som han til Slutning gjør

Uudskyldning for, det var hans Fødested. Dog har allerede Brynjulf Svendsson i sine *Observationes tumultuariæ ad Danic. liter. Olai Wormii* (see *Wormii Epistolæ*, S. 1061) gjort opmærksom paa den rigtige Udlægning: for Dynas Munding (af *munnr*).

V. 7. *Gera*, Dativ af *geri*, hvilket næsten alle have udlagt ved en Orm, Grib eller anden Rovfugl. Johnstone mener, at et Slags Høge, som paa Engelsk hedde *ger-falcon* have deres Navn af dette Ord, og Graeter troer, at *geri* er den Fugl, som paa Tydsk hedder *Geyer*. Dog da een af Odins Ulve bærer Navnet *Geri*, som det hedder i Grimnis-mål XIX. 1. (jfr. Snorra Edda, S. 42):

Gera ok Freka	d. e. Gere og Freke
seðr gunntamiðr	nætter den krigsvante
hröðigr herjaðöðr;	hædrede Heltes Fader:

saa har Bartholin (*Antiquitates Danicæ*, S. 424) deraf sluttet til, at *geri* i nærværende Strophe ogsaa maa betyde Ulven, og da disse eddiske Ulvenavne i den gamle Poësie tillægges alle Ulve overhoved (jfr. Finn Magnusens Den ældre Edda I. S. 240 og John Olafsen om Nordens gamle Digtekunst, S. 160), saa vil jeg ogsaa i dette Ords Udlægning tiltræde Bartholins Mening.

V. 9. *sollum* og *sollium* maa ansees for Trykfejl.

V. 10. *sæ*; U har, for at fuldstændiggjøre Assonancen, hjulpet sig med en Paragoge, og sat *sæf* svarende til *æf-i*.

IV.

Hiuggu ver med hiorfe.

heidinf¹⁾ kvanar²⁾ vard audit.³⁾

þa er ver⁴⁾ helfingia heimtum.⁵⁾

til heimsala⁶⁾ odinf.

lavgdvm vpp i⁷⁾ modo.⁸⁾

fiodr⁹⁾ nadi þa bita.

oll var vnda gialfri.

afv¹⁰⁾ rodin heitu.

1) Heiduis, 6, 5, 7; Hiedins, 6m, 2, 5m, Th, U, W; Hedins, 7m, B, K, J. 2) kvanar, Th, J, W. 3) audit, W. 4) fattes i 6, Th, B, K, W, J. 5) heimptum, U. 6) s har vel i den nordiske Ligatur nogen Lighed med d, men skjönt tilmed dette Bogstav begynder den nye Linie inde ved den inderste Kant, hvilket forvolder lidt Utydelighed, kan man dog være sikker paa, her at læse s og ikke d, M; heimdala, 6m, 7m, 2, 5m, Km, Um. 7) fattes i B; uppi, Th, W. 8) ifu, 6m, 7m, 2, 5m, B, Km, W, J. 9) Oddur, 6m, 2, 5m, Th, B, K, U. 10) a su, 6, 7, R, 5, K, U, J; Alver, 2, B, W; a fver, Km, Th.

Greiniar⁴¹⁾ brandr vid⁴²⁾ bryniur.⁴³⁾
benf hilldr⁴⁴⁾ klufuzt⁴⁵⁾ skillder.⁴⁶⁾

41) gveimar, 6, 7, R, (saaledes og ved et flygtigt Øjekast i M); gveinar, 2; greniade, B, K, U, J; greinjafi, af Arne Magnusen rettet til gveimar, 5; greniaþa, 6m, 7m, 5m, Th, W. 42) i, Th, B, U, J. 43) briniu, Th; bryniu, B, J; brynu, W. 44) Benfilldur, 2, Th, B, K, U, W; Benfillr, 7m; Ben-filder, J. 45) klufu, Th, B, K, U, W, J; klufuz, 7. 46) skilde, Th, B, K, U, J.

V. 2. *Hèðins kvanar varð auðit. kvanar* forklarer Skule Thorlacius (*Antiquit. boreal. observ. miscell. Spec. VII. S. 125*) som Genitiv af *kvan*, en gammel Form for *kvona* eller *kona*, engelsk *queen*, græsk *γυνή*). Om Hedins Kone giver Skálda (S. 163-165) os Underretning, at det var Kong Høgues Datter Hilde, hvem Kong Hedin bortrøvede. Da Kong Høgue forfulgde ham, kom det til et svært Manddrab imellem dem; men Hilde gik om Natten hen paa Valpladsen, og vækkede ved sin Trolddom de faldne Helte, som igjen næste Dag fornyede Kampen, og saaledes, berettes der, skulde det vare ved til Ragnarokkr. Deraf have Skjaldene taget Anledning til at omskrive Kampen ved Hildes Navn, hvorpaa det ikke behøves at anføre Exempler; og Hilde er da igjen omnævnt Hedins Kone. Saaledes kvad Sturla i Thveraavisen (*Sturlunga Saga, II. B. I. D. S. 246*):

Þik sá ek þórgils vekja d. e. Dig Thorgils! saae jeg vække þingmót Hèðins suótar. Hedins Kvindes Træfning. Men Hildes Navn sættes ofte uden Omskrivning med Træfning, Leg, Vejr o. d. l. ved en ganske enkelt Omnævnelse for Kampen; saaledes bruges hyppig for at begynde Kampen det Udtryk: at vække Hilde. Paa samme Maade finder man ogsaa „Hedins Kone” andensteds brugt ligesom for Kampen, som det hedder i et Kvad af Gitsur før Slaget ved Stiklestad (*Heimskringla II. S. 345*, jfr. *Fóstbræðra Saga, S. 196*):

segi váu Hèðins kvanar, d. e. sig, at Kampen stunder til, *auðit* forklarer Johnstone som Partic. pass. af det Verbum neutrum af *auðnast*, som maa udledes af *auðna*, Skjæbne. Skjönt Meningen bliver den samme, vil jeg hellere med John Olafsen (*Gloss. Syntagm. hist. eccles. de Baptismo, S. 35*) udlede *auðin*, neutr *auðit*, af et obsolet Verbum *auða*, *uða*, nu *unna*, *concedere*, yde, ynde. Den Talemaade *mér verðr þess auðit* eller *unt* bemærker: mig vorder det til Deel, ligesom det hedder et Sted i Olaf Tryggvason's Saga: „*ef þér yrði þess auðit at eiga son.*” *Hèðins kvanar* (α: *orrostu*) *varð auðit* bemærker altsaa: Hedins Kone (α: Kampen) blev [os] til Deel, eller netop som Björner oversætter: *Hård herstrid vart då óde, proelium ingens contigit*, eller som Boustetten friere giver det: *Ha! schrecklich war die Schlacht.*

V. 3. Lagerbring (Svea Rikes Hist. I. D. S. 151) forstaaer ved *Helsingerne* Indbyggerne i Helsingborg og deromkring. Johnstone mener, at man ved *Helsingerne* maa forstaae Indbyggerne af Helsingeland ved den finske Bngt. Denne Mening modsiger Björner i Fortalen til sine Nordiska Kämpadater, S. 29: „emedan Sturleson (som både Helsingar och Jämtar ibland besökt och således bäst fått veta deras rätta norrska härkomst) antyder Hälsingarne vara af långt senare ålder.” Dog Björners Mening, at ved *Helsing* forstaaes Helte, hvilke fordum kaldtes Halsar eller Helsingar kan ingen bifalde.

V. 4. *heimsala*; da *s* begynder i Skindbogen en ny Linie, og desaaersag er utydelig og udslidt, har sandsynlig en Afskriver af Uagtsomhed læst *d* for *s*, hvilke tvende Bogstaver have i den gamle Skrift megen Lighed, og har dette da; foraaersaget den altsaa forkastelige Læsemaade *heimdala*.

V. 5. *móðo*. Her er i Membranen aldeles ingen Aliteration. De øvrige have derimod denne fuldstændig ved Varianterne *Ifu* for *móðu* og *oddr* for *fjōðr*. *Móða* findes blandt áheiti i Skálda, S. 218. Da *Ifa*, udledt af Verbet at *yfa*, sætte i Bevægelse, opirre (jfr. Magnusens Fordanskning af Edda, I. S. 103) vel kan betyde en Vandhvirvel og dernæst en brusende Elv, kunde man tænke paa, her blot at træffe et Nomen appellativum, hvorpaa ogsaa Varianten *móða* synes at pege; dog da Kampstedet i de fleste af Stropherne angives, og tilmed *Ifa* ikke findes blandt áheiti i Sk. S. 217-218, er det vel alligevel rimeligere her at søge Navnet paa Stedet, hvor denne Kamp holdtes. Worm og efter ham Per Syv, Schimmelmann, Nyernp og flere forklare det om *Iva* ved Veixelen (jfr. Kæmpeviserne, Kbhvn. 1764, S. 431, 437); sandsynlig er her tænkt paa Veixelens Biflod *Ifing*, som omtales i Ulfstens Reiseberetninger (see Prof. Rasks Udgave i Skand. Lit. Selsk. Skr. 1815, S. 55), og hvoraf Byen *Elbing* har Navn; dog, da Kampen var imod *Helsingerne*, bør man vel ikke søge dette Kampsted saa langt borte. Lagerbring paa ovenanførte Sted, finder *Ifa* i *Ifø* i Skaane, og kunde denne Mening synes at bestyrkes, ved at i Orm Storolfsons Saga i Asbjörn Prudes Døds sang (Olafs Saga Tryggvasonar, isl. Udg. P. 2. App. S. 13 jfr. Bartholin Ant. Dan. S. 160) nævnes Slaget at *Ifu minni* mellem et Slag, Orm holdt i Øresund og et ved Elfaskjær. Suhm mener (Historie af Danmark T. I. S. 533), at *Ifa* er *Iio*, som flyder i Østerbotn nd i Ulaborgs Lehn. Johnstone holder *Ifa* for en Flod i Nordland, maaskee *Iby* i Angermanland. *Ifa* nævnes ogsaa i þórsdrápa, 12te Strophe, og forstaaer Skule Thorlacius (*Antiqv. boreal. Spec.* VII. S. 117) ved denne Flod, som er beliggende i Sverrig hint Kolde eller Jotunheim, *Obfloden*, men holder dog for, at selve denne hans Mening om *Ifas* Beliggenhed er en Bestyrkelse af Johnstones om Beliggenheden af *Ifa* i nærværende Strophe, thi ligesom denne *Ifa* var en Flod i det egentlige Sverrig, saaledes var hin *Ifa* en Flod i Sverrig hint Kolde eller Jotun-

hejm. Det, at den i forrige Strophe besjunge Kamp holdtes i Dynas Munding, og at Saxo ogsaa lader Ragnar, efterat have slaaget Bjarmelands Konge, kæmpe imod og forjage Finnerne, kan ogsaa tjene til en Bestyrkelse af den af Johnstone anførte Mening.

V. 7 og 8. Worm forklarer sin Læsemaade Odins Hustru og ved Omnævneelse Jorden. *Vör* er vel en sædvanlig Kvindenavn-Endelse, saaledes *Geirvör*, *Glaumvör*, jfr. Edda II, S. 871; men denne Forklaring af *Asver* bliver dog tvivlsom, og det er desuden en Sætning her omtales. Man kunde og ndlede *ásver* af *ver*, en Elv, og da fortolke *ásver*, Odins Elv; en Elv, *vat' iðoxjv*, men da *ver* er Masc., maatte der da læses *allr* istedenfor *öll*. Jeg holder *ásver* for fremkommet af *asv*, ved at en Afskriver har af Uagtsomhed tilføjet Mærket for Endelsen *er*, hvorved *asv'* blev ifølge Ligaturen *asper*. Membranens Læsemaade *asv* bliver at fortække, og, naar den forklares *á sú*, bliver begge Versenes Construction *öll á sú var roðin gjálfri heitu unda*, *o: verbotenus; totus amnis hic erat rubefactus susurro calido vulnerrum*; jfr. Ejuar Skulesons Kvad i Hk. III 392.

V. 9. *Gveimar* er rigtigt og stridende mod Sproget; *greinjar* for *grenjar* og bedre Imperfectum *grenjafi* af *grenja*, *gannire*, inde, bærer Fortrinet.

brandr, en Sværdbenævneelse, med hvilken man kan jævnføre det skotske *brand*, angelsaxiske *brond*, italienske *brando*.

V. 10. Johnstone læser her *bensildir klufu skildi*; *bensildir* ndleder han af *ben*, *vulnus* og *sild*, *halec*, og mener at Kastespydene have faaet denne Benævneelse enten formedelst deres Dannelse og Hurtighed, eller fordi en stor Mængde Kastespyd, skudte i Skjolde, ligne Fiske, der bryde igjennem Garn. *Sildir* er Nom. pl. og *sildur*, som flere læse, maa ogsaa ansees for et anomal Nominativ pl. I Gunnlaug Ormstungas Sagas Index fortolkes *hrymfiskr, piscis vulnificus*, ved et Sværd. Da Stikvaaben, *lagvápn*, ifølge Sk. S. 160 kunne benævnes ved Fiske, syntes *bensild*, Saarsild vel at være en passende Benævneelse paa et Spyd, hvorfor jeg ogsaa var tilbøjelig til med Graeter her at søge dette Vaaben, fornemmelig ogsaa paa den Grund, han anfører, at Digteren alt i denne Strophe har talt om Pile og Sværd, og at man altsaa her kunde vente et tredje Slags Vaaben, om ikke Ordet *klufu*, der ej passende kan bruges om Spyd eller Landser, men derimod om Sværd, var til Hinder. Hvad Johnstone anfører, at der i nogle Haandskrifter staaer *bensilla*, er ikke Tilfældet, og den Læsemaade var desuden urigtig, eftersom det, da *klufu* er Fleertal, ogsaa maatte være Fleertal og hedde *bensillar*, hvilken Læsemaade ogsaa staaer i Randen paa Nr. 7. Derved fik man altsaa ogsaa Saarpæle eller Landser ud af det.

Membranen har her en heel anden Læsemaade, hvor Sætningen er bleven passivisk og *skildir* Subject; *bens-hildir* maa altsaa være Dativ; *hildir* behøver man ikke at antage for en Skrivefejl for *hildi*, men maa hellere holde det for en

obsolet Form, der ikke er uden Exempel; saaledes træffer man *æðr*, en Edderfugl, ogsaa i Dativ *æðr*; *bens-hildir* maa upaatvivlelig udlægges Øxen; thi det hedder i Sk. S. 160: „*en eyzar kalla menn tröllkvenna heitum, oc kenna við blöð eða benjar eða skóg eða við 3*“; men Øxen kalder man med Troldkvinders Navne, og omnævner dem med Blod eller Saar eller Skov eller Træ. Hilde findes vel ikke nævnt blandt *tröllkvenna heiti* i Sk. S. 210, men kan dog, ifølge Beretningerne om hende, i det mindste til Brng for en Omnævnelse, ansees lige med dem. Ved denne Fortolkning af [*fyrir*] *bens-hildir* faaer man ogsaa et nyt Slags Vaaben, der giver Beskrivelsen mere Afvexling.

V.

Hivggu ver med hiorfe.
 hygg¹⁾ engan²⁾ þa frydo.³⁾
 adr enn⁴⁾ a heflif⁵⁾ heftum.
 herrudr⁶⁾ i fyr felli.⁷⁾
 klyfr⁸⁾ ei eigilf⁹⁾ aundrom.
 annar jarll enn¹⁰⁾ frægri.¹¹⁾
 lyndar¹²⁾ voll til legif.¹³⁾
 alangskipum sidan.¹⁴⁾
 sæ bar siklingr¹⁵⁾ vida.
 snart fram i fyr hiarta.

1) hygg ek, alle de øvrige. 2) ongvæn, *Th, B, U, W*; enginn, *J*. 3) eller fryde, *M, 6, 7, R, 3, U*; frídi, *K*; flype, *Th, B, W, 2, J*. 4) fattes i *Th, B, K, W*. 5) heflís *K, J*; Hemlis, 2, *Th, B, K, U, W*. 6) Heraudur, *Th, W*; Herraudur, 6 og de øvrige. 7) folle, 2. 8) klíft, 7. 9) egils, *K*; æis, *Th*; ægis, 2, *B, Km, U, W, J*. 10) jarliann, 6 og flere. 11) fægri, *W*. 12) lundar, *J*; lindar, *U*; lunda, *Km, B, W*; 13) lægis, 6 og de øvr. 14) sudan, *B*; 15) síclungur, *Th, W*.

V. 2. *Frýði* eller bedre *fríði* udledes af *at fría*; *at fría hugar* bemærker at bebrejde en anden Fejghed; det bliver altsaa: „Troer jeg, at Ingen da bebrejdede hinanden Fejghed, eller: da vare alle ved raskt Mod. Men skjönt dette giver en antagelig Mening, synes dog *frýði* at burde foretrækkes.

V. 3. *Hemlir* findes blandt *Sakonunga heiti* i Skálða, S. 208. Altsaa bemærker Hemlirs Heste Skibe (jfr. Sk. S. 166). Hverken *Heslir* eller *Hesill* findes blandt hine Søkongenavnene. Jeg vil hellere, formedelst den lette Overgang af

fl til *ml*, holde *Heflir* for den ældre Form af *Hemlir*, hvorved altsaa Fortolkningen bliver den samme, end at ansee det ved en *Metathesis literarum* fremkommet af *hefill*, hvilket Ord dog ogsaa i denne Forbindelse meget vel lader sig forklare, thi *hefill*, udledt af at *hefja* bemærker, som Glosariet til Njála vil *trochlea* o: en Tridse eller efter Björn Haldorsons Lexicon et Tov til at ophidse Sejlene med, og et Skib kan ogsaa omuævnes ved *hest skipreiða* o: Skibsredskabers Hest (Sk. 166).

V. 4. *Herruðr* bør hedde *Herrauðr*, og menes her sandsynlig Ragnars Svigerfader.

V. 5. *Ægir*, Havguden. *Eigil* maa sandsynlig være en Søkonge, skjönt han ikke nævnes blandt de i Skálda opregnede.

öndrum Dat. pl. af *anður* eller *andra* (af at *andra*, vandre, italiensk *andare*) i Fleertal *öndrur*, *xylosoleæ*, Skier, en træffende Metaphor i Omskrivning med *Ægir* eller *Eigil* paa Skibe. Med denne Metaphor, der vel meget har sin Grund i *Kjöplens* Lighed med en Skië, kan jävnføres Njáls Saga (*latine reddita*, S. 224), hvor *Ekkils vallar andur*, Søkongens Slettes Skië, fortolkes om et Skib, ligeledes Gunnlang Ormstungas Saga, hvor Skibe benævnes *Eyneys öndrur* o: Søkongens Skier, jfr. ogsaa Hk. II. S. 263. I Randen paa U fortolkes ogsaa *öndrur* ved *skið*, der er et andet oldnordisk Navn paa Skier, med selve hvilket Ord ogsaa Skibe ofte omuævnes, t. Ex. i Hk. I. S. 133, N. K. S. V, S. 293, 358. ten Kate har her, jeg veed ikke hvorfra, den urigtige Læsemaade *ei ævin lundrum*, som oversættes: ej i Evighed paa Søfugle. Johnstone giver *öndrum* mindre rigtigt ved Heste, der desuden allerede er brugt forud i denne Strophe til Omskrivning paa Skibe. Graeter kalder det Wandern des Meers, men helder dog meest til ovennævnte Fortolkning.

V. 7. *lyndar* eller rettere *lindar* kan forklares som Genitiv af *lind*, f. en Kilde, og *lindar völl*, Kildens Mark som en Benævnelse paa Søen. Man kunde ogsaa tænke sig *lind*, skjönt det ikke nævnes blandt *Skipa heiti* i Skálda, S. 249, ligesom *askr*, som en Benævnelse paa et Skib, og *Ski-bets* Mark som en Omskrivning paa Søen, om Skibe ikke forhen i denne Sammenhæng havde været omtalte. Jeg foretrækker at vælge Læsemaaden *lunda*, Genit. sing. eller pl. af *lundi*, en Art Søfugl (efter Johnstone *alca arctica*, efter Björn Haldorson *psittacus marinus*, *pica marina*, Sjøpapegoje, men efter Faber i *Prodromus der isländischen Ornithologie* S. 50. *mormon fratercula*). Søfugles Mark er en smuk Omskrivning paa Havet, der baade har Hjemmel for sig i Skálda S. 124, og træffes ofte brugt af Skjaldene; t. Ex. i N. K. S. V. S. 316, hvor *lunda völl* ogsaa udlægges *campus alcarum*.

lægi (af at *liggja*) o: Havn, Skibsred.

V. 8. Graeter foreslaaer, at sætte Pnnktnm efter *lægis*, og lade V. 8 høre til det følgende Distichon, holdende for, at det umuelig kan høre til den foregaende Mening, fordi det Udtryk: at sejle med Søkongens Skier o: Skibe paa

Langskibe, var upassende. Dette Forslag tør jeg dog ikke bifalde; thi da Herraud faldt i Kampen, kan Ordet *sidan* ikke bruges om ham, ligesom ogsaa det Udtryk, at bære et fyrigt Hjerte paa Langskibe vide frem i Kampen, synes lidet poetisk. Nærværende tiversede Dróttkvæði lader desuden næsten overalt det sidste Distichon være et Tillæg til de 8 Vers, i hvilke ogsaa Meningen adskilles efter de tvende sædvanlige Hemistichia. Ved at forklare *Egils óndrur* om Kjølernerne, hvormed ogsaa Ordet *klýfr* stemmer, bortfalder det Upassende i Udtrykket, ved hvis Brug Digteren dog ogsaa kunde antages først at tale metaphorisk og siden at forklare sig nøjere.

V. 10. *Snart* kan udledes af *snar*, hurtig, rask, men forklares rettere ved en Syncope at staae for *snarpt* af *snarpr*, heftig, skarp, modig.

VI.

Hiuggu ver med hiorfe.
 her¹⁾ kastade skiolldvm.
 þa er hræ gagar²⁾ rendi.
 ræfir³⁾ at gvmna⁴⁾ brioflum.
 beit i skarpa⁵⁾ fkerrium.⁶⁾
 skæri⁷⁾ billdr⁸⁾ at hialldri.
 rodin var randar⁹⁾ mane.
 adr rafn konungr felli.
 dreif or havlda havfvm.
 heitr¹⁰⁾ a breynu¹¹⁾ syciti.

1) Herr, J, har, 2. 2) hrægagare, 2, B, Km, W, J; hrægari, U; hræg ag ari, Th; rægagar, K. 3) reistr, 2, Km, Th, U, W, J; restur, 6, 7, R, 3, K; Reistum, B, og i W, sidste Ud-gave. 4) gunna Th, W. 5) Skarfa, 2, Th, B, K; Skarfua, W. 6) skerium, 6 og flere; scirfum, Th. 7) skeri, 6 og fl. 8) bildum, Th, og i W, sidste Ud-gave. 9) randa, K, U. 10) heitum, W. 11) i M læses breynu, maastee breymi; brynior, 6, 7, R, 2, 3, B, K, W, Th, U.

V. 3. *hrægagar*: *gagr* bruges om en, som er uskikket, ustadig, uordentlig, som gaaer den urigtige Vej, efter Ihre om *grassator*, en Røver; saaledes har man Talemaaderne: *hestrinn er gagr* o: naar man ikke kan holde den paa den rigtige Vej; *það er gagurt*, om Vers, naar man tillader sig for mange Friheder; *sól-gagr*, om Tov i Hk., see Olafsens Digtek. S. 159, kan forklares skrumpent og skjævt af at Solen havde skinnet derpaa. Af *gagr* kommer Verbet at

gagra, rave, hvoraf man i Analogi t. Ex. *skrifari* af *skrifa*, kan tænke sig dannet et Substantiv *gagrari*, der ob *euphoni*am ved en Syncope var bleven til *gogari*, hvis Betydning da bliver En, som farer vild, eller et *vildt Dyr*; og har man ogsaa dette Substantiv tilbage i Sættningen *gagara-ljóð*, der bemærker et vildt Metrum. *Ben-vargr*, Saar-Ulven, og *hræ-ljómi*, Aadsel-Straaen, ere Sværdbenævnelser, altsaa kan ogsaa Aadseldyret være en passende Omskrivning paa et Sværd. Ordet *hrægagari* har, da det maatte være en Dactylus, lidt en Apocope, og jeg har endnu for Alliterationen maattet anvende en Aphaeresis paa det. Varianten *hrægari* kunde maaskee ved en Skrivefejl være fremkommet af *hrægeri*, Aadselulven.

Om dette Sted har den i det nordiske Skjaldesprog saa kyndige Lærde, Adjunkt Egilson, meddeelt mig følgende sin Betænkning, som jeg først erholdt, efterat jeg havde udarbejdet min ovenmældte Fortolkning: *hræ-gagar*, verðr að skrifast og lesast *ræ-gagar*, so að kveðandi haldist. Réttara mun vera *gagar* (eða *gagarr*) eum *gagari* (því *gari* og *gar-ar* álit eg orðskrípi hér), því *hjálm-gagarr* kallast vopn í Njálu, bls. 276 og í Hkr. Ol. Tr. S. bls. 47 *beit sól-gagar seilar*, hvor eg tek *seilar-sól-gagar*, sverð, þó það leggist öðruvísi út í þeirri látínsku útlæggíngu. *Ræstr*, sem Skínnbók-in les, gæti verið Partic. pass. v. at *ræsa*, koma elnhvörju á rás, *kasta* (nú er *ræsa* brúkað nú að gera skurð og hleypa vatni fram, einsog í Háttalykli 7 er.); en at *ræsa* þýði að *kasta*, sést af Hákonar Sögu Góða Cap. 5, v. 1 og Cap. 20, hvor *ræsir rogeisu*, er sá sem skýtr skotvopnum, og kannske *ræsa á hendr einum* í Jómsvíkinga-Sögu C. 4 ed. Kh. sé sama sem að bera upp á einu eða bera fram; *ræstr ræggarr*, er þá skotið sverð. *rendi* er af Verbet: *ek renni, rendi, hefi rent*, flyve, styrte, og ikke af Verbet: *ek renni, rann, hefi runnið*, rende, løbe.

V. 4. *reistr*, oprejst, hævet; *ræstr* forklarer jeg helst med Egilson om "udskudt."

V. 5. *Skarpa-skerrjum*. Worm forklarer *Skarfus* ved et Slags Strandmaage (efter Faber, a. St. S. 53 *Carbo graculus*), der gjerne opholder sig paa Klipper, og derved har givet Klipper i Havet Navn af Skjær. Sandvig oversætter Maageskjær'ne. Björnér oversætter ligesom Worm: *percussit Skarforum scopulos*, men da maatte det jo hedde: i *skarfa sker*, og ikke *skerjum*. *Skarpa-sker* bemærker ligefrem et skarpt Skjær eller Klippe, og kan saaledes passe paa mange Steder, men her har man upaatvivelig et Nomen propr. for sig. Johnstone mener, det kunde være *Skarpey*, nær Spangarejde i Norge. Suhm (krit. Hist. III. 629) vil regne det til den gotlandske Krig, da nærværende Kamp nævnes mellem den, hvor Herraud og den, hvor Ejsten faldt. I sin Historie af Danmark I. 556 derimod lægger han det, ligesom Arne Magnussen (Mscpt. Nr. 760 i 4, S. 67) i Skotland. I Beskrivelsen over Ejsten Haraldsons Ledingstog paa England (Hk. III, 358) nævner et Kvad af Ejnar Skulason *Skarpa-sker* (*Skörpo-sker* eller *Skarfa-sker*), hvor Kongen

holdt et Slag mod nogle Ryttere. Heimskringlas Udgiver formener, at det er *Scarboroughs* Kastel, der er beliggende paa en Klippe, eftersom selve Engländerne forklare *Scarborough* ved: *a bourg upon a steep rock*, som svarer nøje til vor Ætymologi af *Skarpa-sker*. Det er sandsynlig det samme *Sharpa-sker*, som nærværende Strophes Kamplads hen-sættes til.

V. 6. *Skeri-bildr* af *ek sker*, jeg skjærer, og *bildr*, et Ladejærn, Piil, Kastespyd (jfr. det engelske *bill*, en Skjærekniv). Johustone oversætter det: *bipennis*, Worm: *securis*, Graeter: *die spaltende Axt*. Mig synes Landser at burde foretrakkes. Den Wormske Læsemaade: *bildum*, som dog kuu findes i den sidste Udgave, er en Trykfejl ved Forvexliug af Runen Maör Ψ for Runen Ýr ᚱ, ligesom paa flere Steder.

Hjaldr (af *at hjala*, pluddre) fortolkes i Randen paa U ved *skvaldr*, o: Sladder. Det bemærker, ifølge dets Oprindelse, *concentus*, og metaphorisk Krigsraab eller Kampgny, og dernæst selve Kampen.

V. 7. *randar máni; rönd*, Skjolde-Randen, bruges ved en Synecdoche, ligesom *baugr*, for Skjoldet selv. Ligesom Synecdoche sædvanlig meest bruges i Omskrivning, saaledes og her, og *randar máni*, Skjolderandens Maane, eller *randa máni*, Skjolderandenes Maane, bemærker: runde Skjolde. Udtrykket *randar máni* findes ogsaa i Egils Saga S. 491, hvor Gunnar Paulson ligefrem udlægger det ved Skjoldet. Den senere Udgiver foretrækker der at vælge Læsemaaden: *rauðar máni*, og fortolke det: *rauð*, et Skib, dets Maane, Skjoldet, men jeg indseer ikke denne Fortolknings Fortrin.

V. 10. Der er iugen Grund til at antage *breynu* for en med Flid udført *Metathesis literarum* for *bryneu*, men snarere er det en Skrivefejl. *sveiti*, Sved, en Metaphor for Blod.

VII.

Hivgu ver med hiorfe.
hatt¹⁾ greinudv²⁾ hrottar.
adr³⁾ enn⁴⁾ at vllar akri.
eysteinn⁵⁾ konungr felli.
gengv⁶⁾ gvlli fadar. 7)
grundar⁸⁾ valf at bryndvm.⁹⁾

1) heit, *Th, W*; hitt, *hos Stephanus in not. in Sax. S. 189.*
2) grenjudo, 6, 7, *R, 2, 3, Th, K, W, J*; greniada, *B.* 3) audur, 2. 4) *fattes i de øvr.* 5) *Eysteiru*, 6, og *fl.* 6) *geingum, Th, U, W, J*; *feingum, B.* 7) *láder*, 6, 7, *R, 2, 3, K, U, J*; *fæpur, B, Th, W.* 8) *grandur, B, Th, W.* 9) *bröndum, U*; *braundum, Th, B, W.*

rekyndil¹⁰) smaug¹¹) raudar.¹²)
 rittr¹³) at hiallma moti.
 svira¹⁴) vin¹⁵) or farum.
 sucif¹⁶) of hiarna kleifar.¹⁷)

10) rakindil, 6, 7, 3; rækindil, 6m, og fl.; hrækinþill, Th, B, U, W. 11) sneid, 6m, 7m, 2, Th, B, K, W, J; klauf, U. 12) raudar, 6, 7, R, 2, 3, K, U; ranþa, Th, B, W; randir, J. 13) ritur, 3m, Th, B, W. 14) svira, W, begge Udgaver. 15) virtum, B; vyrtur, Th; virtr, U, W, eller virt, 6m, 7m, 5m. 16) sveit, K. 17) kleifa, Th, B, W, og maaskee M.

V. 2. *greinuðu*, hedre *grenjóðu*. *hrotti* nævnes tilligemed *hjódr* først blandt Sverða-*heiti* i Skálda S. 214. John Olafsen (a. St. S. 80) forklarer *hrotti*: „den som støder,” og nævner det blandt Skjaldeues hjemmegjorte Ord, ifølge deres Frihed til at nævne en Ting forstaaelig efter dens Vilkaar og Natur. Istedensfor Johustones Udledning af Ordet af *at hrökkva*, Imp. *hrökkti*, drive haardt frem, foretrækker jeg at udlede det af *at hrinda* (*hratt*, *hrotinn*), eller af det deraf kommende *ek hryt*, jeg stødes hen. Aarsagen til at *hrotti* er bleven en af Skjaldene saa hyppig brugt Sværdbenævnelser, at Fålners Sværd bar dette Navn (Sk. S. 137). Skjønt Percy S. 89 erklærer, at han følger Worm, har han dog her den urigtige Læsemaade: *Dinn greniuda hrottam*.

V. 3. Om *Ullarakur* bemærker Sjöborg, at det var et kongeligt Landsted i Upland, nær Upsal, hvis Beliggenhed, da der ikke er mindste Spor deraf tilbage, dog nu er ubekjendt. Om Heltinden Thorberg i Ullarager taler Lägerbring i Svea-Rikes Hist. I. S. 92, jfr. Göthriks og Hrolfs S. Cap. 17, og Peringskjolds *Monumenta Ullarakur*, Stockh. 1719 i Fol. Saxo nævner *lanæus campus*, som det Sted, hvor Ragnar holdt et Slag mod Harald. Det er upaatvivlelig vort *Ullarakur*; jfr. Suhms krit. Hist. III. S. 625. (Hk. I. 99-100).

V. 5. Björners Læsemaade *feingum* er naturligviis foranlediget ved, at han hos Worm har læst Runen *Fē P* for den stungne Rune *Kaun P*, og hans besynderlige Udægning af dette og det følgende Vers: „*accepimus auri magnam vim in monumentum cæсорum ensibus*,” behøver saaledes ingen videre Undersøgelse.

Naar Ordet *faðar* bør høre til det i *geingu* liggende Subjekt *þeir*, maa Læsemaaden *faðir* foretrakkes. Ordet udledes af *af fægja* (hvorafor vort Sværdfæger); *fægðr* for *fægadr*, contracte *fæðr*, poleret, glimrende (jfr. *Thorlacii Antbor*. Sp. VI. S. 29).

V. 6. Her construerer jeg *at bryndum grundarvals*; *bryndr* (af *bruni*, Brand) bemærker egentlig det samme som *brundr*, Brunnst (*at brynda* hedder *admittere pecora*), og kan dernæst ved en Metaphor forklares Graadighed.

Valr, en Falk; *grund* f. Mark, Slette; Slette-Falken kan være en Omnævnelſe paa Örnen (jfr. Sk. S. 181); til Slette-Falkens Graadighed bliver da at forklare: til det Sted, hvor Örnen yttre ſin Graadighed, eller til Örnenſ rygende Maaltid, o: Valpladsen. Johnstone faaer ſamme Mening ud af det ad en anden Vej; han antager nemlig, at *valr* her bemærker *cædes*, en Val, og *bryndr æstus*, og fortolker det: *ad planitiem fatalem cæde æstuantem*. Skjønt jeg foretrækker den ovenmældte Fortolkning, vil jeg dog her fremſætte en anden, ſom foruden mere har det for ſig, at Membranens Læſemaade *gengu* beholdes: *grund*, Jorden, kan være en Kviudebenævnelſe (jfr. Edda I. S. 534, 222), *grundar*, en obſolet Nomin. pl. for *grundir*, ligesom der ofte findes t. Ex. *rúnar* for *rúnir*; *fáðar* er da ſamme Casus, og *gengu* er 3 Perſon pl. *Grundar vals* kan være en Omskrivning paa Valkyrier, eller ſom de ogsaa kaldes Valmøerne (Sk. S. 159); de tvende Vers blive da at udlægge: ſmykkede med Guld ginge Valkyrierne til Kampens Hede.

V. 7. *hræk kindill*, ved hvilket Ord Membranen for Alliterationens Skyld har auvendt Aphæresis, er ſammenſat af *hræ* og *kindill* (af at *kinda*, ligesom *candela* af *candere*) en Fakkell. Ligfaklen kaldes rimeligviis Spydet, formedelſt dets Lighed med en Fakkell.

sneið bemærker ſkar, *klaufr*, kløvede, men *smaug* (af at *smjúga*, *ek smig*) ſom bör beholdes: krøb eller trængte igjennem.

V. 8. *rittr* for *reittr*, udledt af *reita*, *irritare*, kan bemærke ophidſet, men det ſynes upaſſende her. Maaskee (jfr. *ritingr*, en Daggert) kan det og bemærke hvas, skjærende, ſom paſſede bedre, dog ikke uden at Læſemaaden *randar* eller *randir* valgdes; men naar Membranens *rauðar* beholdes, maa upaatvivelig Læſemaaden *rittr* forkaſtes, og Worms Læſemaade *ritur*, hvorved der tillige bliver Halvſonance, antages; dog ikke med den Udlægning, Worm giver, naar han overſætter: *randa ritur clypeorum picturas*, hvilket ten Kate kalder *der rondassen beschilderungen*, og Sandvig Skjoldes Mærker; thi *rit*, udledt af at *rita*, male, ſkrive, er Neutrum, og maatte altsaa i Fleertallets Accuſativ ogsaa hedde *rit*, men ikke *ritur*. Jeg holder *ritur* for Acc. pl. af *rit*, et lidet Skjold, ſom er Foemin., ſaa at Adjectivet *rauðar* altsaa paſſer til det, og bliver at foretrække for Worms *randa*, da Randenes Skjold er et upaſſende Udtryk.

V. 9. *sviri*, cervix. *Vin* bör beholdes, da det ſtaaer i M; men *virt* lader ſig og godt høre; det bemærker nemlig ikke, ſom Graeter mener, og hvorfor han forkaſter det, Druemoſt, men derimod *Urt* (Engelſk *Wort*), o: *cerevicia nondum fermentata*, Øl, der ei endnu har gjæret. Nu hedder det *virt* og ikke *virtur*, men at det og har hedt ſaaledes, ſkjønnes af de Færøiſke Qvæder S. 231, men *ob euphoniã* maa man alligevel foretrække *virt*, og forklare *virtur* ved *virt ur*, og bortkaſte det andet *ur*.

V. 10. *sveif* bör ikke blot for Assonancens Skyld foretrækkes *sveit*.

Kleif, eller som det egentligen, da det kommer af at *kljúfa*, burde skrives *kleyf*, f. bemærker en Bjergkløft. Hjørnen staaer her ved en Synecdoche for Hovedet, ved hvis Kløfter menes Skuldrene formedelst den af Hovedet og Skuldrene dannede Vinkels Lighed med en Bjergkløft. Læsemaaden *kleifa* og Björners Udlægning *klufna skallar* maa forkastes, da der ikke gives noget Adjectiv *kleifr*, kløvet.

I sin Beskrivelse over Kampen *in Campo laneo* fortæller Saxo (*ed. Steph. S. 170*), at Sivard, *„dum hosti vim adverso corpore ingerit, humi collapsus prono vulnus excepit,“* og lægger til, at denne Omstændighed nær havde bragt hele Hæren til at tage Flugten. Tør man nu med Grundtvig (Forauskning S. 249) forstaae dette *prono* saaledes, at Sivard saaredes i Nakken, saa er det meget rimeligt, at Kvadets Forfatter ved Udtrykket: *„Viin af Nakkens Vunder strömmede paa Skuldrene,“* sigter til denne mærkelige Omstændighed, der nær havde givet Slaget en anden Vending.

VIII.

Hjuggu ver med hiorfe.
hafa¹⁾ gatu þa hrafnar.²⁾
fyrer einderif³⁾ eyio.⁴⁾
ærna brad at flita.
fengvm falu heftum.
fullann⁵⁾ verd at sinni.
illt var einf⁶⁾ at gæta.⁷⁾
med⁸⁾ vpp runa solar.
streng haurmlur⁹⁾ sa ek fliga.¹⁰⁾
flack malmr¹¹⁾ a skor¹²⁾ hialmi.¹³⁾

1) haft, *Th, B, U, W*; hast, *3m.* 2) rafnar, *Th, U, W.*
3) Innþyris, *B, W*; Indyris, *J*; Inndiris, *Th*; Yudyris, *U*;
Einderis, *J.* 4) eller snarere eyiom, da en svag Streg synes at vise sig over o-et, hvilken, da der paa Bladets anden Side paa dette Sted ikke findes nogen Skrift, hvorfra den kunde skinne igjennem, vel maa være et halvudsløttet m-Mærke, *M, Th, B, W, J.* 5) fullum, *W*; fullan, *J.*
6) ens, 2, *Km*; enis, 6, 7. 7) eller geta, *M*; 2, *Th, B, Km, W.* 8) i, 2, 5, *B, Km, U, W.* 9) egentlig staaer i *M*: haullur, som vel burde læses haumlur, eller om man ikke tager Hensyn paa Stregerne: haulur; haulur, *R*; havmlur, *Th, W*; hömlur, *U*; haumlum, *B*; raulur, 6, 3, *K*; raulr, 7; vaulor, *J*; flaudur, 2, *Km.* 10) stinga, *6m, 2, Th, Km, U, W.* 11) almur, 2, *B, U, W, Km, J*; alur, *Th.* 12) af ser, 2, *Th, B, Km, U, W, J.* 13) Det sidste i kan næppe

skimtes, da Pergamentet her slaar en Fold, M; malmi 2, Th, B, Km, U, W, J.

V. 3. Johnstone mener, at *Einderis-Ø* kan være *Inderø* i Trondhjemsbugten. Suhm er aldeles nœmig med sig selv om denne eller disse Øers Beliggenhed. I sin kritiske Historie III. S. 629 regner han dette Slag med til den gotlandske Krig, fordi det opregnes mellem det, hvori Herrød og det, hvori Eystejn faldt, men i Membranen følge Strophen 7 og 8 i anden Orden, saa at denne Grund bortfalder. I sin Historie af Danmark I. 556 siger han ndtrykkelig, at det er *Tyresø* ved Skotland. Den anden Læsemaade *Inpyris ejum* har megen Lighed med Ossians *Inistore*, der efter Macphersens er Ørkenøerne. *Inistore* bemærker i det Galiske Hvalfiske-Øerne, og da Ørkenøerne bemærker i det Islandske Sælhund-Øerne, have altsaa disse Øers Navne i de tvende Sprog omtrent eens Betydning; og meget mueligt er det, at de Danske ligesaa vel kunde have benævnet disse Øer med deres galiske som med deres norske Navn.

V. 5. *Fála* nævnes blandt Troldkvinderne i Skálda S. 210. Ordet *Fal* bruges endnu ifølge Johnstone hos Walenserne om *mam y drwg: mater daemonis*, som troes at ride paa en Hest igjennem Luften. I et Kvad af Orm Svinfelling i Sturlunga Saga II. S. 111 nævnes Ulven *Fálu blakkr* ø: Troldkvinden Fales sortebrune Hest, ligesom det ogsaa ere Ulvene, her menes, paa hvilke Troldkvinden Fala troedes at ride gjennem Luften.

V. 7. at *geta*, der med Genitiv bemærker at omtale, tænke paa, synes ikke at give tilfredsstillende Mening, især da der staaer *var* og ikke *er*. Johnstone, som har Læsemaaden at *gæta*, oversætter *difficile erat cuivis se defendere*. Det hedder ligefrem efter Ordene: Det var ondt at tage sig i Agt for een Ting, som vel kan forklares: Man havde mange Ting at tage sig i Agt for, eller maaskee ogsaa, det var ondt at vogte paa Een, da nemlig Solstraalerne ved Solens Opgang blændede de Stridendes Øjne, thi jeg foretrækker dog at lade Vers 8, som sædvanlig, høre til det Foregaaende, skjönt det unægtelig er et meget skjönt Billede, Graeter har antydnet, ved at lade dette Vers høre til efterfølgende Distichon, saa Meningens blev: I det Solen steg op paa Himmelen, saae jeg Pile stige fra Buestrengen.

V. 9. Det er heel vanskeligt her at gjøre Valget blandt de forskjellige Læsemaader; *havlur* maa være Plur. af et Ord *hala*, der udledt af *hali*, en Hale, kunde bemærke den med Hale forsynede, hvilket kunde passe sig paa Pilen; men paa Grund af Usikkerheden om et saadant Ords Tilværelse maa Læsemaaden forkastes. Jeg indseer ikke, hvorledes Ordet *hamla* i nogen af dets forskjellige Bemærkelser, der alle udledes af *at hamla, cohibere*, kan være anvendelig her, og kan ikke bifalde Worms Forklaring, at Pilen skulde være kaldet saa, *quia ex nervo arcus attracto*

et relaxato propellitur. Vilde man lade *ravlur*, f, være Plur. af *ravl*, n, saa fik man her Benævnelsen: „Strengbrumlere for Pile; men *ravlur* er upaatvivlelig en Skrivefejl for *vavlrur*, og vil jeg med det Antagende, ligesom Johnstone, gisue denne Læsemaade, der ikke findes i nogen af Haandskrifterne, saameget mere bevæget dertil, da det samme Udtryk findes andensteds, nemlig i *Æfidrápn Örvarodds* (Rasks *Synishorn*, S. 129). At antage med Johnstone og Graeter, at *vödur ob euphoniám* staaer for *svödur*, anseer jeg for dristigt, mentilstaaer, at det er en meget skjön Figur at sammenligne Pileene med Svaler. Heller ikke synes Enphonien enten her eller i Stedet af *Örvarodds* Drape at fordre nogen Aphaeresis, thi Rimbogstaverne *St* kunne meget vel taale det blödere *sv* i Bistavelserne. *Vala* bemærker Knæknokkelen paa Faarene. Denne Knokkel brugtes i ældre Tider meget til at spaae til Vejret med, og det saaledes, at man lagde den paa Hovedet med de Ord: *Seg'ðu mér, spákona mín! ek spyr þik*, og lod den dernæst falde. Vendte nu den concave Side opad, var det et godt Tegn, og man sagde: *upp gopp á völu minni, þá verður gott úti á morgun.* Af dette *Vala* har sandsynlig en Spaakvinde faaet Navnet *Vala*. Ordet *Vala* i den først anførte Bemærkelse synes ikke vel anvendelig om Pile, men ligesaavel som disse stundum kaldes *álmadrósir* o: *puellæ arcus*, kunne de vel ogsaa nævnes Strengens Tryllepiger.

stiga, er et skjønnere Udtryk, og maa derfor, da *M* ogsaa har det, beholdes, skjönt den Halvassonance, som *stinga* danner, derved gaar tabt.

V. 10. *stakk* maa forklares ligefrem, uagtet det, antaget, ved en Antithesis at staae for *stökk*, fik en mere poëtisk Bemærkelse: sprang.

málmr staaer ved en Synecdoche for *járn*, og dette igjen ved en Metonymi for *ör*.

á skör hjálmi, paa den forreste Rand eller Skyggen paa Hjælmen.

IX.

Hinggu ver med hiorfe.

hadvm¹⁾ rendr²⁾ i dreyra.³⁾

þa er bein flara⁴⁾ brendvm.⁵⁾

fyrer borghvndar⁶⁾ holmi.

hreggsky slitv hringa.⁷⁾

1) hofdum, 2, Th, B, 5m, Km, W. 2) ronþur, B. 3) blódi, 2, 5m, Th, B, Km, U, W. 4) benstara, K; benþvara, 2, B, Km, U, J; ben þver á, Th, W; men i sidste Udgave: benþvera. 5) bendum, 6, 7, R, 2, 5, K, J; bræddum, U; Th, U, W. 6) Borgundar, de øvrige. 7) Reggsky slitu rander, Th, B, U, W; (reggski, 5m).

hratt⁸⁾ almr af ser malmi.
 vvlmir⁹⁾ fell at vigi.
 varat einn¹⁰⁾ konungr meiri.
 val rak vt¹¹⁾ of¹²⁾ strander.
 vargr fagnade tafne.

8) Ratt, *Th, B, U, W.* 9) Volmir, *W; Fölner, 6m, 2; Folner, 7m, Km; Follner, B; Follir, Th.* 10) ei, *Th, B, W.* 11) vitt, *2, Th, B, K, U, W.* 12) af, *J; um, Th, B.*

V. 2. bein-stara brendum; var Stara et Nom. pr., da blev det: Vi brændte Stares Been. Stara eller rettere starra kunde være Gen. pl. af starri eller störr, accipenser, Stör-Fisken; men „Störenes Been” giver næppe noget Resultat; bedre var det at lade stara være Acc. sing., og antage bein, som da ikke vilde passe, for en Skrivefejl for ben, som kan let forklares ved, at en ældre Codex muelig kan have læst bæn. Da Stikvaaben ifølge Sk. S. 160 kunne benævnes med Fiskenavne, saa blev Saar-Stören en passende Benævnelser paa et Spyd; men bendum, som under alle Omstændigheder paa foretrakkes brendum, passede da ikke, og Worms Læsemaade bræddum af at bræða, smøre, salve, synes ikke at burde optages fremfor det til Kampens poetiske Afmalning mere passende bendum.

Den anden Læsemaade *benþvara* maa udledes af *þvari*, (af *at þvara*, tvære) der egentlig bemærker en Sukke til at røre om i noget med; og *benþvari* bliver altsaa Vundetværen, Saarstikken eller den, som roder i Saarene, der kan være en Benævnelser paa Sværdet, ligesaa vel som *vind-þvari*, der findes blandt *Sverða heiti* i Sk. S. 214; og vil jeg hellere forklare *benþvari* om Sværdet, da *bendum*, krumme, ogsaa kan bemærke svinge, end med Johnstone, Sandvig og Graeter at forklare Saarboret, der Wundenbohrer, om Buen paa Grund af Ordet *bendum*; men jeg tilstaaer, at det har meget for sig, ligesom ogsaa en Afskriver i Randen paa U har gjort, at udlægge *benþvara* ved et Spyd, da *þvari* bruges om en Stang i *Helgakviða Haddinga skata*, Strophe 18. Herom Egilsson: Hér er um tvennt að velja: 1, þá er *benstara bræddum* o: þá vèr gáfum varginum bráð; *bræða* er algengt og *benstari*er *hráfn eða örn*; *stari* kemr fyrir i *hráfuglskenningu* i Haralds S. *Harðráða*, Kap. 43, og S. af Sigurði, Inga ok Eysteini, Kap. 5, 5, hvar það útleggst *höfðingi*, sem eg held bæði óvist og enga nauðsyn á. 2, þá er *benþvara bendum* o: þá vèr brugðum *sverði* (*hördumst*). *þvari*, m, kemr fyrir i *Helgakviðu Hatingja* Sk. 18. er; nú er *brúkað þvara*, s. *stautr*, (*rudicula*); benda vopn s. s. svegja, er annars opt brukast, fyrir að bregða, sveifla vopni. Hvört af þessu tvennu sé að upprunalegi lestrarmáti, þori eg ei að segja, því mér finnst að þeir jafnugóðir; og víkja hart nær þeir jafnmikið frá *Skinubókinni*; að skilja orð *Skinubókarinnar beinlínis*, finnst mér ógjörligt.” Romund Gridssons Sværd hed *brynþvari*.

V. 4. *Borgundarhólmi* d. e. Bornholm.

V. 5. *hreggský*, Pladsregusky, bruges ved en Metaphor for en Mængde af Pile.

hringa, ved en Synecdoche for Ringebrynjer, passer bedre med Ordet *slitu* end Worms Læsemaade *randir*, Skjolde.

V. 7. *Vulnir* eller *Fölnir*, maaskee en Konge paa Bornholm.

X.

Hinggu uer med hiorfe.

hilldr¹⁾ var synt²⁾ i vexfli.³⁾

adr freyr konungr felle.

i⁴⁾ flæmingia⁵⁾ vellde.⁶⁾

nade blar⁷⁾ at bita.

blo . . .⁸⁾ smelltr i gylltan.⁹⁾

haugna kylf¹⁰⁾ at hialdri.

hardr bæn grefill¹¹⁾ fordvm.¹²⁾

Mer¹³⁾ gret morgin skarru.¹⁴⁾

morg þa er¹⁵⁾ tafn fckzt¹⁶⁾ vorgum.

- 1) hylldr, *U*. 2) sint, *Th*. 3) vehste, *Th*, *W*; vekste, *B*; vegsti, *G*, *7*, *R*, *2*, *3*; vexti, *K*, *U*, *J*. 4) á, *B*, *W*. 5) Flemingia, *B*, *W*; flamyngia, *U*. 6) lande, *Th*, *B*, *W*. 7) blær, *Th*, *B*, *W*. 8) blode, *Th*, *B*, *W*; blod-, *de øvrige*. 9) gilltum, *U*. 10) kuff, *alle de øvrige*. 11) bengretill, *U*; bengrefill, *de øvrige*. 12) færdum, *Th*. 13) mær, *G* og flere. 14) skæru, *Th*, *B*, *K*, *W*; skæu, *2*, *Km*; skæra, *J*. 15) For þa er, *Th*, *B*, *W*, enn. 16) gafst, *Th*, *B*, *W*.

V. 2. *Hildir* ved en Mytonymi (Virkingen ved Aarsagen) for Kampen. De ældre Fortolkere have udlagt *sýnt* (af *at sýna*, *monstrare*) ved seet; saaledes kalder Johnstone det: *bellona erat conspecta in incremento*. Derved fandt jeg den Betænkelighed, at, da *Hildir* er Foemininum, burde der staae *sýnd*; jeg tænkte derfor, at *synt* kunde staae for *synjat*, som kunde lede til min foranførte Udlægning af dette Sted. Imidlertid da man kan antage *Hildir* for en obsolet Dativ for *Hildi*, og *sýnt*, staaende *abverbialiter*, construeres med Dativ, t. Ex. *mær er sýnt um það* o: jeg er sikker i det, oversætter jeg det nu hellere: Kampen var i Tilvæxt.

V. 4. *Flemingjalandi*: o: Flandern; jfr. Suhms Hist. af Danmark I, 556, hvor anmærkes, at Benævnelser *Fleming* om Flanderns Indbyggere ogsaa forekommer hos en uden-

landsk Skribent, nemlig Thorne hos Twisden, col. 919; jfr. ogsaa Hk. I, S. 221.

V. 5. *náði at bita* o: det samme som *beit*, ligesom *náði vega* o: *vó* jfr. Hk. III, 234 *náði herr at hrjóða*; Sk. S. 245 *spjót náðu blá bita*.

V. 6. *blóðsmeltr*, eller som jeg for Metrets Skyld foretrækker *blóði smeltr*, forklares i Randen paa U ved *laugaðr*, Johnstones *sangvine udus. smeltr* bemærker egentligen indbrændt, og antyder altsaa det ved Solheden indtørrede, Rust bevirkende Blod, hvorfor jeg hellere har oversat det ved *infectus*.

V. 7. *Högná-kylfr*; jeg kjender intet Ord *kylfr*, og vælger derfor Læsemaaden *kust*, som ogsaa *kylf*, der uden Tvivl er en Skrivefejl, leder til. *kust*, Kaabehætten, bruges ved en Synecdoche for Kaaben selv, og forbundet med Hildes Fader Högues Navn (see Sk. S. 161, 163) bemærker det Brynjen.

V. 8. *bengrefill* o: Saargravstikke: *grefill* d. s. s. *grafall*, af *at grafa*, bemærker en Gravstikke, Mejsel. Til *bengrefill* henføres de trende Epitheta *blár*, *blóði smeltr* og *harðr*.

V. 9. *morgin skæru* oversætter Worm *matutinam lanienam*, ham følger ten Kate: *de morgensche manslagting* og flere. Johnstone gisner *skæra*, og oversætter *aurord serend*, om skjæren Morgen. Da jeg ikke veed at forklare *skarru* (undtagen maaskee *skarra*, udledt af *skarr*, et Sværd, kunde bemærke Kamp), saa beholder jeg Worms Læsemaade *skæru*, og oversætter det Morgen-Kampen, thi *skæru*, f. pl., bemærker Tvist, og at det ogsaa er brugt i Eentallet sees af Sturlunga Saga I, S. 225, hvor *skæru-öld* maa udlægges Kamp-Tid.

XI.

Hiuggu ver med hiorfe.

hundrodvm fra¹⁾ ek liggia.

a eynefil²⁾ aundrum.

þar er³⁾ engla⁴⁾ nef heiter.

sigldv⁵⁾ ver til snerru.⁶⁾

sex⁷⁾ dægr⁸⁾ adr lid fellu.

attum⁹⁾ odda meflu.

við¹⁰⁾ vpp runa solar.

1) sa, Th, B, U, W. 2) Einefis, 6, 7; eyrefis, U; Eireis, 5m, Th, B, W. 3) fattes i Th, B, U, W. 4) Eingla, 7, U; Engla, Th, W. 5) seilþum, B. 6) snæru, 2, Th, B, Km, U, W. 7) sehs, B, W. 8) dæg, 6, R, 2; degur, B. 9) Atto, B. 10) fyrer, 5m, Th, B.

vard fyrer norum sverdum.
valþiofr 11) i fyr hniga. 12)

11) Velfiofur, 2, 12) falla, J.

V. 2. *hundroðum* sc. saman 0: i hundredviis.

V. 3. Johnstone forklarer dette Vers: *insularum promontoriorum eqvis*, hvorved Skibe benævntes, fordi Vikingerne plejede at ligge foran Øklinterne, for desto lettere at oversee Havet. I Strophe 5 forekom Udtrykket: *Egils avndrum*, med Egils Skier 0: med Skibe. Da Skálða S. 166 lærer, at Skibe kunne omnævnes ved *skið sækonunga*, og *Eynefr* S. 208 nævnes blandt Søkongerne, saa bemærke hans Skier altsaa Skibe. Denne sjælden forekommende Benævnelse paa Skibe findes i Eentallet „à Eynefis avndri“ i et Kvad af Brage Skjald, der opbevares i Skálða, S. 101.

V. 4. Suhm holder for (Hist. af Danmark I, 556), at *Englanæs* uden Tvivl er et Forbjerg i Kent.

V. 5. *snerra* eller *snæra* 0: Kampen.

V. 6. Vi sejlede til Kampen i sex Dage, för Hæren faldt 0: Vi holdt Slag i sex Dage.

V. 7. *odda messu*, Oddenes eller Pilenes Messe, en Benævnelse paa Kampen, der har sin Oprindelse allerede fra hine Tider, da Kristendommen endnu ikke var indført her i Norden, men Nordboerne dog kjendte den ved deres idelige Samfærdsel med Britter, Skotter, Irlænder, Belger og andre allerede i det ottende Aarhundrede kristnede Folkfærd. Efter Skjaldenes Brug kunde Kampen omnævnes ved Vaabnenes Gny eller Sang (*saungr vopna*), (jfr. jSk. S. 159). Det er højst rimeligt, hvad ogsaa alle ældre Fortolkere i Anledning af nærværende Sted have antaget, at her Morgenkampen er bleven saaledes benævnet med et foragteligt Henblik paa de Kristnes Fromesse, (jfr. især Rýmægla i de bagtil føjede Corollarier S. 61; Graeter, S. 53; Percy, S. 32). Siden kan Udtrykket være bleven brugt mere almindelig; dog har jeg kun truffet det tvende Steder med lignende Bemærkelse. I et Kvad af Thord Hrede, der levede i Slutningen af det tiende Aarhundrede, hvilket findes i hans Saga 9de Cap. (i Björn Marcussons Sagasamling i Kvart S. 70) træffes saaledes „*i vopna messu*“ for „*i orrostu*“. Kvadet lyder saaledes:

Eigi skal fyrir itum flýa!
Unda-lags á þessum fundi,
Gegnir skulu það fyrðar fregna,
Flaðar báls á þessum hálsi;
Heldr ætla ek hjálmi faldinn,
Hrotta saung at fremja lanngum,
Eyki kjöls þó at mér sæki
Itar sex i vopna messu.

0: Ej skal man for Kæmper flygte! I dette Vunde-Læxens (0: Landsens) Møde skulle Søgangens Baals (0: Guldets) raske Kæmper det spørge paa denne Fjældvej. Heller agter jeg

hjelmbedækket længe at udføre Sværdesang; uagtet sex Eggkøls Folk (o: Krigere) angribe mig i Vaaben-Messen.

I Heimskringla T. II S. 397 (Saga Olafs hins Helga, Cap. 263) fortælles, at Tryggve Olafson i det Slag, hvori han faldt, i Haan til sine Fjender, der havde udspreedt, at han var en Præstesøn, udbrød: „*svá kendi minn fæðir mér at messa.*”

V. 10. Det kunde vel tjene til Bestyrkelse af den Mening, at nærværende Kamp holdtes ved Bretland, at man ogsaa andensteds træffer en engelsk Jarl af dette Navn nemlig i Harald Haardraades Saga Hk. III 154.

hniga, som et ældre Udtryk, beholder jeg, da *falla* synes mindre passende, eftersom *félli* forekommer saa nær foran, og naar Johnstone troer ved at sætte *falla* for *hniga*, at skaffe Verset Heelassonance, saa fejler han meget; thi saadant et Rim som *al*, *all* taalte intet oldnordisk Øre.

XII.

Hinggu ver med hiorfe.
 hrunde davgg¹⁾ af sverdvm.
 bryn i barda firde.
 bleikan na fyr²⁾ havka.
 vmdi³⁾ almr⁴⁾ þa er⁵⁾ oddar.
 all hrat⁶⁾ flitu⁷⁾ skyrtur.
 at⁸⁾ flidr⁹⁾ loga fennu.
 svelnif¹⁰⁾ hanpe¹¹⁾ þæfdar.¹²⁾
 rende ormr¹³⁾ til unda.
 citr hvaff drifinn¹⁴⁾ sueita.

1) þogg, B, W. 2) fyrer, 6 og de øvrige; dog: flur, U. 3) undi, U. 4) almu, 6, 7, R. 5) þa'r, 6, R; þar, 7, 2, 3, Th, B, K, U, W; þar er, J. 6) allstritt, Th, B, U, W; maaskee allhart, eller allsart, 6m, 7m, Um. 7) bitu, Th, B, U, W, J; skutu, 6. 8) á, U; apr, 7; í, J. 9) slidum, W; sidste Udgave. 10) svolnis, Th, 2, W, Km, J; svalnis, U; ad Svolnis, B. 11) Dette Ord sees tydelig at være eftermalet, da Afskriveren ikke har kunnet læse Ordet i den ældre Codex; det tredje og fjerde Bogstav ere især skrevne med en meget usikker Haand; M; hanpe, R; hanye, 6, 7, 3, Um, K; hanye i hamri, Km; hatti, Th, B, U, W, J. 12) þæfdar, de øvrige. 13) almur, 6m, 2, 3m, Th, B, Km, W. 14) þrifium, Th, B, W; i M synes fra først af at have staaet dripiun, som senere er rettet til drifinn.

V. 2. Mallet oversætter her: *Une rosée de sang dégouttoit de nos épées*, hvilket Schimmelmaun, som allene følger

ham, forvexlende Ordene *rosée*, *Dug*, og *rose*, en Rose, giver ved: *Eine Rose von Blut tröpfelte von unsern Degeln*, hvilket noksom viser hans Oversættelses Værd.

V. 3. Johnstone lægger *Bardeffjord* ved Byen *Perth*, der i gamle Tider kaldtes *Bertha*, *quod oppidum situm est ad æstuarium Tai, atque circa tempora Lodbrochi vastatum erat a Danariis, qui per Dunkelden usque ad jöklum i. e. montes (Atholiam nunc) penetravere*. I Noregs konges Söguur, T. V. S. 44, i Saga Hákouar konges Hákouar sonar Cap. 36, nævnes en *Bardeffjord* i Halland, hvor Birkebenerne bemægtigede sig Slittingernes Skibe; og for denue antager ogsaa Suhm (Hist. af Danm. I. 556) nærværende Strophes *Bardeffjord*.

V. 4. *bleikan ná*; da disse Ord ere Accusativ, kan man ikke, uden at lade Digteren have glemt Constructionen, henvi dem til *hrundi*; at autage det som Objekt for *hjöggu vér með hjörvi*, synes ikke passende, da hint første Vers plejer at staae nænhængig af det øvrige; jeg vil derfor hellere forklare det som Objekt for et underforstået *feldum vér*.

V. 6. *allhratt*, meget iilsomt, bør skrives med to t, eller kau maaskee være en Skrivefejl for *allhart*; *allstritt*, meget heftigt, er mindre passende, *slitu* bør beholdes; *bitu* kunde ogsaa passe; men Læsemaaden *skutu*, skøde, er upassende, *skyrтур*, ved en Metaphor for Brynjur.

V. 7. *at slíðr loga sennu*, i Skede-Lnens (o: Sværdets) Trætte, en Omskrivning for Kampen; *at*, som bør foretrakkes for *á* eller *i*, er her et Øgeord.

V. 8. *Svelnis hanpe þæfðar*. *Svelnir* eller *Svolnir*, er eet af Odins Navne. Johnstone, som har *hatti*, oversætter dette Vers: *thoraces (skyrтур) galeis Odini arctos*, Graeter ligeledes: *die Pantzer, zusammengedrängt von den Helmen*. Bonstetten, som ikke tager Ordeue saa nøje, oversætter det: *die Hemder, die unter Odins heissem Panzer triefen*. Constructionen bliver, hvilken Læsemaade man end vælger: *skyrтур, þæfðar h.... Svolnis; at þæfa, o: densare*, trænge samme, valke. Af Sk. 159 vide vi, at Hjelmeu omskrives passende ved *hött Odins* (jfr. S. 160 og Viga Glúms Saga, Cap. 27: *með höttu Hánga-týss*). Det bliver da at ndlægge, ligesom ovennævnte Fortolkere have det: Brynjer, sammentrængte af Hjelmeu, eller og, om man tænkte paa Töjbrynjer, Skjorter, valkede med Odus Hat, der dog ogsaa kunde betyde: bestemte til Krigen, og saaledes kunde forklares som en Omskrivning paa Brynjer; gisuede man *hatti* for *hatti*, da blev det: Skjorter, valkede paa Odus Viis.

Jeg vil her, før jeg gaaer over til at betragte Membraneus Læsemaade *hanpi*, underrette om de forskjellige Valkeemaader, der endnu bruges paa Island. Islænderne valke nemlig enten med Hænderne, eller med Fødderne, ofte Tvende i en bundløs Tønde med Fødderne mod hinauden, eller med Brystet. Dette kunde lede til, at der for *hanpi* burde læses *hanþi*, der igjen kunde være en Skrivefejl for *hendi*, hvorved man da fik: Skjorter, valkede med Odus

Haand, som en Omskrivning for Brynjer. At *hanve* er urigtigt, behøves næppe at bemærkes, uden det skulde være, for at det kunde lede til den Gisning *haugi*, hvorved man dog heller ikke fik noget Fyldestgjørende (paa Odins Høj), ligesaa lidt som ved at gisne: *hausi*, med mindre der skulde have givets noget os nu ubekjendt Valkeredskab, der var benævnt *haus*. Ved at betragte Ordet *hampa*, der, udledt af *hönd*, oprindeligen maa have været skrevet *hanpa* eller *handpa*, og bemærker: at kaste noget hid og did mellem Hænderne, ledes man til at tænke paa Substantivet *hamp*, oprindelig *hanp*, Haandtagen, der da passende kunde bruges om Valken eller Valkemaade. Dog disse forskjellige Gisninger, som jeg ikke har villet undlade her at anmærke, synes alle for dristige, og forudsætte Ting, der ere os ubekjendte. Jeg foretrækker derfor, fremfor hine Fortolkninger, at forklare *hanpi* ligefrem som Dativ af *hanpr*, *cannabis*, Hamp, og da at *þæfa* meget vel kan udlægges *conficere*, bliver det: *indusia ex Odini cannabe confecta*.

Jeg vil her tilføje Bemærkninger af tvende med det nordiske Skjaldesprog særdeles fortrolige Lærde, hvis Betænkninger over dette vanskelige Sted jeg, i det jeg opgav dem de forskjellige Varianter, havde æsket. Professor Graeter i Ulm tilskriver mig saaledes: „Was die Stelle der 12ten Strophe *Skyrtur svolnis hatti þæfðar*, oder nach der von Ihnen in den Text genommenen Leseart: *skyrtur Svolnis hanpe þæfðar* betrifft, so gestehe ich Ihnen aufrichtig, dass mir bey meiner ersten Bearbeitung dieses Gesangs, so wie bey der zweyten (1842, da Haldorsons Lexicon noch nicht in meinen Händen war) die Bedeutung des Walkens von *at þæfa* noch gänzlich unbekannt war. Ich kannte bloss die allgemeinere: dichten, zusammendrängen. Auch war mir die Leseart *svolnis hatti* anstößig, insofern *þæfðar* doch auf *skyrtur* musste bezogen werden. Die Leseart *hanpe þæfðar* scheint mir daher allerdings vorzüglicher, nur muss ich aufrichtig gestehen, das mir dieses Bild, wie ein ἀπαξ λεγόμενον vorkommen würde. Gelesen wenigstens habe ich dieses Gleichniss sonst nirgends. Allein es lässt sich vollkommen mit der ganzen damaligen Denkart der Skalden, so dünkt mich, in Uebereinstimmung bringen. Hingegen die Conjectur: *Svolnis hamri þæfðar*, so sehr auch die angeführten Parallelstellen dafür zu sprechen scheinen, ist meines Erachtens gewiss verwerflich, ob sie gleich von dem grossen Arnas Magnæus herrührt. Nirgend findet sich doch in dem ganzen Gebiete der nordischen Mythologie und Dichtkunst, so weit ich es wenigstens kenne, irgend eine Auspielung auf einen Hammer Odins, und Gott Thor kann unter *Svolnir* hier unmöglich gemeint seyn. Ich halte daher Ihre Uebersetzung: „*indusia ex Odini cannabe confecta*“ für die einzig richtige, und lobe vorzüglich auch das *confecta*, wofür zur Noth wohl auch *densata* stehen könnte; nur die Bedeutung *walken*, wenn sie unnöthiger Weise in der Uebersetzung wirklich urgirt würde, möchte dem aesthetischen Eindruck nachtheiliger seyn, als sie es in der Ursprache

und zur Zeit der Verfertigung dieses Gedichts je gewesen seyn wird." Saavidt herom Graeter, Egilson, Adjunkt ved Bessestød Skole paa Island, meddeler saalunde i Korthed sin Betænkning: "Orðamunir: *hatti*, *hanpi* (*hanye* er meiningar laust, líklega rángt skrifað fyrir *hanpe*) *hamri*: *hatti* sýnist mér hér ekki ega við; því þó *Svolnis* *hattr* geti verið hjálmr, þá kemr maðr hvörki hinn vel saman, eða þessu haganlíga við meininguna. *þæfðar* *hanpi*, gæti verið, um *hanp-* (eða *hór-*) *brynjur*, þó eg ei viti, hvört orðið *hanpr* sé so gamalt í íslensku; *hamri* *þæfðar*, er venjultigt um járnbrýnjr, sjá Olafs Sögu Tryggvasonar Cap. 250, og i Knytlínga Sögu S. 14, 2, kallast brynjun, *hamri* *sæð*; *þæfðr* kemr líka fyrir i mjög gamalli visu i Snorra Eddu, Stockh. bls. 98, 4. v. hvar Miðgarðsormrinn kallast *úri þæfðr*." De her meddelte Parallelsteder, navnligén det af Olaf Tryggvasons Saga, i Forbindelse med nogle flere, som jeg havde opgivet Graeter, og her vil tilføje, give Arne Magunssens Gisinger megen Vægt. I et Kvad af Halfred, der opbevares i Sk. S. 173 kaldes nemlig Brynjerne ligeledes *væfðir slegnar hamri Högna*, *o: vestes fabricatas malleo Högni*; og i et Kvad, der findes i Hakon Hakonssons Saga, N. K. S. V. S. 250, kalder Olaf Hvitaskjald dem: *hamri ofna Hildar serki o: indusia Hildæ, malleo texta*. Dog kan den nrigtige Læsemaade, *hanye*, der ogsaa findes i Arne Magunssens Afskrift, ikke saa vel efter den nordiske Palæographi forklares, som fremkommen ved en Skrivefejl for *hamri*. Derimod er Skrivefejlen *hanpi* for *hamri*, ifølge de ældre Afskrivers Brug at trække den sidste Streg af *m* neden for Bogstavernes Linie meget let at forklare (*hamre*). Ved nu at betragte Ordet i selve Membranen, hvor, som jeg har bemærket, det er eftermalet, nden at Afskriveren har kunnet læse det i den ældre Codex, sættes jeg nu ud af al Tvivl om, at hin ældre Codex har haft *hamri*; i Dannelsen af den sidste Streg af *p* og dens Forbindelse med *e* sporer jeg nemlig tydelig, at et *r* her har ligget til Grund for Eftermalningen; og det maa have været et nrigtigt Sving af *m*'s sidste Streg, forenet sandsynlig med en ved Ælde og Slid frembragt Utydelighed i den ældre Codex, der har givet Anledning til vor Membrans Læsemaade.

Ved Valget af Læsemaaden *hamri* møder os Graeters grundede Indvendning, at man intet Sted i den nordiske Mythologi eller Digtékunst finder antydet, at Odin skal have brugt en Hammer. Jeg mener derfor, at *Svelnir* ikke her er Odin, men derimod Navnet paa en Jætte (jfr. Björn Halldorssons Lexicon; (man ikke snarest *Svelnir* er en Jættes Navn, *Svolnir* eller *Svölnir* derimod Odins Navn?); og da har vort nærværende Udtryk et fuldstændigt Parallelsted i det ovenanföerte Udtryk af Halfred, hvori Bøgne, Krigeren eller Sökongen (jfr. Sk. S. 163 og 209) har maattet laane sit Navn til Benævnelsen af det Redskab, hvormed Brynjen blev smedet. Jeg tager saaledes nu ikke længere i Betænkning at oversætte Udtrykket: *indusia Svonensis malleo fabricata*.

V. 9. *Ormr* forklarer jeg hellere om Spydets eller Landsen, eftersom Stikvaaben ifølge Skálda benævnes ved Orme og Fiske, end som Johnstone ved Sværdet.

V. 10. *eiðr hvass* (af *eiðr*, Edder, græsk *ιδρωσ*) vil her ikke udtrykke, at Landsen var forgiftet, men Digteren udvider Metaphoren ved at anvende et Epitheton, der passer til *Ormr* i dets egentlige Bemærkelse, ogsaa ved samme i dets figurlige Bemærkelse.

XIII.

Hjuggu ver med hiorfe.
 helldvm hlækar tiolldvm.
 hatt at hilldar¹⁾ leiki.
 fyrer hedninga²⁾ vaghi.³⁾
 sca knattu⁴⁾ þa sekgir.⁵⁾
 er fyndrudvm⁶⁾ fkiolldv.
 at hresilna⁷⁾ hialldri.
 hialm slitnadar⁸⁾ gotna.
 varat scm biarta brude.⁹⁾
 i bing hia ser leggja.

1) hildur, *W*. 2) Hjadrninga, *Th, B, U, W, J*. 3) vake, *B*. 4) mættu, *Th, B, W*; máttu, *U*. 5) seggir, *6, W, J*, og flere; seggi, *U*. 6) sverd rifo, *Th, B, Km, U, W*. 7) hresilna flere; hresilldr, *Th, B, W*; hresilldum, *Km, U*. 8) slitnadam, *2, Th, B, U, W, 7m, J*. 9) eller brudo.

V. 2. Varianterne *Hildar* for *Hlækar* og *travldum* for *tjavldum*, som Graeter anfører efter Johnstone, ere ikke andet end Trykfejl eller Skrivefejl, og ere saaledes, som Graeter ogsaa bemærker, aldeles urigtige. *travldom* kan desuden heller ikke være Dativ af *tröllómr*.

Telte bruges metaphorisk for Skjolde; sandsynligen er denne Metaphor nærmest foranlediget af disses Brug paa, Skibene. Graeter formener, at, da Metaphoren er tagen af, at Teltet dækker Krigeren, kunde i Almindelighed ethvert Dækningsvaaben benævnes med dette Ord, og han foretrækker her at give det ved Hjelme, som det hedder: *Hoch wehte der Helmbusch empor*. Herimod strider dog Ordet *hældum*. Desuden angiver ikke blot Skálda S. 160 *tjald*, som Skjolde-dets sædvanlige Benævnelse, men ogsaa mange Skjaldekvad udvise det samme; til Exempel et Kvad af Gretter (Sk. S. 160), hvor det hedder:

Hældu Hlakkar-tjalda
 hefjendr saman nefjum,

Hildar-veggs ok hjuggust
 hregg-Nirþir til skeggjum.

som jeg udlægger: Hæverne af Hlakkas Telte (o: Krigerne) holdt Hildes Vægs (o: Skjoldets) Næb sammen (o: kom hinanden ind paa Livet) og Uvejrs (o: Kampens) Helte hug til Mændene. Her har man ogsaa *Hlakkar tjöld*, ligesom i nærværende Strophe. *Hlakkar* kan ikke, som Prof. Sjöborg angiver, udledes af *at hlakka*, der heller ikke har den angivne Bemærkelse *vituperare*, men er Genitiv af *Hlökk*, een af Odins Møer (see Sk. S. 212). Ligesom denne Valkyries Navn paa utallige Steder findes brngt til Omskrivning af Kamp og Vaaben (jfr. Sk. S. 159, 163, 189, 229, 238, 248, 251, 254, 258; Hk. I, 174, 204, 210); saaledes bruges det her til Skjoldets poetiske Benævnelse; og man behøver ikke med Worm og hans Efterfølgere at forbinde noget magisk Begreb dermed (Worm: *magica scuta*, Percy: *magic shields*, Sandvig: *fortryllede Skjolde*, ten Kate: *de Toover-schilden*).

V. 3. *Hildur* er en urigtig Læsemaade.

V. 4. *Fyrir Hæðninga vagi*. Worm henviser her til *Hjæðninga vig* i Edda (see nu Sk. S. 163-165, jfr. Færøiske Qvæder i Brinilda Thaattur v. 18). - At han dog kun forveksler *vig*, Kamp, med *vagr*, en Vig eller Bugt, og derimod ikke mener, at her benævnes noget Slags Kamp, men ligesom i de andre Stropher Stedet, hvor den besjængne Kamp holdtes, viser hans strax tilføjede Udlægning: *sinus quidam maris ita dictus*. Hedins og Høgnes under Navn *Hjæðninga vig* berømte Kamp holdtes ifølge Edda (Sk. a. St.) paa Øen *Hæy* eller *Höj* blandt Orkenøerne, og rimeligen kan det Sted, hvorfra de ginge op paa Land til Strid, om det har været en Bugt, faaet Navn af *Hjæðninga-vágr*. *Hæðninga-vágr*, som vor Membran har, synes at være opkaldt efter *Hæðin*, og har altsaa rimeligen været dette Steds ældste Navn. Suhm (kritisk Hist. III. 687) mener, at det maa søges i England, og i sin Hist. af Danmark I. 556 lægger han det paa Syderøerne. Johnstone mener, at det enten er en Bugt paa Orkenøerne eller maaskee Haddingtonbay i Skotland.

V. 5. *máttu* er det samme som *knáttu*, men Conjunctionen *máttu* synes ikke passende; *seggir* er en Skrivefejl for *seggir*.

V. 6. Ved *sundruðum* underforstaaes *vær*, er *vær sundruðum*, o: da vi sønderhng, bør foretrakkes er *øverø rifi* o: da Sværd reve eller søunderslede.

V. 7. *hræsilla* forklarer Johnstone som Gen. pl. af *hræsilla*, *trabs*, *hastile*, Aadselpælen, Spydet. Da Skjaldene pleje at benævne Stikvaaben, *lagvápn*, ved Orme eller Fiske (Sk. S. 160) saa er *hræsili*, Aadselsild, en passende Benævnelse paa Spydet eller Landsen. Worms Læsemaade *hræsildur* kan forklares som en Skrivefejl for Genitivet *hræsildar*; da hed det: Aadselsildens eller Landsens Tummel o: Kampen. Dog foretrækker jeg langt *hræsilla*, Genitivus pluralis af *hræsili* eller af det samme Ord *hræsild*, saa at *hræsilla* staaer for *hræsildna*, der baade *ob euphoniæ* og fordi Ordet, da Verset er et Fornyrðalag, skal være en Dactylus, har lidt denne Syncope.

V. 8. Membranens *slitnaðar* kan forklares som Gen. af *slitnaðr*, Subst., Sliden, *attritio*; da kan man construere: *Seggir knáttu þá sjá, er [vör] sundrudum skjöldu gotna at hjálmslitnadar hræsilna hjaldri* 3: *Viris tunc videre contigit, quod in galearum fremitu, cadaverum clupeis* (3: *lanceis*) *attritarum, bellatorum clypeos dissecaemus*. Dog foretrækker jeg Worms Læsemaade *slitnadan*, der kan forklares som Accusativ af *slitnaðr*, der, udledt af at *slitna, dirumpi*, kan betyde det samme som *slitinn*; da bliver Constructionen mere let.

V. 9 og 10. Varat sem hjarta brúði
i þing hjá sér leggja.

Med disse tvende Vers kan jævnføres et Parallelsted i Friðthjofs Saga Cap. 6:

Ei er sem hjarta brúði, i Baldurshaga kyssum.

De ældre Fortolkere have, fordi de oversaae, at *var-at*, formedelst den negative Partikel *at* bemærker „var ikke,” faaet en modsat Mening ud deraf. Følgende Worm giver saaledes Percy det ved: *The pleasure of that day was like having a fair virgin placed beside one in the bed,* og ten Kate ved: „*Dit was so lustig als eene edele bruid in 't bedde neffens zig te leggen.*” Johnstone bemærker vel den negative Partikel *-at*, men forklarer Sætningen spørgsmaalsviis, hvorved han faaer samme Mening ud deraf. Sjøborg anvender her det latinske Ordsprog: *jucundi acti labores*, og Graeter oversætter:

*Wonne wars mir, als ob ich eine glänzende Jungfrau
Auf meinem Lager umarmte.*

Skjönt Kong Ragnar vel glædede sig ved Kamp og Vaabenbrag, saa troer jeg dog, at samtlige hine og øvrige Fortolkere have her forfejlet Meningen.

XIV.

Hiuggu ver med hiorfe.
havrd kom brid¹⁾ a skioldv.²⁾
nær³⁾ fell nidr til jardar.
a nordimbra⁴⁾ landi.
varat vm eina ottv.
avlldum þavrf⁵⁾ at fryia.⁶⁾
hilldar leik þar er hvassir.⁷⁾
hialm stofn⁸⁾ bitv skiomar.⁹⁾

1) rid, J. 2) scioldum, Th, W; skyolþum, B. 3) nar, Th, B, 6m, 7m, Km, U, J. 4) Nordymbra, 6m, 7, 2, 3m, K, J; Norþumbra, B, U; Norþhumbra, Th; Norþhumra, W.
5) þarf, B. 6) flya, Th, B, U, W. 7) hvassar, 2. 8) tun, Th, B, Km, U, W. 9) skiolmar, B.

Bæn¹⁰⁾ mana sa ck bresta.
bra því fira lifi.¹¹⁾

10) eller: Ræn, Bön, Rön? *M*; Ræn, 6, 7, *R*, 2, *Km*; Bæn, *K*; Rend, *J*, p. 34. 11) For *V* 9 og 10 have *Rm*, 2*m*, 3*m*, *Th*, *B*, *U*, *W*, *J*: varat sem unga ekkiu i aundvegi kyssa; dog kyste, *Rm*, 2*m*, 3*m*; kissa, *B*; kista'e, *J*; *jfr.* *Str.* 20.

V. 2. skjöldu, Accusativ, maa foretrækkes skjöldum, Dativ, da á styrer hiin Casus, naar det bemærker til Stedet.

V. 3. nær for nær er snarere en forskjellig Udtale af Ordet end en Skrivefejl.

V. 5. Ottu. Johnstone og Sjøsborg forklare det ved Klokken otte. Dette Klokkeslet passer ikke her. Stephan Björnsen har i sin *Sciagraphia horologii islandici veteris et novi*, S. 9 (bagved Rymbegla) godtgjort, at ótta var den sidste Deel af Natten, og at Natten dermed endtes Klokken $4\frac{1}{2}$ efter de Gamles Regning.

V. 6. Worms Løsemaade *frýja* passer ikke; det kom ved dens Anvendelse til at hedde: „Det var ikke den Morgen nødvendigt for Folkene at flye Kampen.“ Derimod giver Membranens *frýja*, eller som det ellers staves *fria*, en tilfredsstillende Mening: „Det var ikke den Morgen nødvendigt at fremskynde Folkene til Kamp.“ Graeter lægger Vægt paa *eina* og forklarer det: „Det var ikke en eneste Morgen;“ men jeg troer, at her kun tænkes paa den Morgen, da det i Strophen besjunge Slag holdtes.

V. 8. I Hymiskviða Strophe XIX (Edda I, 131) findes Benævnelserne *háttún horna*, Hornenes høje Mark, om Oxens Hoved. *Hjálmtún*, Hjælm-Marken, maa altsaa ogsaa forklares om Hovedet, ligesom det hedder i Sk. S. 203, at Hovedet kan benævnes Hjælmens eller Hattens Land. Dog synes det skjønnere, som Graeter vil, at forklare det om Hjælmens udvendige Flade. *Hjálm-stofn*, Hjælm-Bull eller Hjælm-Stamme, bemærker Hovedet, paa hvilket Hjælmen sidder; *jfr.* et Kvad i Sturlunga Saga, II. S. 213, og et af Harald Sigurdson (Hk. III. S. 162), hvor tvende Codexer have *hjálm-stofn*, istedenfor den til Tæxten brugte Codex's *hjálms-tall*. I Randen paa Nr. 6, findes tilføjet Varianten *stomn*, der er det samme som *stofn*.

skjómi, Glands, Straale, metaphorisk (blinkende) Sværd, findes blandt Sverðaheiti i Skálda S. 214. *skjolmar* hos Björner, der danner Halvassonance i Verset, skal, om det ikke snarere er en Trykfejl, maaskee være *skjalmar*, der burde hedde *skálm* (af *skálm*, gr. *σάλμη*, et Slags kort Sværd eller Spyd), hvilket kunde forklares som en gammel Nominativ pl. for *skálmir*. Herved fik Verset endogsaa Heelassonance, men denne Fordeel kan i nærværende Kvad, som sjældne og uregelmæssigen har Assonancen, ikke komme i Betragtning, til derfor at forkaste Membranens Løsemaade.

V. 9. *bæn mana*, udlagt Maanens Bön, giver ingen Mening, og anderledes veed jeg ikke at udlægge det. Muc-

lig kan der allnderes til nogen os nbekjendt Mythe, og vil jeg her jvnføre den 15de Strophe i Brynhilds andet Kvad (Edda II, S. 200):

á skildi kvað ristnar

þeim er stendr fur skinanda goði.

Men det var at bygge paa noget aldeles Uvist. Man kunde for *bæn* gisne *ben*, men Saarskjoldet giver ingen Mening, og at constrnere *ek så mána bresta* [*fyrir*] *ben*, jeg saae Skjoldene briste for Saaret, o: Hugget, er altfor tvnngent. At læse det paagjældende Ord i Membrancn *Ræn* eller *Rôn*, tillader Alliterationen ikke, ligesaalidt som at antage den hos Johnstone anførte Læsemaade *Rend*, som maa holdes for en Skrivefejl for *rônd*, der saavel selv er en brugt Skjoldebenævneise, som ogsaa kunde være det i Sammensætning med *máni*.

I Strophe 20, hvis 9de og 10de Vers ere hos Worm og flere ombyttede med nærværende Strophes 9de og 10de Vers, findes Læsemaaden *baud*, som Worm og hans Efterfølgere udlægge ved Blod; Johnstone derimod ved *tutela*, oversættende: *the warding shield*. Begge disse Udlæguinger finder jeg nhjemlede. Blandt Skjoldets Benævnelser i Sk. S. 210 findes *baudskýlir*, der, da *skýlir* bemærker Skjuleren eller Beskjærmeren, henviser til, at *baud* maa bemærke Kamp, hvilket ogsaa Skule Thorlacius angiver (*Antiqv. boreal. Spec.* II. S. 47) i Anledning af en i Sturle Thordarsons Håkonarkviða forekommende Sværdbenævneise *baudvar tjs eldr* o: Kampgndens (o: Odins) Ild.

V. 10. Skjønt der er ingen Grund til her at forkaste Membranens Læsemaade, giver dog den anden ved Strophe 20 anførte *Brá það fra liði* ogsaa en tilfredstillende Mening: Det berøvede Folk Hjælp; o: derved, nemlig at Skjoldene brast, sattes Folket ud af Stand til at forsvare sig.

XV.

Hjuggu ver med hiorfe.

herþiofe vard audit.

i sudr eyium sialfvm.

sigrf a vorum mönnvm.

vard at¹⁾ randar²⁾ rægne.³⁾

raugvalldr fyrr⁴⁾ hniga.

sa kom⁵⁾ hefir⁶⁾ of⁷⁾ havlda.⁸⁾

1) i, *Th, B, U, W.* 2) *rauþa, B, J; rauþa, Th, W.* 3) *regni, de øvrige.* 4) *fyrer, de øvrige; i styr. J, p. 34.* 5) *kam, B.* 6) *hæstur, Th, U, W, J, K; hæstnm, B, og W, sidste Udgave.* 7) *yfer, Th, B, W.* 8) *hauka, Th, B, Um, W, J.*

harm⁹⁾ at sverda gvfle.¹⁰⁾
 hvaft kaftade hriifer.¹¹⁾
 almr¹²⁾ fireinglavgar¹³⁾ palmi.

9) eller harmr, *M*, 6, *R*, 2, 3, *Th*, *B*, *U*, *W*, *J*. 10) leike, *Sm*, *Th*, *B*, *W*. 11) hreister, *U*. 12) hialms, *Th*, *B*, *W*; alm, *J*. 13) stvemglaugar, *R*; hjalmstreing logar, *U*; streing-laga, *J*.

V. 2. Suhm mener, at Herthjof var Konge i Halogeland.

Sandvig oversætter:

Herthjof blev nedlagt,
 Den syndre Øers Hersker,
 Sejren kom paa vor Side;

men agter man paa Talemaaden *honum varð þess auðit*, ham blev det til Deel, saa falder Constructionen let, og bliver da, *Herþjófi varð sigurs auðit o. s. v.*, at udlægge Herthjof sejrede over vore Mænd.

V. 3. Syderøerne, som ellers nu kaldes Hebriderne, fik hint Navn, fordi de laa mod Syd, naar man kom nord fra Ørkenøerne.

sjálfum kan ogsaa ligesaa vel henføres til *Herþjófi* som til *Syðreyjum*.

V. 5. at er smukkere end i.

randar er Genitiv, sing., *randa* derimod Genitiv, pl. af *rönd*, *Rand*, ved en Synecdoche sat for Skjold. Skjolde-Regnen er en almindelig Benævnelse paa Kampen.

V. 6. *Rögnvaldr*, een af Ragnar Lodbroks yngste Sø-ner med Aslög.

fyr, som Membranen har, bemærker, forud, men da Verset ellers mangler en Stavelse, maa dette Ord forandres til *fyrir*.

V. 7. *hest* bør læses *hæstr*, højest.

of (eller *yfir*) *hölda*, over Krigere. Worm og flere have her *hauka*. Ogsaa Høgene kunne meget passende siges at sørge over Tabet af en Helt, der havde skaffet dem saa rigelig Føde paa Valen, som det hedder i Nyerups For-
dauskning.

Da greb stor Kvide

Thi han i Striden

Den Høgeflok,

Den skaffed' nok.

Dog finder jeg ikke Grund til her at fravige Membranens Læsemaade.

harmr, Nominativ, som Subject, har *ob euphoniám* lidt en Apocope, man constrnere *sá harmr kom hæstr of hölda*. at *sverða gusti*, i Sværde-Blæsten, det samme som: at *sverða leiki*, i Sværde-Legen.

V. 9 og 10. Worm forklarer *laugar* som Genitiv af *laug*, et Bad, og holder Buestrengbadet for en Omskrivning paa Blodet. Ham følger Sandvig, naar han oversætter:

Vist træffed' Hjælmaryst'ren
 Med Buebadets Pile.

Denne Forklaring falder vel dristig, og selve Omskrivningen synes lidet poetisk.

Johnstone gisner istedenfor *laugar*: *laga*, som da forklares som Genitiv. pluralis af *lag*, Melodi, Tone. Saaledes giver Graeter det:

Schoss der Schütze mit Sehnen-Gesumse

Den Wurfpeil scharf von dem Ulm ab.

Da Johnstone læser *álm*, construerer han vel: *hristir streing-laga kastði álm pálm* o: Strengtonernes (o: den klirrende Buestrengs) Ryster kastede Buen med Spydet o: Spydet fra Buen. Bedre var det dog da at læse *álm-*, saa at dette Ord forbandtes med det følgende, hvorved man undgik det tvungne, om ikke urigtige Udtryk: *kastði álm pálm*.

Da jeg ikke kan udfinde nogen Mening ved at beholde *álmr*, og da desuden dette Ord, som er Hovedordet i nærværende Distichon, mangler Rimbogstavet, saa foretrækker jeg Worms Læsemaade *Hjálms*. Hjælmsens Ryster bliver at forklare som en Benævnelse paa en Kriger. Afskriveren af Nr. 6 har i Randen gisnet *álms* for *hjálms*; Buens Ryster maatte ogsaa være en Krigerbenævnelse. *Lavg*, f. (af at *leggja*) kan bemærke, Lægning, Skydning; deraf er *lavgar*, eller som det egentligen burde hedde *lagar*, Genitiv. Strengskydnings-Palmen kan forklares som en Benævnelse paa et Kastespyd. Denne Fortolkning vil jeg hylde i Mangel af nogen bedre. Dog vil jeg ogsaa fremsætte en anden Gisning, der har faldet mig ind: Man kunde nemlig tænke sig *lavgar* ved en Skrivefejl, da t og l i nogle Membraner ligue hinanden meget, for *tavgar*, Genitiv af *tavg*, Tov. I Thorsdrapes 15de Strophe forekommer Udtrykket *álmavg-ar ægir*, som Skule Thorlacius (*Antiqv. boreal. Spec. S. 35*) forklarer (*álmavg* o: *nervus arcuarius*) *qvi nervum arcus torquendo tremefacit*, en Benævnelse paa en Bueskytte, der omtrent svarer til den bekjendte *pambarskelfir*. Dog! da *streing* ved denne Gisning synes at staae overflødig, maa den vel forkastes.

Om dette vanskelige Sted ytrer Egilson sig saaledes: „Hér verðr endiliga að lesa *hjálms* istadinn fyrir *álmr*, so kveðandi haldist; *hristir hjálms*, held eg geti verið hermanns kenning. *Streinglavgar*, held eg egi að umbreytast i *streingflaugar*; *streingflaug* álit eg vera sama orð og *streingflug* (i Olafs S. Tryggvasonar, ed. Skalh. P. II, S. 264); og hefi eg tekið þáð fyrir skoru aptan i örvar skaptinu til að láta bogastreinginn liggja i; *streingflavgar pálmr* er þá ör.“ I hvor sindrig denne Gisning end er, synes mig dog Antagelsen af saadan Epenthesis vel dristig.

XVI.

[Hiuggu ver med hiorfe.

Hver 1) la þver of²) annan.³)

1) Hvor, B, W. 2) um, Th, B, W. 3) anna, Th, W.

gláður varð gera⁴⁾ broðer.⁵⁾
 geto⁶⁾ við foknar læte.⁷⁾
 let⁸⁾ ei aurn ne ylge.
 sa er Írlande⁹⁾ flýrde.
 mót varð malms og ritar.
 marfleinn¹⁰⁾ kongur¹¹⁾ fasta.
 varð i vedra firde.
 val tafn¹²⁾ gefit¹³⁾ hrafne.]

4) geira, *B, W*; geyra, *Th*, 5) brúdr, *6m, 7m, 3m*; hriður, *Th*; hryður, *W*; hriðum, *B*. 6) gaukur, *Th, B, U, W*; gaukum, *W's sidste Udgave*; gautr, *Km*; glukum, *3m, overstrøget af Arne Magnusen*. 7) at sverpa leike, *Th, B, W*; ad hilldar leyke, *Km, U*. 8) leist, *U*. 9) Yrlandi, *U*. 10) Marsteiru, *R*; Marstan, *Th, B, W*. 11) kongum, *B, W's sidste Udgave*. 12) tafenn, *z*. 13) giefnun, *U*

V. 3 og 4. Følger mau Worms Læsemaade i hans sidste Udgave, *geira hriðum gaukr*, da hed det: Glad blev ved Spydes Uvejr Gjøgen. Havde der: staaet *hræ-gaukr* eller *blóð-gaukr*, som kunde bemærke Orneu (jfr. Sk. S. 181), da kunde den udbragte Mening i saa Henseende have ladet sig høre, men Gjøgen selv er eu altfor ubetydelig Fugl til her at spille nogen Rolle. Desuden miudes der i Vers 4 ved: *sóknar læti*, om Kampen, saa at mau unauelig kau ogsaa i det foregaaende dermed i Forbindelse staaende Vers søge nogen Kampbeuævnelse; deue sidste Indveuding kunde mau dog uudgaae ved at beholde *Gera bróðir* og træke sig *gaukr* at staae i Appositiou dertil. *hriðum* er upaatvilelig ikke andet end en Trykfejl i Worms sidste Udgave, hvilken Björner har fulgt, af Runerue maðr Ψ for Υ Λ der staaer i Worms ældre Udgave, og *hriður* er næppe andet end en Skrivefejl for *bróðir*. Læsemaaderue *gautr* og *glukum* behøve ikke at omtales; *brúdr* viser sig ogsaa, i hvorvel Spydeus Brud kunde være en passende Beuævnelse paa Kampgudiunden Hilde, ved første Øjekast at være urigtigt, baade fordi det er et Eenstavelsesord og her fordres en Spondeus eller i det mindste en Trochæus, og fordi det er Foemininum, saa at dets tilsvarende Adjectiv burde hedde *glöð* og ikke *gláðr*. Membraucus Læsemaade synes saaledes at staae fast.

Geri er efter Sk. S. 178, 222, Beuævnelsen paa Ulven; Ulvens Broder er, som ogsaa *U's* Afskriver i Raudeu bemærker, Orneu eller bedre Rovfugleu i Almindelighed, der broderligen deeltager i Ulvens graadige Syssel paa Valen. Worm oversætter *geri* ved *aquila*, Johustoue ved *corvus*, Sjöborg ved *falco*, Graeter for Ordlighedens Skyld ved deu Fugl, der paa Tydsk hedder *der Geyer*, en Glente; autog

man een af disse Bemærkelser, hvis Rigthighed dog vist næppe skal kunne godtgjøres, saa burde man i mine Tanker udlægge *gera bróðir* ved Ulven; og ikke kan jeg bifalde Johnstones og Graeters Mening, naar de, i det de oversætte *gera bróðir the kindred of the falcon, die Brut von Geyern*, holde for, at *bróðir* antyder hele denne Rovfugls Slægt. Naar man, som jeg foretrækker, forklarer *gera bróðir* ved en Rovfugl, og da ved en Synecdoche ved Rovdyr i Almindelighed, saa maa den Indvending bortfalde, at der i det følgende Vers af nærværende Strophe tales om Örnen; thi naar Skjalden i Vers 3 og 4 antyder *Rovdyrenes Glæde* ved Kampens Begyndelse, falder det meget naturligt, at han ved at beskrive Opfyldelsen af deres Forhaabninger, siger os, at *Rovdyrenes* tvende Hovedarter Örnen og Ulven bleve fuldt op mættede.

V. 4. Man kunde tænke sig *getu við*, for *getum vér*, og forklare det som en Parenthesis: Vi slutte os til, hvordan Kampen har været; dog foretrækker jeg at antage *getu* som Dativ af *geta*, Gisning, Forhaabning, hvilket Ord, (af at *geta*, at faae) ogsaa maa kunne bemærke Fangst.

sóknar læti, Angrebets Gny eller Kampens Tummel oplyses ved de som Varianter auffsørte mere bekjendte Kampbenævnelser *sverða leikr* og *Hildar leikr*. Det hedder da: over Haabet ved den begyndende Kamp, eller bedre: over Fangsten i Kampen.

V. 5. Varianten *leist*, skulde vel være *liest* eller *læst*, der egentligen ligesom *qvæst* for *qvæð sik*, kan staae for *læt sik*, men ogsaa kan være det samme som *læt*, til hvis Forkastelse ingen Grund gives.

ylgr, der egentligen bemærker et Elsdyr, *alce mas*, bemærker her Ulven (jfr. Sk. S. 179, 222).

V. 7 indeholder en indskudt Sætning: Malmen (o: Sværdet eller Pileene) mødtes med Skjoldet.

V. 8. *fasta*, at *faste*, *jejunare*. De ældre Oversættere have besynderligen forvirret udlagt dette ikke vanskelige Sted; saaledes hedder det hos Sandvig:

Ej gjorde Irens Hersker Kong Marstan blev givet
Paa Fjenden Örn, ej Vildsvin. I Vedra-Fjorde sultne

Der mødtes Sværd og Skjolde, Ravne til lækkert Bytte,
Det maa construeres: *Marsteinn konúgr, sá er Irlandi styrði, læt ei avrn né ylgi fasta*; hvilket Johnstone sindrig forklarer ved, at hans Krop skaffede Rovdyrene Føde, efterat han, da Pilene havde gjennemboret hans Skjold (Vers 7) var bleven dræbt. Bonstetten mælder, at Thorkeliu, hvem han har raadspurgt, vil optage Læsemaaden *kóngum*, som dog sikkert ikke er andet end den sædvanlige Trykkefejl i Worms sidste Udgave af Runen *mæðr* for Runen *ýr*, og derhos gisne *fresta* for *fasta*. Det maatte da hedde: Marstan lod hverken Örnen eller Ulvene vente paa Konger, hvilken Mening dog kun er lidet passende, og Bonstettens Fortolkning af denne Gisning saaledes: „König Marstan musste leiden (*fresta*), dass König gegen König mit dem kurzen

Schwerdt (*ritar*) zu streiten kam," er heelt urigtig, og kan aldrig, i det mindste saaledes, være kommen fra Thorkekin.

V. 9. *Vedra-fjörðr*, maa vel, som Johnstone mener, være det nu nævnte Waterford i Irland.

V. 10. *Valtafn*, Valføde, jfr. Hk. II. 348, N, K. S. 365, *Sturlunga Saga* III. 87.

gefn er urigtigt, undtagen man vilde læse *valtöfn*.

XVII.

Hivgu ver med hiorfe.
 hunmargan¹⁾ sa ek falla.
 morgin slund fyrer²⁾ meidi.³⁾
 menn⁴⁾ at⁵⁾ odda sennu.⁶⁾
 fyni minu⁷⁾ hneit fnemma.
 flidra⁸⁾ þorn vid hiarta.
 eigill⁹⁾ let¹⁰⁾¹¹⁾ ræntan.
 v blaudan hal life.
 glumdi geir vid ham. . .¹²⁾
 gran¹³⁾ serk . . . kv¹⁴⁾ merki.

1) *Man fristedes let til at læse Ordets første Stavelse h'un* o: hrun, naar man ikke lagde Mærke til, at dette Tegn (') ikke er andet end Gjennemskinneth af den øverste Krumning af et a paa Bladets modsatte Side; hrun margan, 6, 7, R, 2, 3, K; her margan[n], Th, B, Km, U, W; hundmarga, J. 2) for, 3m. 3) mækir, 3m, Th, B, W. 4) manu, Th, B, W. 5) i, Th, B, Km, W. 6) senniu, Th, W. 7) minu, M, skal formodentlig være minū o: minum, som i de øvrige. Mueligen kan en Fold i Pergamentet paa dette Sted have bevirket, at Mærket over u er udslettet. 8) slipr. J. 9) Egill, 7. 10) riet, B; gjet, ten Kate. 11) Agnar, de øvrige. 12) Hamdis, de øvrige. 13) grunn, Th, W. 14) blik-u, de øvrige.

V. 2. *hrunmargan* kunde man udlede af *hrun*, ruina, hvorved man noget tvunget fik ud, at Mændene styrtede hobevis døde ned; men da det, som ovenfor bemærkedes, er kun en Skrivefejl, maa vi dvæle ved de tvende andre Læsemaader:

hermargr forekommer, foruden andre Steder, i Bjarkamål hit forna (Sk. S. 154) og bemærker *permultus*.

hundmargr, eller som vor Membran efter Udtalen, i hvilken d opluges, læser *hunmargr*, eller rettere, da et Punkt over u rimeligen er glemt eller udslidt, *hunnmargr* findes hyppig i gamle Kvad; t. E. *Knytinga Saga*, S. 38.

Alfs Saga hos Björner S. 3, Hk. III. S. 3, Edda i Helga kvíða Hundingsbana I. Strophe 21, i Vafþrúðnis mál, Strophe 29, hvor der ligesom her læses *hunnmargr. hund* (jfr. det angelsaxiske og mæsogethiske *hund* og det gammeltydske *hunt*) er det obsolete gammeldanske Ord for det islandske *hundrað*, som findes i *þúsund* d. e. *þús-hund. hundmargr* bemærker altsaa meget mange eller i hundredviis, og bruges *hund* i denne Sammensætning som et rundt Tal til at forøge Mængden, ligesom det i andre Sammensætninger er blot et Begrebet forøgende Tillægsord, t. Ex. *hundviis* egentlig *centiscius*, meget viis, *hundforn, hundgamall*, egentlig *centianquus*, hundredaarig, meget gammel (jfr. *Skulii Thorlacii Antiqu. boreal. Sp. VII. S. 129*),

V. 3. Worms Læsemaade *mækir* kan forklares som en obsolete Dativ for *mæki* af *mækir, machæra*, et Sværd.

meiðr forklarer Johnstone at være det samme som *maðr* formedelst disse tvende Ords Lighed; men denne er ikke Grunden til, at *meiðr* kan bemærke en Mand, hvilket blot kan finde Sted i Poësi. *Meiðr* bemærker egentligen et Træ, en Bjelke, og i Skjaldesproget (jfr. Sk. S. 158) en Mand, eller en Krieger (jfr. Glossariet til Olafsens gamle nordiske Digtekunst),

V. 4. Her maatte man vælge Varianten *mann*, saafremt man vil beholde *hundmargan*, sing.; beholder man derimod *menn*, maa Varianten *hundmarga* hævdes.

V. 6. ten Kate læser her *slida-þorn* og Sjöborg *slip-þorn*, som begge ere Trykfejl. Johnstones *slifr þorn* kan derimod være rigtigt, og forklares som staaende for *slíðrs þorn*, hvor s ved Sammensætningen *ob euphoniæ* er bortfaldet. *slíðra* er Genitiv pluralis. Skede-Tørnen er ligesom Skede-Tnugen, *slíðr-túnga* (Hk. I. 135) og Skede-Vaanden, *slíðr-vöndr* (Orkneyinga S. S. 268) et poetisk Udtryk for Sværdet.

V. 7. *Agnar*, een af Ragnars Sønner med Thors, som ifølge Ragnars Saga, jfr. min Fordauskning i Nord. Kæmpe-Hist. I. γ. S. 32, 201) dræbtes af den svenske Kong Eystejn; Egil har mueligen været een af Eystejns Krigere. Det hedder her ligefrem efter Ordene: Egil efterlod Agnar, berøvet sit Liv o: berøvede ham Livet.

V. 8. *úblauðr*, ublød, ukvindagtig o: kjæk.

V. 9. *Hamdir* var en *herkóngr*, hvis Klæder efter Sagnet ikke kunde gjenne trænges, og derfor bruges i Skjaldesproget til Omskrivning paa Harnisket; t. Ex. *Hamdis skyrta*, Sk. S. 161, Ørvarodds Saga i Rasks *Sýnishorn* S. 106; *Hamdis klæði*, Hk. I. 211, III. 375, ligesom hans Navn ogsaa bruges til Omskrivning paa Kampen, t. Ex. *Hamdis veðr* i *Sturlunga* S. II. 68, *Hamdis saung* Sk. 228. Hamders Graasærk staaer altsaa her ved en Synecdoche for Brynjen, og fortrinligviis Jærnbrynjen.

V. 10. *grán*, sammentrucket af *gráan*, Accusativ af *grárr*.

blíka, mico, scintillo, skinner, blinker, glindser.

XVIII.

Hiuggu ver med hiorfe.
 halldorþa fa ek brytia.
 ecki¹⁾ smatt fyrir ulfa.
 endill nida²⁾ braundvm.
 varat a vika³⁾ skerdi.⁴⁾
 sem vin konvr⁵⁾ bæri.
 rodinn⁶⁾ var egif⁷⁾ afne.⁸⁾
 ofar i dyn geira.
 skorinn⁹⁾ var skauglar kappa.¹⁰⁾
 at skioldungia¹¹⁾ hialldre.

1) ege, *W*; egi, *J*. 2) niþar, *Th, B, W*; nid a, *K*. 3) vik a, 6, 7, *R, 2, K*; vikar, *B, W*; vikur, *Sm, Th*; á-vik á, *J*; 4) skæde, 6, 7, *R, 2, K, J*; skeide, *Sm*; skeype, *Th*. 5) vin-konur, 7, *W*. 6) hroþin, *B, W, Th, Sm*. 7) ægis, *de øvrige*. 8) Aske, *Th*. 9) skorin, *K og flere*. 10) kapa, *Th, B, K, W, J*. 11) skjoldunga, *de øvrige*.

V. 2. *haldorðr* (jfr. Hk. III. 162) ordholden.

V. 4. Urigtigheden af Worms Læsemaade *niðar* og af hans og Efterfølgeres Fortolkning indsees let. Berutzön giver det efter sin Maade:

Wi hugge med Kaarde	Oc Endils Ulffuer
De Heldte saa haarde	De leckere Smuler
Nock brockede i,	Opslugde fri.

Worm udleder nemlig *niðar* af *Nið*, den Elv, ved hvilken *Niðarós*, nu Trondhjem, er beliggende, og vil at Ordet her staaer ved en Synecdoche for Havet selv; saa at det hedder som hos Sandvig „for Endils Sø-Ulve.“ *Nið-Elven* nævnes vel blandt *áheiti* i Skálda S. 217, men dog vil man finde det heel besynderligt at bruge den til at betegne ovenmældte Udtryk, især ved at betragte Ordets Plads. Desuden staaer ved den Fortolkning Adjectivet *haldorða* blot-tet uden Substantiv. Det uheldigviis tilkomne *r* har voldt denne Forvirring. *niða* er Accusativ pluralis af *niðr*, en Søn; her maa da naturligviis construeres: *Ek sá haldorða niða Endils brytja bröndum ekki smátt fyrir ulfa* o: Jeg saae Endils ordholdue Sønner sønderhugge med bliukende Sværd ikke smaat for Ulve. *Endil* var en berömt Søkonge (jfr. Sk. S. 208). Med Navn af hans Sønner, en poetisk Benævnelse paa Søhelte, belægges her Ragnars Krigere. Ordholdue kaldes de, fordi de nu opfyldte deres Løfter om vældig Krigersaad. Skule Thorlacius (*Ant. boreal. Spec. VII. S. 71*) gisner *niðja* for *niðar*, da hedder det Efterkom-mere (af *niðjar*); Meningen bliver den samme. Ulve staaer ved en Synecdoche for de Aadsel ædende Dyr i Almindelig-

hed, der pleje at gjæste Valen, og da uavuligen her Rovfiskene.

V. 5. Worm, som læser: *á vikar skeiði*, oversætter *per hebdomada spatium*; det burde da hedde *vikur*; men man føler strax, at dette ikke passer til det øvrige. Johnstones Fortolkning synes mig heller ikke heldig. Han læser *á-vik á Skæði*, og fortolker *ávik* ved *negotium*, men en Fortretning hedder *atvik*, og ikke *ávik*, og tilmed falder dette Ord noget upoëtisk, som ikke mærkes i Johnstones skjønne Oversættelse: *Delightful was the strife at Scaia, as when the damsels bring the purple wine*; og endelig for at fremsætte en ganske afgjørende Grund, tilintetgjör Johnstones og Graeters Fortolkning Alliterationen, da man naturligviis maa skandere *varat a|vika|Skæði*, som ikke gaaer an, naar man lader *ávik* være eet Ord. Membranens Læsemaade *á vika skerði* (*skerðir*, af *at skerða*, afstndse, indskjære, en Indskjærer) kunde vel udlægges *in sinuoso mari*, men det er rimeligere, at man her har et Stedsnavn for sig ligesom i de øvrige Stropher. Da nu een af Syderøerne *Skaia*, nu *Scay* eller *Scy* har Navnelighed med *Skæði*, og Kampen rimeligen har staaet der vester paa, saa vælger jeg ligesaa gjerne, da dog Stedets Beliggenhed altid bliver noget uvis, denne Læsemaade; og er det maaskee det samme Sted, hvormom der mindes i Ørvarodds Levnetskvads 42de Strophe (Rasks *Sýnishorn* S. 129), naar det hedder:

Fórnu vestan	d. e. Fore vi fra Vesten
feingjar vitja,	At søge Bytte,
svá at bragnar mér	Saa at Folk mig
bleyði kendu;	Fejghed bebrejded
unz á Skýðu	Indtil paa Skyda
skatnar fundu,	Kæmper funde
bræðr hölharða,	Kamphaarde Brødre,
ok at hana urðu.	Og til Bane dem bleve.

Dog er *á Skýðu* taget andensteds fra, thi som der læses i *Sýnishorn á skíði* bliver det at oversætte paa Skibet og tilkjendegiver intet Stedsnavn.

Det var mueligt, at *Vikarskeið* kunde være et Stedsnavn; ligesom der paa Island nævnes et saadant i Olafs S. Tryggvasonar (Kh. 1825) 1 B. S. 247.

V. 6. Læser man *vinkonur* i eet Ord, da hed det: som man kunde bære Vennekvinder, Elskovsmøer; men om end disses Byrde kan være behagelig, saa vælger jeg dog helst at adskille Ordene, saa det bliver, som om Kvinder frembære [os] Viin.

V. 7. *roðinn* kan vel udledes af at *rióða*, og da bemærke farvet med Blod, men ogsaa af at *hrjóða*, udtømme, da det bliver, *ryddet*.

ægis asni. I Skálda S. 166-168 siges, at Skibe knude benævnes ved Søkongers eller Søens, altsaa ogsaa Søgudens Heste eller Dyr, og auføres der adskillige Dyr, hvormed Skibe af Skjaldene ere benævned, saasom Rensdyret, Björnen, Hjorten, Elsdyyret, Odderen, Ulven, Oxen og álndróg, Alm-Krik eller Alm-Øg o: Træ-Krik (Hk. 1. 146);

S. 186 omnævnes Skibet ved *visundr*, en Bøffel. Det vil saaledes ikke findes besynderligt, at Skibe ere kaldte *Ægers Æsler*, fordi de ligesom Æslerne paa Landjorden bære Byrder; og er dette iugen uædel Metaphor, da Nordboerne sandsyuligviis iutet nædelt Begreb forbandt med dette Dyr, som de kun kjendte af deres Færd til de sydlige Lande. Jeg tør ikke her med Boustetten henwise til, at Æselet hos Homér var et ædelt Billede, da saadant ikke kan sluttet af Iliadens XI Rhapsodi 558-9 v., som uden Tvivl er det Sted, hvortil Boustetten sigter.

V. 8. *ofar* forvexler Bjørner med *ofur*, og oversætter det *nimis*; men det er naturligviis *ú-fár*, ikke *faa*. Man jævnføre Hk. II. 53: *nár flaut út við eyri, úfár* o. s. v.

V. 9. *kappa* maa vel forandres til *kápa*. *Skögul*, en Valkyrie; hendes Kappe bemærker Harnisket. (Sk. 160).

V. 10. *Skjoldunger* kaldes de som nedstamme fra *Skjold*. Dette Navn er siden brugt som en Ærestitel for Skjolds Efterkommere paa den danske Trone og i Almindelighed om *Konger* (jfr. Sk. S. 193).

XIX.

Hinggu ver med hiorfe.
 hadvm svdr¹⁾ at morne.²⁾
 leik fyrer³⁾ lindis eyri.⁴⁾
 vid lofdvnga.⁵⁾
 fár⁶⁾ atti⁷⁾ þui fagna.
 fell margr i gin vlfe.⁸⁾
 havkr sleit holld med varge.⁹⁾
 at hann heill þadan kæmi.¹⁰⁾
 Ira blod i ægi.¹¹⁾
 ærit¹²⁾ fell¹³⁾

- 1) *suerds*, Th, B, W; *sverdur*, 2; *sverd-glám*, J. 2) *morgni*, J; *mordi*, Th, B, W. 3) *á*, Th, B, W. 4) *eyio*, Km. 5) *þreuna*, *tilföje de øvrige*; *þreinnu*, Th, W. 6) *faer*, Th, B, W. 7) *naþe*, Th, W; *naþo*, B. 8) *varge*, 2, Th, B, K, W. 9) *ulle*, 2, Th, B, K, W. 10) *kæmist*, B; *kvæmist*, Th, W. 11) *ægin*, 6, R, 2, 3, K, J; *ægin*, 7. 12) *ærin*, B. 13) *vin* *synes dog at skimtes i M*; of *skæro*, 6, 7, R, 2, 3, K; *nu scyru*, Th; *nu skiru*, B, W; *in scæra*, J.

V. 2. Vælger man Worms Læsemaade *sverðs* og *mordí*, da hedder det: vi holdt Sværdleg (=: Kamp) ved Mord. Johnstones Gisning *sverðglám*, skal vel være *sverðgláms*, da hedder det: vi holdt Sværdklirrens Leg om Morgenen. Bed-

re er vistnok Membranens Læsemaade, hvor der ved *leik* maa underforstaaes *sverðs*, *Hildar* eller deslige; det bliver da: vi udførte Legen søndenfor Lindesøre. *morni* er det samme som *morgni*.

V. 3. Worms Læsemaade á er urigtig, da det omhandlede Slag var et Søgslag. *Lindisíri*; nogle mene, at det er *Lindesnæs* i Norge, men da her omtales et Slag med Irerne, maa dette Sted rimeligere søges i Irland. Johnstone holder det for *Leinster*, eller Øen *Lindisfarne*, som oftere var ødelagt af de Danske. Worm kalder det en Slette paa en Ø af samme Navn ved Irland. Arne Magnusen gisner for *eyri*, *eyju*; en *Lindisey* omtales i *Knytlunga Saga* S. 14.

V. 4. *Lofdunger*, Ætternæder af Halvdan den Gamles-Søn *Lofde*, en Benævnelser paa Konger (jfr. Sk. S. 192).

V. 5 maa forbindes med V. 8: Faa kunde glæde sig over, at de kom frelst derfra. *faer* hos Worm er Fleertal.

V. 9. *ægin*, med Artiklen i Enden, bærer Præg af en sildigere Tid.

V. 10. *ærin*, udlagt den oprørte, skulde vel henføres til *ægi*, men burde da hedde *æran*; eller maa antages, at staae for Adverbiet *ærna*, overmaade. Læsemaaden *ærit*, i Bemærkelsen tilstrækkeligt, bør foretrakkes og henføres til *blóv*.

Vil man antage i Versets Slutning, hvor Ordene i Membranen ere udslidte, Worms Læsemaade *um skiru*, saa seer jeg ikke at forklare den anderledes, end som et Nomen pr.; men da Kampens Sted allerede i Strophen er angivet, vil jeg hellere forkaste denne Læsemaade. De tvende andre, *of skæru* og *in skæra*, kunne begge passe; *of skæru* (jfr. Anmærkningerne til Strophe 10, V. 9 ovenfor) bliver at udlægge, i Kampen; *in skæra* derimod maa henføres til *ægi*, i det klare Hav; hvilket sidste Udtryk, som mere poetisk, jeg, paa Grund af Membranens Utydelighed, troer mig berettiget til at foretrække, skjönt det kun er at betragte som Johnstones Gisning.

XX.

Hiuggu ver med hiorfe.

harfagan fa eck hrauckva.¹⁾

meyjar dreing²⁾ at³⁾ morin.⁴⁾

ok mal vini⁵⁾ eckiv.

varat sem varmar⁶⁾ laugar.⁷⁾

1) rankva, B, Th. 2) enn tilföje de øvrige. 3) uu, Th, B, W.

4) morni, 6, 7, R, 2, 3; morgin, 3m; morgun, Th; morgum, B, W; morgni, J. 5) vin, 6, 7, Th, B, W, J. 6) varmar, W; varmur, B. 7) laugar, W, B.

vin kerf⁸⁾ niurn⁹⁾ beri.¹⁰⁾
 off i ala¹¹⁾ svnde.
 adr enn¹²⁾ aurn¹³⁾ konungr felli.
 varat sem vnga cckiu
 i aundvgi kyfla.¹⁴⁾

8) vinkiors, *B.* 9) niornu, *Th, B, W, J.* 10) bæri, *de øvrige.*
 11) Ha, *Th, B, W, J.* 12) fattes i *de øvrige.* 13) anru, *W,*
begge Udgaver. 14) *Isteden for V. 9 og 10 have de øvrige:*

Baud mána sá ek bresta Brá þad fira lide.
 Dog har J því for það; *Th, B, W, J* life.

V. 2. Hårfagran, den haarfagre, et Adjectiv. Her kan naturligviis ikke, som Worm vil, menes Harald Haar-fager, der, som bekjendt, levede i en sildigere Tid.

ravkkva ndleder Worm af *rökkr*, Tusmørke, og giver det ved *crepusculascere*. Bedre er det umodsigelig, som Johnstone, at ndleder det af *ek hrökk*, *cedo*.

V. 3. meyjar dreing har jeg oversat ved Møens Elsker. Dog, da *mey* i det ældre Sprog ogsaa bemærker en gift Kvinde (jfr. Gloss. Eddæ P. II), kan det ligesaavel forklares: *Kvindens raske Søn. morin* maa forklares *morni* for *morgni*, Dativ af *morgun*.

V. 4. málvini, Acc. pl. af *málvinnr*, Maalven, σ : Ven, mau har Fornøjelse af at tale med. Dette Ord er ikke sjældent; t. Ex. i et Kvad af Kormak, Sk. S. 321:

þviat málvinu minnar mildr þorketill vildi,
 og i Grottesaugen (Sk. S. 148), hvor Frode kaldes *málvinnr manna*; ligeledes hedder det i den ældre Edda, i Gndruns første Kvad Str. 19:

Sakna ek i sessi d. e. Savner jeg paa Sædet
 ok i sæingo og i Sængen
 míns málvinnar, mín Hjærteven;

ekkja bemærker vel i det sildigere Sprog en Enke, men brugtes i det ældre Skjaldesprog om enhver voxen Kvinde; jfr. Hk. II, 358, III, 119, 120, 195 o. fl. St.

V. 5-6. laugar er Accusativ pluralis. Johnstone og Graeter construere: *varat sem njórun bæri oss varmar laugar vinkers*, σ : det var ikke, eller var det ikke, som Njornu frembar os Viinkarrets varme Bade. Dog, de Gamle drak næppe varme Drikke, Johnstone kalder *Njórun Hebe septentrionalis*, og efter ham siger Graeter, at huu skal have været Gudinde for Ungdom. Til at autage dette, veed jeg ikke tilstrækkelig Grund.

Njavorn findes blandt Troldkvinderne i Sk. S. 210; *Njórun* sammesteds S. 211 blandt *Azynierne*. Skule Thorlacius (*Ant. bor. Sp. VI, S. 57-58, jfr Sp. VII, S. 94*) mener, at Navnet *Njórun*, som han vil læse det, er oprindeligen tillagt Tjasses Datter *Skade*, efter hendes Mand *Njórd* (*Njórun*, Hunkjönsord af *Njóruðr*, sammentrøkket *Njóruðr*).

Njörun kan da være sammentrunkket til *Njörn*, der fra at have været brugt om Skade, der ogsaa var af Jættestæ, kan være gaaet over til at bruges om en Jættestævinde i Almindelighed.

John Olafsen udleder *Njörun* af at *njóra*, nu at *njörva*, *connectere*, og Fiun Magnusen ndlægger *draum-njörun* i *Alvismál*, Strophe 31, ved *Dröm-Væverinde*, ligesom Gndmund Magnusen (*Edda P. I. S. 272*) *sonnia nectens*, og holder han denne Udlægning for bedre end at ndlede *njörun*, som det er skeet i Glossariet til *Njála*, af at *næra*, og da kalde det *Nærerinde*, *nutrix*.

Med Ordet *Njörun* maa sammenlignes Grækernes *νη-οειτή*, en Havnymfpe, og Latinernes *Neriane*, hvilket Ord dog Gellius (*Lib. 13. Cap. 21*) holder for at være sabinsk, og at betegne Tapperhed, det celtiske *njon*, *virgo*. *Njörun* findes brugt til Kvindens poetiske Benævnelse, i. Ex. i *Njála* (*Interpr. lat. S. 194-195*), hvor hun kaldes *Þveingláðs dýna njörun*, Ormens Dynes (o: Guldets) *Njörun*, jfr. *Gloss. Eddæ I, S. 633*.

Vinkers njörun, Viinkarrets Nymfpe, er saaledes ogsaa en Benævnelse paa Kvinden, som frembærer Viinpokalen for Heltene, med hvilket kan sammenlignes Benævnelsen *bjóra*, Skjænkerte i *Eyrbyggja Saga*. Meningen bliver altsaa her: Det var ikke i *Alasund*, som Viinkarrets Nymfpe, (o: Kvinden) frembar os varme Bade, nemlig til at toe sig i.

V. 7. Worm har her *Ilasund*; Björner (i Fortalen til Nordiska Kämpadater S. 30) mener, at det er *Ilasund*, som Saxo kalder *Hellespontus*, hvorför ogsaa Björner oversætter det saaledes, menende at vore Forfædre ere rejste did igjennem Dynafloden.

Johnstone og Herbert holde *Ilasund* for Sundet mellem den paa Skotlands vestre Side beliggende store Ø *Ila* og Skotland. Denne Ø gjæstede Magnus Barfod, see *Hkr. III, S. 210*, hvor det i et Kvad af Björn hin Krumhændede hedder:

Rank um Il, þá er jöku o: Røgen dampede om Il, da
Alvalds menn á brennur, Kongens Mænd forsøgede Il-
den.

Membranen læser *Alasund*; saaledes kaldtes den Arm af Limfjorden, som strækker sig til Aalborg og nu kaldes Aalborgsund (see Werlaufs Symbolæ ad geographiam medii ævi S. 15, jfr. S. 34, n. 20).

Et andet *Alasund* fandtes paa Hjalmland, hvor Røgnvald Jarl og Høvdingerne Sølmund og Jon engang, da der opstod en stærk Modvind, lagde deres Skibe; see *Orkneyinga Saga S. 176*, og er det vel suarere dette *Alasund* her menes, da forrige Strophe talte om et Slag med Ierne, og den følgende om et i samme Egu.

V. 8. Örn. Björner er her nefterrettelig, i det han i den svenske Oversættelse kalder denne Konge Östen, i den latinske derimod *Ormus*. Johnstone mener, at det mueligen kan have været *Orre*, Konge paa Man.

V. 10. *öndvegi*, det ypperste Sted, Höjsædet i en Sal; see Tegningerne i Gunnlaug Ormstunges Sagas Udgave, og derefter hos Boustetten og i Liljegrens Hjältasagor.

kysti er Coniunctiv, *kissa*, eller rettere *kyssa*, Infinitiv; Meningen bliver i begge Tilfælde den samme, som, naar man vælger Johnstones Gising, *kista'k*.

XXI.

Hiuggu ver med hiorfe.
 ha sverd bitv¹⁾ fki. lldv.²⁾
 þar³⁾ er gvllrodin⁴⁾ glumde.
 geirr vid⁵⁾ hilldar næfri.
 sea mvn⁶⁾ i aungvlf⁷⁾ eygiu.
 of⁸⁾ alldr mega siþan.
 hv....⁹⁾ at lavgþif¹⁰⁾ leiki.
 lofdvngar fram gengv.¹¹⁾
 rodinn var ut fyrer eyre.
 ar flugdrecki fara.

1) bita, 3. 2) skilldu, 6, 7, R, 2; skiolldu, 5, K; skyollþu, B; sciollþum, Th, W; scilldi, J. 3) þa, de øvrige. 4) gullrodinn, de øvrige. 5) niþ, Th, B, W. 6) man, B, W; var, Th. 7) Onlungs, B; Onlugs, Th, W. 8) um, Th, B. 9) hve ver, 6, 7, R, 2, 5, K, J; þar er, Th, B, W. 10) logþis, Th, W; laugþu, 6, 7, R, 2, 5, K; laugdom, J. 11) gengom, 6, 7, R, 2, 5, K.

V. 2. *há sverð* oversætter ten Kate rigtig: *De hoogopgehevene zwaerden*, uagtet Worm giver det ved *altus gladius* i Eentallet. *bita* er Præsens, *bitu*, Imperf., er bedre. *skjöldum* er urigtigt, da *bita* styrer Accusativ.

V. 3. *gullroðinn*, guldrødnet o: forgyldt.

V. 4. Worms Læsemaade *nið*, som han oversætter *fricabat*, sees strax at være en Skrivefejl; at *nú* hedder heller ikke i Imperfectum *nið*, men *ek niði*.

næfr, o: *cortex betulæ*, Bark af Birketræ, som nu bruges til Huustækning. Den indvendige Hinde eller Bast, som vi ogsaa kalde *Næver*, har især været brugt til Klædningsstykker; saaledes hedder det i *Aasla Rujma* Str. 20 (*Færøiske Qvæder* S. 350):

Kjedling slou sujna döttur aa grygvu,

Taa dat eáv henni nævur-hygva;

o: Kjellingen slog sin Datter med Gruen,

Da faldt af hende Næver-Huen.

Birkebenerne brugte, som bekjendt, denne Bark som Fodtøj, og fik deraf deres Navn. I et Kvad i Hk. (see Olafsens Nordens gamle Digteknust S. 132) findes Benævnelserne *hand-ar nafr* eller *nafr*, Haandens Bedækning, en Metaphor for Ringen, der igjen staaer ved en Metonymi for Guldet.

Upaatvilelig har denne Næver i Oldtiden været brugt til Klæder i Almindelighed, og maaskee til Brynjer, og bliver da Hildes Næver passende at forklare om dette Dækningsvaaben.

V. 5. *Aungulsey*, de romerske Skribenters *Mona*, nu *Anglesey* i Nord-Wales, hvilken Ø Magnus Barfod indtog, og siges der i den Anledning i Hk. III, 212, at den var den tredie Deel af Bretland, som er for meget.

Onlugs hos Worm sees at være en Trykfejl, da han i Anmærkningerne nævner den *Onguls*; han holder den for een af Ørkenøerne, som vel er mindre sandsynligt.

V. 6. *of aldr, per secula.*

V. 7. Björner oversætter her heel besynderligt: *ubi ad nectar dearum bellicarum reges properarunt*; han maa altsaa fortolke det *laug dis*, som dog da burde hedde *disa*.

Johnstones Læsemaade, eller rettere Gisning, at *lögðum leiki*, bliver at udlægge: til den bestemte Leg.

Graeter holder denne Læsemaade uimodsigelig rigtigere end Worms, som passende med de Gamles Brug, at bestemme Kamppladsen fornd. Dog dette kan jeg aldeles ikke bifalde; *lavgðum* er kun Johnstones Gisning; *lavgðir* er en Sværdbenævnelse, blandt sverðaheiti i Sk. S. 214, jfr. Benævnelserne: *lögðis odd* i Hk. I, 35; *lögðis brandr* i Njåla, *Interpr. lat.* S. 124, jfr. Eyrbyggja Saga S. 84; *lögðis leikr*, Sværdets Leg, o: Kampen.

V. 8. *Lofðungar*, o: Konger, see Sk. S. 192 som för.

V. 10. Boustetten oversætter her efter sin Maade: Mit Purpurfittig flog der Drache wundendürstend jenseits Eirar-eiland.

flugdreki bemærker en flyvende Drage, see Njåla S. 183; *flugdreki sára*, Saarenes Flyvedrage, o: Pilen (jfr. Benævnelserne *beinsfluga* i Gunnlaug Ormstunges Saga S. 146).

Johnstone forklarer *ár* som Genitiv af *á*, en Aa, og oversætter: *apud promontorium juxta amnem*, som vel er en rimeligere Fortolkning end Worms *circa insulam Ar*, eller Björners *ut för ören Ar*, da her ikke med Grund kan søges nogen Stedsbenævnelse, men dog forekommer noget tvunngen; thi hvad er dog egentlig Aaens Øre eller Næs; jeg tager derfor ikke i Betænkning her at udlægge *ár*, aarle.

XXII.

Hjuggu ver med hiorfc.

hvi¹⁾ se²⁾ dreingr³⁾ at feigri.⁴⁾

1) hve, 6, 7, R, 2, 3, K; hvær, J; hvaþ, Th, B, W. 2) er, Th, B, W. 3) þreingum, B, W, sidste Udgave; dreingi, Bartholins Ant. S. 41. 4) eller feigri M; feigri, J.

at hann⁵⁾ i odda eli.
 avndurd.⁶⁾⁷⁾ verda.⁸⁾
 opt syt. . .⁹⁾ [sa æfe,
 er alldreigi niſter;¹⁰⁾
 illt kveda argann eggia
 aurum¹¹⁾ at ſverda¹²⁾ leike;
 hugblaudum kemur hvergi
 hiarta sitt at gagne].

5) hun, *W*, *begge Udgaver*. 6) aundverdur, 6, 7, *R*, 2, 3, *K*, *J*; onþurður, *Th*, *B*, *W*. 7) latinn, *de øvrige*. 8) verdi? *J*.
 9) syter, *de øvrige*. 10) nester, 3, *Th*, *B*, *K*, *W*. 11) anru, *B*; auru, *Th*, *W*. 12) hilldar, *J*.

Nu er Skjalden færdig med at besynge sine Kampe og gaaer med denne Strophe over til almindelige Betragtninger over Tapperhed og den uundgaaelige Skjæbne.

V. 2. Sandvig oversætter her efter Worm:

Hvad vissere end Døden?
 Skjönt Maud i Odde-Haglen
 I første Led er stillet.

Björner:

Hvad är hjeltar feigare (*magis in fatis*)
 An at i uddastormen
 Främst döden ndergå?

Men *drengum* er kun en Trykfejl, og desuden burde det da hedde *feigra* og ej *feigri*.

Graeter, følgende Johnstones Læsemaade *hærr* og *fegri*, faaer en heel anden Mening ud af det:

Wer mag schöner unter den Jünglingen seyn,
 Als wer mitten im Pfeilensturm
 Dem Feind entgegentrosst und bleibt!

Paa den Maade fik man vel en antagelig Mening, og endog saa en skjön Tanke, men den maa dog vige for den, som den ligefremme Fortolkning af Oldbogens Ord leder til. *Hvi* bemærker ikke, som Johnstone i Glossariet vil, *qvís*, men derimod *qvomodo*; *feigr* bemærker, som bekjendt, *morti vicinus*; det hedder saaledes: hvorlunde skulde vel Helten være vissere Døden, om han end i Oddenes Uvejrr er stillet forrest.

V. 4. *avndurðr*, d. s. s. *öndverðr* (af *and*, præpos. *insep.*, gr. *ἀντι*) *e regione positus*. Beholder man *verða*, da maa man helst læse *öndurðan láta*, og underlorstaae *þeir*, og construere: *at þeir láta hann verða öndurðan*. Jeg foretrækker dog at beholde *látinn*, og hylde Johnstones Gisning *verði*, saa at *hann* bliver Subject.

V. 5 og 6. Graeter oversætter her med Johnstone: *Oft quält den des Lebens Kummer, der die Gefahren des Kric-*

ges floh; det er: begræder den Livet o. s. v.; Livet maa forklares ved Livets Tab paa Sottesangen, og maa dette Distichon tages i Forbindelse med det Foregaaende.

„Eitt sinn skal hverr deyja;”

dermed trøstede sig Thorer Jöknl (Smrlunga Saga II, 224), da han lagde sig uuder sit Banehug. Det er denne samme saa ofte fremsatte Tanke, der i nærværende Strophe paa saa skjøn en Maade nøjere udvikles. Den allerførste Gang jeg læste disse Linier, og strax fattede deres rette Betydning, mindedes jeg om hine græske Krigsskjalde Tyrtaeus's og Kallinus's herlige Kvad, der har været noget af min Ungdoms kjæreste Læsning, hvori paa flere Steder findes paafaldende Lighed i Udtryk med nærværende Kvad, og navnlig med denne Strophe. Det var mig derfor behageligt siden at erfare, at baade har Ch. A. Klotz i sin Udgave af *Τυρταίων τα σωζόμενα*, Altenb. 1767, S. 213-221, ladet afstrykke hele Ragnars Kvad i Bjørners latinske Oversættelse, og have Johnstone og Graeter ogsaa udtegnet de for ovennævnte Lighed i Udtryk mærkeligste Vers af Tyrtaeus og Kallinus. Ved min ovenanførte Forklaring af de foregaaende Vers bliver ellers Ligheden af disse med Kallinus's 13-16 Vers først paafaldende mærkelig. Grækeren kappes med Nordboen i Udtrykkets Kraft og Skjønhed:

Ὅν γὰρ κως θάνατόν γε φηγεῖν εἰμαρμένον εἶναι
Ἄνθρω, οὐδ' εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων;

og i de tvende følgende Vers:

Πολλάκι θύοις τε φηγεῖν καὶ δοῦπον ἀκόντων
Ἔρχεται, ἐν δ' ὀϊκῷ μοῖρα κίχεν θανάτου,

træffer man netop den selvsamme Tanke, som:

opt sýtir sá æfi er aldreigi nístir;

som ogsaa findes i Havamaals 17de Strophe (Edda Sæmndar hins fróða ed. Afzelii S. 12), jfr. Magnumsens Fordausku. III, S. 108:

Osnjallr maðr

d. e. Uklog Mand

hyggst manno ey lifa,

Troer at kunne evig leve,

ef hann við víg varast;

Hvis Kampen han nudflyer;

en elli gefr hánum

Men Alderdom giver ham

engi fríð,

Ingen Fred,

þótt hánum geirar gefi.

Skjönt Spyd ham den give.

V. 7 og 8. *kveða*, man siger, nemlig *af vera*.

Sandvig oversætter efter Worm og Bjørner: Det er ondt at vække den frygtbetagne Ærn til Strid; Ærn maatte da i alt Fald være en poetisk Mandsbenævnelser. At forklare den anden Læsemaade *auru*, hvilket man ogsaa kunde falde paa, som Dativ af *aur*, en Piil, saa det kom til at hedde med Piil eller Budstikke, er mindre rigtigt, og Læsemaaden *avru* er upaatvivlelig fremkommet ved, at m-Mærket over *u* har været udslidt i Oldbogen. Graeter forklarer *aurum* som Substantiv: Det er svært for den Tapre at ægge den Fejge til Kamp. Jeg foretrækker, at lade *aurum* gaae paa *leiki*, da hedder det: Det er ondt, o: det hjælper ikke, eller er spildt Umage, at ægge den Fejge til den raske Sværdeleg.

V. 9 og 10. *gagn*, Gavn, fr. *gain*, bemærker ogsaa Sejer; saaledes udlægger Sk. Thorlacius *gagnsvanir* i Thorsdræpe St. IV (Ant. bor. Sp. VII, S. 73) ved *sincere sveti* (heraf det franske *gagner*). Her bliver det altsaa: den Blødhjærtede kommer hans Modigenstedes til Sejer, og den Fejge vil ingenstedes sejre.

XXIII.

Hiuggu ver med hiorfe!
 [hitt tel ek jamt¹) at gange²),
 at samtoge³) sverda,
 sveirn i mote sveine⁴);
 hraukkvat⁵) þegn fyrer þegni,
 þat var dreings adal leinge;
 ey⁶) skal aftvinur meya
 einhardur⁷) i dyn sverda.

 8).]

1) jafnt, *Th, B, K, W, J.* 2) *gagni, K.* 3) *samtoger, Th W;* samloger, *B.* 4) *einnm, Th, B, K, W.* 5) *hrokkve ei, Th, B, W.* 6) *æ, 3m, Th, B, Km, W, J.* 7) *einarrpur, Th, B, W.* 8) *Ligeledes er der paa dette Sted Plads aaben for to Vers i 7, R, 2, 3, K.*

V. 2-4 construeres: *hitt tel ek jafnt, at sveinn gáangi i móti sveini at samtogi sverða*; som ogsaa Saxo siger: *duos cum uno decernere ut iniquum ita probrosum est.* Kampens Omskrivning, *at samtogi sverða*, betjener ogsaa Egil Skallegrímsson sig af i et i hans Saga (S. 569) opbevaret Kvad; jfr. ligeledes Orm Storolfssons Saga, see Bartholins *Ant.* S. 161.

V. 5. *þegn*, engelsk *thane*, jfr. Færøiske Qvæder S. 486 o. fl. St.

V. 6. *aþal, indoles, ingenium.*

V. 7. *skal se. vera.* Stedse skal Møernes Elskovsven være uforfærdet i Kampen. Her træffer man igjen samme Tanke som hos Tyrtaeus I, 28-30, S. 5:

Ὀφρ' ἄρα τῆς ἡβῆς ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ,
 Ἄνδράσι μὲν θνητοῖσιν ἰδεῖν ἐρατὸς δὲ γυναιξὶ
 Ζωὸς ἰὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεισὼν.

I denne Strophe fattes to Vers, som adskillige af Afskriverne, ligesom Sandvig, Graeter og flere, holde for at være glemte. Jeg har om denne Mangel sagt min bestemte Mening ovenfor S. 72.

XXIV.

Hiuggu ver med hiorfe!
 [hitt fynest mer raunar,
 at forlaugum fylgiom,
 får gengur of¹⁾ skaup norna;
 eigi hugda ek Ellu
 at alldurlage míno,
 þa er ek blod vali bræiddak,²⁾
 ok bord a lög keyrþak;
 vitt fengom þa varge
 verd i Skotlands fjördom].

1) um, B, W. 2) breiddac, 7, J; bræþþa, Th, B, W;
 mino, R.

V. 2. *raunar*, adverbialiter sc. *vegna*, formedelst Er-
 faringen o: *profecto*, vistnok, sikkert.

V. 3. *forlög*, *leges ante determinatæ a Dü.*

V. 5. Lagerbring forklarer i sin Svea R. Hist. I. 156,
 157 *Ellu* ved Alderdom, og oversætter: „Aldrig trodde jeg,
 at Alderdomen skulle *ága*, eller lykta mina gamla dagar;”
 Foruden hvad der ellers kan tale herimod, hedder ogsaa
 Alderdom *elli* og ej *ella*. Det er Ragnars Fjende Ella, som
 her menes, og siger Ragnar, efterat han ved de foregaaen-
 de 3 Vers har trøstet sig ved, at det ikke skede uden de
 høje Guders Medvirkning: Ej tænkte jeg Ella ved mit Livs
 Ende o: at Ella skulde berøve mig Livet.

V. 6. *aldrlag* for *aldrs lag* o: *ætatis jactura*, jfr.
 Gloss. Eddæ I. og II.

V. 7. Hvorledes Sandvig og de Ældre have faaet den
 Mening: „Da halvdød jeg Blodet skjulte,” ud af dette Vers,
 indseer jeg ikke, og denne Mening er desuden uforstaaelig.
 Johnstone tager *blóðvali* for at være sammensat (af *valr*,
 Nederlag) og oversætter: Da jeg udbredte et blodigt Neder-
 lag (i Ellas Land). Dog mærke man sig, at *vali* ikke er
 Acc. sing. men Acc. pl. Graeter derimod forklarer *blóðvalr*
 meget sindrig (af *valr*, en Ganger): da jeg udbredte Blod-
 hesten o: udspændte min blodige eller efter Blod tragtende
 Køls Sejl. Hvor sindrig denue Mening end er, og hvorme-
 gen Styrke den end vinder ved den Bemærkning, at Rag-
 nar ikke, før han kom i Land, kunde anrette et Blodbad
 der, saa vover jeg dog ikke at tiltræde den. Valgde man
 Læsemaaden *breidda*, kunde man forklare det, bredte Blod
 for Falken, dog dette er ikke tilfredsstillende.

Valr bemærker en Falk, *blóðvalr* altsaa (jfr. Sk. S. 181)
 en Ravn eller Örn.

bræða (udledt af *bráð*) bespise, til Hjemmel for hvilken Bemærkelse af Ordet *bræða* jeg vil anføre Substantivet *bræðir*, En som giver Rovfugle Aadsler (Hk. see J. Olafsens Digtekunst S. 90, jfr. selve Verbet *bræða*, S. 74).

Nu er det vel sandt, at dette Vers i Forbindelse med det følgende kommer til at gjøre et *ἕτερον πρότερον*; men jeg troer, at man ikke maa regne Skjalden det saa nøje, og kan han maaskee ogsaa have taget Hénsyn til Ledingsfærd i Almindelighed og ikke just til nogen enkelt. Ogsaa Rask i sin Anvisning til Isländskan, S. 267 oversætter ligeledes:

När jag korpar gödde,
Och körde köi paa sjö.

XXV.

Huggu ver med hiorfe!
[hitt hlæir¹) mik íafnan,
at²) Balldurs³) fedur⁴) bekke
bwna veit ek at sumlum⁵);
drekkom bjór at bragde
or bivgvíþom haufa;
syter ei dreingur vid dauda
dýrs⁶) at fiolnis⁷) hufum;
cigi kem ek med ædru
ord til vidris hallar.]⁸)

1) hlægir, *B, W.* 2) íaf, *Th, B, W.* 3) Ballpur, *Th, W.*
4) fedors, *J.* 5) sumblom, *J.* 6) durs, *Th.* 7) fiolins,
W; Fiavluis, *J.* 8) borda, *6m, 7m, 5m, K.*

V. 2. Hitt hlæir mik, det glæder mig, jfr. Sturlunga S. II. 257, Halfs S. S. 28.

V. 4. at sumlum, til Drikkelag.

V. 5. bjór, angelsaxisk *beor*, kymrisk *beoir*, tydsk *bier*, engelsk *beer*, fransk *biere*, italiensk *birra*.

V. 6. Den ældste Udgiver O. Worm oversætter dette og det forrige Vers: *Drekkum bjór at bragði ur bjúgvíþum hausa. Bibemus cerevisiam brevi ex conca-vis crateribus craniorum,* og tilføjer i Anmærkningerne: *sperabant heroes, se in aula Othini bibituros ex craniis eorum, quos occiderant.* Ham have de sildigere Fortolkere og ligeledes alle vore Historieskrivere blindt hen fulgt. Saaledes oversætter Christen Berntszön:

Vi hugge med Kaarde.	Gaat Øl at tulle
Nu vil vi ej spare	Ok Halsen at skylle
Af Hjærneskal	I Othins Sal.

Det er min Glæde Der vil jeg kvæde
 Forudeu al Tyst, Ok slykke min Tørst.
 Bartholiu, hvis Autoritet vel fornemmelig har haft stor
 Vægt, i Ant. Dan. S. 558: *ex concavis craniorum poculis.*

Sandvig:

Snart vi Øl skal drikke
 Ud af Hjærneskaller.

Graeter i den ældre Fortydsknug:

Nicht lange mehr, so trinken wir dort
 Aus der Feinde geräumigen Schädeln!

Allerede i nordiske Kæmpe-Historier I B. 3. S. 173-176 har jeg fremsat og udviklet Grunden til den rigtige Udlægning af disse tvende Vers, desto udførligere, fordi Prof. Joh. Boye i sit Skrift: Bibelen og Homér, eller Mythologiens Værd i Literatureu, S. 39, og siden i sin Autikritik mod Recensionen i dansk Literatur-Tidende, 1822, S. 164, der er indrykket i samme Tidende S. 235, endnu hyldede de Ældres Fortolkning. Da han siden i Aftenbladet 1823 Nr. 46 endnu vilde forsvare hin Udlægning, udviklede jeg Sagen endnu omstændeligere i Kjøbenhavns Skilderi for samme Aar Nr. 96 og 97, i et Stykke under Overskrift: Noget om Drikkekarrene i Valhal, og behøver jeg derfor her kun at fremsætte, hvad jeg alt der har sagt. Det hedder nemlig lige efter Ordene: Vi drikke snart Øl af Hoveders Krumtræer. *bjúgr* bemærker krum, *viðr*, Træ og *haus* staaer ved en Syuecdoche for *höfud* (see Sk. S. 202). Hoveders, eller om man hellere vil, Hjærneskallers Krumtræer er en Metaphor i Omskrivning for *Dyrehorn*, hvilke vore Forfædre, som bekjendt, brugte som Drikkekar. Denne Udlægning af disse Ord, saa naturlig den er, saa er den og ligefrem grundet i Ordenes Former; hvorimod den anden er grundet paa højst vilkaarlige Gisninger, og saaledes baade tvungen og unaturlig. Saaledes har Johnstone, som i sit Glossarium nøjagtig angiver Formerne, for, som sine Forjængere, at kunne oversætte: Soon from the foe's capacious scull we'll drink the amber beverage: maattet læse *bjúgvíðum*, og forklare det *cavitate lato*, og ansee *haus*a som en obsolet Ablativ. Han læser først *bjúgvíðum* istedenfor *bjúgvíðum*, og faaer derved (thi *bjúgr* bemærker krumbøjet, ikke koug) det besynderlige Ord *krumvid* eller *kroget-bred*; dernæst antager han *haus*a som en obsolet Ablativ af *haus*, hvilken Ablativform er aldeles modstridende Declinations-systemet, og kunde kun være rigtig, om Ordets Nævneform var *hausi*, da derimod *haus* maa i denue Form hedde *hausi* eller *haus* (Prof. Rasks *Anvisning til Isländskan*, S. 78); han har derhos, for at understøtte denne tvungne Fortolkning, maattet, imod sin Angivelse i Glossariet, oversætte *haus*a som Fleertal, og desuden tillægge *Fjenders*, hvortil naturligviis aldeles intet tilsvarende Ord findes i Originalen. Jeg haaber, saaledes tilstrækkeligen at have tydeliggjort Rigtigheden af min Udlægning af dette Sted, af hvilken følger, at vore Historieskriveres Beretning, at Einherierne

i Valhal drak Øl af dræbte Fjenders Hjærneskaller, som urigtig, aldeles bortfalder.

Flere Lærde have og, tildeels uden at kjende til hinandens Arbejder, til forskjellige Tider udlagt det paagjældende Udtryk rigtig, men da det er skeet i Forbigaaende, i tildeels lidet bekendte Skrifter, er man først i de sildigste Tider bleven opmærksom derpaa.

1769 *Svend Sølvesen* i *Rimur af Gissuri Jarli Þorvaldssyni*, hvilke siden ere trykte *Leirárgörðum*, 1800. Ved at betjene sig af Metaphoren *bjúgvíð hausa*, S. 16, forklarer han den i en Anmærkning nedeunder ved Drikkehorn. Stedet, som er i den senere islandske Digtekunsts Smag, lyder saaledes:

Báru sveinar bekkjum fyrir búgvíð hausa,
Góms að skerjum bragna brúsa
Bryngarðarnir öldu krúsa;

hvilket lige efter Ordene hedder paa Dansk: Svendene ombare Hoveders Krumtrær forved Bænkene, og Krusenes Bølgesøer bruste mod Folkenes Ganeskjær.

1780 *John Olafsen* i *Essai sur la musique ancienne et moderne*, T. II. à Paris; han oversætter nemlig Stedet: *Bien-tôt j'y boirai de la cervoise dans de cornes recourbées*,

För eller senere af *Gunnar Paulsen* i Anmærkningerne til *Egils Saga*, S. 212. (Han døde 1791 og har formodentlig skrevet dette Arbejde før 1780). Ved der at udlægge Udtrykket: *óðs dyrs eyrna víðr*, et vildt Dyrs Øre-Træ, ved Horn, anmærker han tillige, at *hausa búgvíðir* i *Krákumál* betyder Hoveders Krumtrær og dette igjen Horn. Og endelig 1813 af Prof. *Magnussen* i *Forsøg til Forklaring af nogle Steder af Ossian* (Skand. Lit. Selsk. Skrifter for 1813, S. 323.)

Til Beviis paa, at Forfædrene troede, at der i Valhal skulde drikkes af Horn, vil jeg kun fremstille et Par Steder af mange; i *Grímnismál* Str. 36 hedder det:

Hrist ok Mist	d. e. Hrist og Mist
vil ek at mér horn beri,	Skulle mig Horn bære,
Skeggölld ok Skavgul,	Skægøld og Skøgul,
Havkk ok Herfjötur,	Høk og Herfjóst,
Hildi ok þrúþi o. s. fr.	Hilde og Thrude o. s. v.
þær bera einherjom avl.	De skjenke Ejuherier Øl.

Hrafnagaldur Óðins, Strophe 19, S. 226:

Skögul at skutlum	d. e. Skøgul ved Borde
skaptker Hnikars	Skjenked af Boller
mat af miþi	Med Mimers Mjød
Mímis hornum.	Hornene fulde.

I sin senere Fortydskning forklarer ogsaa *Graeter* den rigtige Udlægning, og oversætter:

Nicht lange mehr, so trinken wir dort
Aus der Häupter gebogenen Aesten.

V. 10. *borða*, var, for Assonancens Skyld, bedre end *hallar*, som dog sandsynlig er den oprindelige Læsemaade.

Balders Fader samt *Fjölner*, den Mangfoldige eller Mangfoldighedens Frembringer (Magnusen, a. St. I. 157) og *Vidrer*, den Sejrende eller den Kloge (Gloss. til Njala); Vejrfrembringeren (Magnusen I. S. 158) ere Beuævelser paa Odin.

XXVI.

Hiuggu ver med hiorfe!
 [her villdo nu¹) aller
 Burer Aslaugar braundum
 biaurtum²) Hillde vekia,³)
 ef vandliga⁴) visse
 of⁵) vid farar⁶) ossar;
 Hve ufaer⁷) ormar
 citur fuller mik flita;
 modernis fekk ek minom
 maugum sv'at⁸) hiortu⁹) duga.]

- 1) mig, 7, J, 2) bitrum, Th, B, W. 3) vekkia, Th, B, W.
 4) vandlige, W. 5) um, Th, B, W. 6) vifrar, B.
 7) ofær, B. 8) svo at, Th, B, W. 9) hiortun, Th, B, W.

V. 2. Hos Stephanius (*Not. in Sax. S. 192*) staaer *villdur*.

V. 3. *burir Aslaugar*, Ragnars Sønner med Asløg.

V. 4. Worm, som læser *bitrum*, lader dette Ord gaae paa *Hildi*, og oversætter *amarum bellum excitare*, teu Kate og flere følge ham: „*met krigsgesweer eenen bittren Oorlog verwekken*. Det gaaer ikke an, hvilket Graeter ogsaa har bemærket, thi *bitrum* maa naturligviis henføres til *braundum*, meo hvad Graeter antager, at *bitrum* her er et upassende Tillægsord til *bröndum*, er mindre rigtigt; thi *bitr* bemærker her ikke, som Björner kalder det: *med bittra Svärd*, meo derimod skarp, og det findes ogsaa hyppig brugt i Forbudelse med Svärdbenævelser; t. Ex. Sigurd Fafnersbanes 2det Kvad, Edda II. S. 165:

nú er blóðugr örnu
 bitrum hjörvi
 bana Sigmundar
 á haki ristinu.

Nu er en blodig Örn
 med skarpen Kaarde
 Sigmunds Bane
 paa Bagen ristet.

Ligeledes i et Kvad af Sighvat i Hk. II. S. 214: „hjør bitran;“ jfr. *Kuytlinga S. S. 32*. En Variant til *Hervarar Saga, ed. Hafn. S. 10* siger om Sigurdlames Svärd Tyrping, at det var „*allra sverða bitrast*, og kunde *bita jafnt járn ok stein sem klæði*.“ I *Olaf Tryggvasons Saga* (Forumannna Sög-

ur II. S. 255) siges om det Sværd, Kong Olaf gav Kjartan Olafsson, *þat var hit bitrazta vopn*. Ogsaa i den færøiske Dialekt forekommer Ordet i denne Bemærkelse, see Færøiske Qvæder S. 376:

O aj teðr bitru eggjar

Og ej de skarpe Egge.

bjartir er vel et meget passende og tillige, som Graeter udtrykker sig, skjönt Tillægsord til Sværdet, men dog passer *litir* her, hvor der ikke er Tale om en Parade, men om den grueligste Hævn, Ragnar vænter, at hans Sønner vilde tage over ham, ulige bedre, hvorfor jeg ikke tager i Betænkning at foretrække denne Worms Læsemaade.

V. 6. *ossar* er en obsolet Acc. for *vorar*; vort (o: mit og Ellas) Mellemværende.

V. 7. Bjørners *úfar* er urigtigt og hidrører fra, at han har læst Worms Runer **Æ** som *æ* istedenfor, at de her bør læses *ae*.

V. 8. Graeter vil her læse *eitr-sullir* for *eitr-fullir*; men dels har *f* i den nordiske Palæographi et fra *s* ganske forskjelligt Udseende, dels hedder *svulue sollnir* og ej *sullir*, der er et Substantiv og bemærker Bylder, der her ej kan passe. Om dette udtrykker Saxo sig saaledes C. 9: *Comprensus atque in carcerem coniectus, noxios artus colubris consumendos advertit, utque ex viscerum suorum fibris triste viperis alimonium præbuit*.

V. 9. *móðerni, maternitas, maternum genus*; man mindes at Axløg efter Beretningerne holdtes for at være en Datter eller Ætling af den navkuudige Sigurd Fafnersbane.

V. 10. *mógr*, en Søn, jfr. det angelsaxiske *mæg*, mæso-gothiske *magus* samt det galiske og irske *mac*. Per Syv udlægger det urigtigen Maager, thi *mágr* og *mógr* ere heelt forskjellige Ord. (Jfr. *Thorlacii Ant. bor. Sp. IV. S. 28.*)

hjörtu bør naturligviis foretrækkes *hjörtun*.

XXVII.

Hinggu ver med hiorfe!

[hardla¹) lidur²) at arfe,

grimt stendur grand af nadre,³)

Goinn⁴) bygger sal hiarta;

væntum hins at víðris

vaundur⁵) i Ellu⁶) stände,⁷)

sonum mínom man⁸) svella

1) harda, R. 2) lipum, Th. 3) noþru, Th. B, W. 4) Góin, J.
5) vondum, B. 6) Elle, 2, Km. 7) bloþe, Th, B, W.
8) mun, B; mune, Th, W.

sín⁹⁾ faudur¹⁰⁾ rad inn¹¹⁾ verða,
ei muno¹²⁾ snarper¹³⁾ lveinar
sitt¹⁴⁾ kyrt vera lata.]

9) sínu, 7, J. 10) modur, 5m, , Th, B. Km, W; fedr, K.
11) radinn, 7, 2, Km; roþinn, Th, B, W; ráðin, J, 12) muno,
7, J. 13) skarpir, B. 14) sett, Th, B, W.

V. 2. Man kunde gisne *erfi*, Arvesl, men *arfi*, Arv, kan meget vel forklares som en Metonymi (Aarsagen ved dens Virkning) for *dauða*; det lider haardt mod min Død.

V. 3. *naðr* m. og *naðra* f., Øgle, angelsaxisk *naðere*, nordsogothisk *naðr*, latinsk *natrix* baade *naðri* og *nøðru* kan altsaa være rigtigt. At *naðra* bemærker *vipera* sees af, at den ældste islandske Bibeloversætter giver *ixidva* hos Matthæus ved dette Ord.

V. 4. Brystet benævnes ifølge Sk. S. 206 passende ved *hús eða garð hjarta*; Hjærtets Sal er altsaa ogsaa en Benævnelse paa Brystet.

V. 5 og 6. *vöndr*, et Slags Træ, Vaand; Vidrers Vaand, en Benævnelse paa et Sværd eller Spyd.

Beholder man Worms Læsemaade *blóði* faer man ingen Mening nd af det, da der fattes Verbum. Desuden fortjener *standi* at foretrakkes ogsaa for Halvassonancens Skyld.

Varianteu *elli* er aabenbar urigtig; og Lagerbrings Mening, (Sv. R. Hist. I. 156) at *Ella* bemærker Alderdona, kan her endnu mindre end i Strophe 24 tilfredsstillende godtgjøres.

V. 7 og 8. Suhm (Kritiske Hist. 3 B. S. 641) formener, at Vers 7 bør forklares som afhængende af *vantum*; men jeg seer ej, at det hjælper os noget.

Worm læser:

sonum minum minne svella
sinn moðr roðinn verða

minne er urigtigt og det bør hedde *mæn*; oversatte man det: for mine Sønner ville svulne deres Vrede, stod *roðinn verða* uden Betydning; man kunde give det: For mine Sønner vil vorde at (o: komme til at) svulne deres rødnende (blussende) Vrede; men det bliver dog altid højst tvunget, om ikke tillige urigtigt og utilfredsstillende. Beholder man derimod Textens Ord, da kan V. 8 ligefrem forklares som en Objectsætning for V. 7, og ved *ráðin* underforstaaes af *dögum*, saa det kommer til at hedde: mine Sønner ville svulne over, at deres Fader vorder tagen af Dage.

V. 10. *sett*, sat, kan kun med tvungen Forklaring anvendes, derimod er „at láta sitt (deres Vedkommende) vera kyrt“ en gammel Talemaade, som her passer ret godt.

Ragnars Forhaabninger sloge ikke fejl. Hans Sønnes hævnedede hans Død paa Ella, see Ragnar Lodbroks Saga i Nord. Kæmpe-Hist. I. y. S. 71.

XXVIII.

Hiuggu ver med hiorfe!
 [Hefisk¹) fimtigum²) finna³)
 fólk orofstur framdar
 flein þings bode ok eina;⁴)
 minnst hugde⁵) ek manna,
 at mer vera skyllde,
 ungur namk⁶) odd at rióða,
 annar konungur frægre,⁷)
 ols muno⁸) æfer⁹) bióða,
 er at¹⁰) fytandi daude].¹¹)

- 1) hefik, *R, K*; hefek *Th, B, W*. 2) fimmytum, 5; femtigu, *Th*; fim-tio, *J*. 3) sinnom, *J*; sinni, *Bartholin S. 525*. 4) *maaskee* eino, *ligesom i Km, J*. 5) hugða, *Th*; hugda, *J*. 6) nam ek, *Th, B, W*. 7) fremri, *Th, B, W*. 8) mano, *J, J*. 9) *Æsar Th, W*. 10) ei, *Th, B, W*. 11) dauda, *J*.

V. 2. *hefik* er vel en Plebejisme for *hefk*.

sinna, Gen. pl. Med ten Kate at forklare det om Tvist (*senna*) gaaer naturligviis ej an.

V. 3. *fólk-orofstur framdar*; Worm oversætter det ved: *proelia sub signis facta*, og ten Kate, følgende ham:

Ik heb vjiftigmael Volk-twitstingen

Onder eere-teikens volbragt.

Berntszön forklarer det i Randen: En og halftredsindstve Slaktninger hafde Regner holdet offentlig imod sine Fjender onder oben og udslagne Fane. Graeter veed ej, hvad der berettiger Worm til her at oversætte: *proelia sub signis*; Grunden hertil ligger i Ordet *fólk*, der bemærker *acies militum*, see Gloss. til Edda I og II og til Njála; deraf *fólk-djarfr*, djærv i Slaget (Gloss. Eddæ II); *fólk-orrusta* er altsaa *pugna regularis, ubi acies instruitur* (see Olafsen S. 157, jfr. Hk. II, 394, III, 20, 43).

V. 4. *flein-þings-boð* i udlægger Graeter *Pfeil-Versammlungs-Entbietung*, og forklarer det om Opbud ved Ledingspilen (*herör*); *flein-þing*, Pile-thing o: Kamp; *bod* bör hellere forklares om selve Ledingspiil eller Bndstikke, end om Indbydelse; det bliver da: jeg har med Budstikken fremmet 51 Hovedslag; jfr. Benævnelserne *bryn-þings boðar* i Ørvarodds Saga (Rasks Sýnishorn S. 124) og *egg-þings boðar*

i Grettars Saga (Björn Markussons Sagasamling i Kwart S. 159); *fleinþings bóði* kunde ogsaa udlægges i Pilethings Gilde, men det leder her til Tavitologi.

eina kan henføres til *orrostur*, og bör derfor ikke forkastes, skjönt *einu* henført til *fintigum*, var grammatisk rigtigere.

V. 7. *nam*, Imperf. af *at nema, discere*.

V. 8. *fremri, præstantior*.

V. 10. *dauði*, Subject; *dauða* kunde og forklæres, og var da Object for *sýtandi*.

XXIX.

[Fyfunft¹⁾ hins²⁾ at³⁾ hættu!

heim bidda⁴⁾ mér Diser,⁵⁾

sem⁶⁾ fra Herjans haullo

hefer Óþinn mér fendar;

Gladur skal ek aul med Afom

i aundvege drekka;

Lífs ero lidnar stunder

Hlæande⁷⁾ skal ek deya].⁸⁾

1) *fysunz*, 7, og *flere*. 2) *heimz*, *Kl*; *hinns*, 2. 3) *fattar* i *B, W*. 4) *bíðe*, *Th, B, W*. 5) *Dyser*, *Th, B, W, Kl*. 6) *som*, *Kl*. 7) *lægianþe*, *Th, B, W*. 8) *deigia*, *Th*.

V. 1. Den af Graeter bemærkede Læsemaade i Worms Udgave, *fysu mut*, falder ten Kate til Last, og er en Forvexling af Runerne Π og Υ ; og det er ikke den, men selve Versets Betydning, der har bragt Worm til at oversætte: *fert animus finire; ek fysist, cupio*, af Adjectivet *fús, cupidus*, hvoraf det danske Fremfusenhed, Fusentast (*Thorl. Sp. VII, S. 58*).

V. 2. *Disir* kalder ten Kate *Dienaresen*, det maatte da være Odins Tjenerinder, men til denne Forklaring er ingen etymologisk Grund; ligesaa lidt som Bonstetten kan have Medhold, naar han kalder dem *die Göttinnen der Rache*. *Diser*, o: Gudinder, her Gudinder for Kampen, d. e. Valkyrier.

V. 3. *Herjan*, o: Hærføreren, den Hærgeude, Stridende (*Magnusens Edda I, 157*) er eet af Odins Navne, jfr. *Snorra Edda S. 24*.

V. 5. *Ól* bruges her, som ofte ellers, for Alliterationens Skyld, isteden for *bjór*, der ogsaa brugtes i den 25de Strophe, som er denne Driks Benævnelse blandt Aser, ligesom den blandt Mennesker kaldes *Øl*; see *Sæmunds Edda, Alvismál Strophe 35*.

V. 6. *öndvegi*, det ypperste Sted i en Sal, eller ved et Bord, ligeover for Døren.

Om de Glæder, der væntede Helte i Valhal, taler Vaf-
þræðnismál Str. 41:

Allir einherjar	d. e. Alle Einherjer
Oðins túnum í	I Odins Vange
höggvast hverjan dag,	Hugges hver en Dag,
val þeir kjósa	Val de kaare,
ok riða vígi frá	Fra Kampen de ride,
Öl með Asom drekka	Øl med Aser drikke
ok seðjast Sæhrinni,	Og møttes af Sørinner,
sitja meirr um sáttir samar.	Sidde derpaa enige sammen.

Jfr. Haddingja-Qviða og fl.

V. 7 og 8. *Lifs ero liðnar stundir,*
læandi skal ek deya.

Da disse tvende dejlige Linier især have bidraget til at skaffe Kræknmål megen Anseelse, vil jeg tillade mig her at nedskrive nogle af de vigtigste Oversættelser af samme, som en Prøve paa disses Aand i det Hele.

Worm: vitæ elapsæ sunt horæ
rideus moriar.

Berutzön: Hvor der skal svællis Mit Liv nu kvællis.
Baad' Øl og Mjød Jeg leer dog sødt.

Lambert ten Kate: Des Levens stonden zyn verleden,
Lachende zal ik sterven.

Björner: Lifsstunder äro lidua
Leende skal jag dö.

Mallet: Les heures de ma vie se sont écoulées,
je mourrai eu riant.

Sandvig: Min Livstid er forløbet,
Nu skal jeg dø med Latter,

hvorom han dog siger: „Kun den sidste Linie staaer mig ej an, Grundskriften har noget højt ved sig, som Oversættelsen ikke har naaet den hundrede Deel af.”

Johnstone: The moments of my life are fled,
The smiles of death compose my placed visage.

Graeter: Des Lebens Stunden sind nun dahin
Ich sterbe mit Lachen.

Gråberg af Hemsö: Suona l'ora estrema della mea vita,
ed io muojo ridendo.

Herbert: The hours of life have glided by;
I fall, but smiling shall I die.

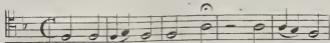
Nyerup: Jeg nu kun tragter Jeg Kval ej agter
at dø med Il men døer med Smil.

Med dette Udtryk kan jævnføres de skjønne Linier om Kong Half, som opbevares i hans Saga:

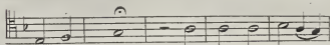
það munu seggir	Det mounne Kæmper
Að söguum gjöra,	Kundbart gjöre,
At Hálftr konúngr	At Half Kouuing
Hlæandi dó.	Leende døde,

Lag við Krákumál.

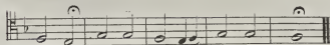
Un Essai sur la musique ancienne
et moderne, à Paris, 1780.

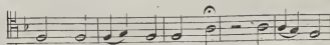
Hjugg - u vör með hjör - vi! hilt la - ir

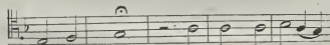
mik jafn - an, at Bald - urs fót - ur

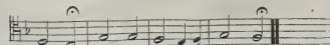
bekk - i bæn - a veit ek at sumt - um,

drekk - um björ at bragð - i or bjúg - við -

- um haus - a, eig - i kem ek með

adr - u orð til Víð - ur hall - ar.

Til fjöggra radda.

Hjugg - u vör með hjör - vi! hitt læ - ur
Drekk - um björ at bragð - i or bjög - við.

mik jafn - an, at Bald - urs fœð - ur bekk - i
- um haus - a, sig - i kem ek með aðr - u

bin - a veit ek at suml - um,
orð til Viðr - is hall - ar.

SUBSKRIBENTER.

Expl.

H_R. <i>Abrahamson, J. N. B. v.</i> , Major, Divisionsadjutant, Kammerjunker, Ridder af Danebroge og Danebrogsmand, Commandeur af den keiserl. russiske St. Anna-Orden med Brillanter, Ridder af den kongl. storbritanniske Bathorden, den kongl. franske Æreslegionsorden og den kongl. svenske Sværdorden, Vice-Formand i det nordiske Oldskrift-Selskab, Æresmedlem af Danevennernes Selskab ved Donau i Ulm m. m.	1
— <i>Banner, N. O. v.</i> , Kammerjunker, Capitain.....	1
— <i>Bornemann, A. W. F. v.</i> , Justitiarius i Højesteret, Storkors af Danebroge og Danebrogsmand	1
— <i>Brummer, F.</i> , Universitetsboghandler	10
— <i>Bussière, Edmund de</i> , Attaché ved det kongl. franske Gesandtskab ved det danske Hof.....	1
— <i>Buus H., H.</i>	1
— <i>Clementin, P. v.</i> , Capitain, Capitain-Vagtmester ved Kjøbenhavn's Fæstning	1
— <i>Fohrmann, S. C.</i> , Copiist i det kongl. Rentekammer..	1
— <i>Hagen, M. J.</i>	1
— <i>Hambro, C.</i> , Student.....	1
— <i>Helgesen, Th.</i> , Cand. phil., Medlem af det nordiske Oldskrift-Selskab og det islandske literære Selskab....	1
— <i>Hoppe, F. v.</i> , Kammerherre, Hofjægermester	1
— <i>Jacobsen, H. C.</i> , Justitsraad, Assessor i den kongl. Landsover- samt Hof- og Stads-Ret, Medlem af det nordiske Oldskrift-Selskab.....	1
— <i>Jacobsen, W.</i> , Cand. juris.....	1
— <i>Larsen, J. E.</i> , Politisekreter.....	1
— <i>Lund, J.</i> , Justitsraad, Assessor i Directionen for Statsgjælden og den synkende Fond.....	1
— <i>Magnusen, P.</i> , Professor, Medhjælper ved det kongl. Gehejme-Archiv, Medlem af den kongl. arnamagnæanske Commission og den kongl. Commission til Oldsagers Bevaring, Formand i det islandske literære Selskab, Medlem af det skandinaviske Literatur-Selskab, det nordiske Oldskrift-Selskab m. m.	1

Hr. <i>Mandix, J.</i> , Etatsraad, Deputeret i det kongl. Rentekammer og for Finautserne, Ridder af Danebroge.....	1
— <i>Matzen, H. G.</i> , Studiosus Theol.....	1
— <i>Michaëlsen, N. v.</i> , Oberst.....	1
— <i>Müller, L. Chr.</i> , Stud. Theol.....	1
— <i>Møller, Th.</i> , Cancellieraad, Kasserer ved Kjøbenhavns Braudforsikrings-Societet.....	1
— <i>Nissen, N. C.</i> , Etatsraad, Medlem af den afrikanske Consulat-Direction, Ridder af Danebroge og Danebrogsmand.....	1
— <i>Oddson, G.</i> , Consistorialassessor, Præst til Domkirken i Rejkevig, Sekretær i det islandske literære Selskab, Medlem af det nordiske Oldskrift-Selskab.....	1
— <i>Oldenburg, Th.</i> , Cand. Theol.....	1
— <i>Pederson, J.</i> , Studios. Theol.....	1
— <i>Pontoppidan, C. S.</i> , Fuldmægtig ved Kjøbenhavns Magistrat.....	1
— <i>Rawert, O. J.</i> , Kammerjunker, Assessor i det kongl. General-Toldkammer og Commerce-Collegium.....	1
— <i>Rask, R.</i> , Professor i Literærhistorien og Underbibliothekar ved Kjøbenhavns Universtitet, Formand for det nordiske Oldskrift-Selskab, Vice-Formand i det islandske literære Selskab, Æresmedlem af Danevenners Selskab ved Donau i Ulm, det kongl. engelske Literatur-Selskab i London, det ceylouske Lit. Selskab i Colombo, Medlem af det kongl. danske Videnskabers Selskab, det skandinaviske Literatur-Selskab m. m.	1
— <i>Robert, Cæsar</i> , Cand. pharmac., i Christiania.....	1
— <i>Schubothe, J. H.</i> , Hofboghandler.....	6
<i>Studerterforening, den danske</i>	1
Hr. <i>Thiesen, L.</i> , Boghandler.....	2
— <i>Urne, F.</i> , Kammerjunker, Assessor i den kongl. Landsover- samt Hof- og Stads-Ret.....	1
— <i>Velschow, H. M.</i> , Cand. Theol., Medlem af det nordiske Oldskrift-Selskab.....	1
— <i>Wegener, C. F.</i> , Adjuukt ved Sorø-Academiskole.....	2

